

วิเคราะห์หนังสือ Thai: An Essential Grammar

สารนิพนธ์
ของ
ประภัสร์ ห่อนาค

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ
มีนาคม 2553

วิเคราะห์หนังสือ Thai: An Essential Grammar

สารนิพนธ์
ของ
ประภัสร์ ห่อนาค

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ

มีนาคม 2553

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

วิเคราะห์หนังสือ Thai: An Essential Grammar

บทคัดย่อ
ของ
ประภัสร์ ห่อนาค

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ
มีนาคม 2553

ประภัสสร ห่อนาค. (2553). วิเคราะห์หนังสือ Thai: An Essential Grammar.

สารนิพนธ์ ศศ.ม. (การสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ). กรุงเทพฯ:
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์:
รองศาสตราจารย์ ผกาศรี เย็นบุตร.

สารนิพนธ์นี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อวิเคราะห์หนังสือ Thai: An Essential Grammar ของ
Dr. David Smyth ซึ่งเป็นหนังสือไวยากรณ์ไทยสำหรับชาวต่างประเทศ โดยวิเคราะห์ด้านเนื้อหา
ในเรื่องของเสียง คำ ประโยค และกลวิธีการนำเสนอ

การวิเคราะห์ด้านเนื้อหา พบว่า เป็นเนื้อหาที่ให้ความรู้ไวยากรณ์ไทยที่เป็นหลักสำคัญๆของ
แต่ละเรื่อง ซึ่งจะประกอบไปด้วยคำอธิบาย และการยกตัวอย่าง การวิเคราะห์เนื้อหาในเรื่องเสียง พบว่า
มีเนื้อหาประกอบด้วย เสียงพยัญชนะต้น พยัญชนะท้าย พยัญชนะควบกล้ำ เสียงสระเดี่ยว สระประสม
เสียงวรรณยุกต์ และการออกเสียงคำและพยางค์ในภาษาพูด ในเรื่องคำ พบว่า มีเนื้อหาประกอบด้วย
ลักษณะและกฎเกณฑ์การใช้คำชนิดต่างๆ ได้แก่ คำนาม คำสรรพนาม คำกริยา คำคุณศัพท์ คำวิเศษณ์
คำบุพบท คำเสริมและคำอุทาน และในเรื่องประโยค พบว่า มีเนื้อหาประกอบด้วย ลักษณะและ
โครงสร้างประโยคชนิดต่างๆ ได้แก่ ประโยคบอกเล่า ประโยคปฏิเสธ ประโยคคำถาม ประโยคคำสั่ง
ประโยคคำถามโดยตรงและโดยอ้อม รวมทั้งอนุพจน์หรือประโยคย่อยรูปแบบต่างๆ

การวิเคราะห์ด้านกลวิธีการนำเสนอ พบว่า เป็นการนำเสนอแบบนिरนัย อธิบายเนื้อหาโดยใช้
ภาษาอังกฤษ ส่วนตัวอย่างภาษาไทยจะใช้สีทักอักษรกำกับ และมีคำแปลภาษาอังกฤษด้วย

AN ANALYSIS OF THAI TEXTBOOK : THAI: AN ESSENTIAL GRAMMAR

AN ABTRACT

BY

PRAPASSORN HONARK

Presented in Partial Fulfillment of the Requirements for the
Master of Arts Degree in Teaching Thai as a Foreign Language
at Srinakharinwirot University

March 2010

Prapassorn Honark. (2010). An analysis of Thai textbook : Thai: An Essential Grammar.
Master's Project M.A. (Teaching Thai as a Foreign Language). Bangkok:
Graduate School, Srinakharinwirot University. Project Advisor:
Assoc. Prof. Pakasri Yenbutra.

This project aimed to analyze David Smyth's *Thai: An Essential Grammar*, a Thai grammar book for foreigners. The analysis was placed upon the content in terms of phonemes, words, and sentences, along with the content presentation.

For content analysis, the research shows that the book gives a principal knowledge on Thai grammar. Each topic consists of explanation and corresponding examples. In terms of phonemes, the content talks about the phonemes of initial consonants, final consonants, consonant clusters, monophthongs, diphthongs, tones, and the articulation of words and syllables in speaking language. In terms of word, characteristics and usages of various words: nouns, pronouns, verbs, adjectives, adverbs, prepositions, euphonic words and interjections are included in this topic. Likewise, characteristics and different sentence structures—affirmative sentences, negative sentences, imperatives, and questions--direct and indirect questions--are included along with various types of subordinating clauses.

As for the presentation of its content, the book is presented in deductive fashion. Content is explained in English and examples are shown in Thai with illustrating phonetic symbols and their English translation.

อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ ประธานคณะกรรมการบริหารหลักสูตร และคณะกรรมการสอบ
ได้พิจารณาสารนิพนธ์เรื่อง การวิเคราะห์หนังสือ Thai: An Essential Grammar ของ ประภัสสร ห่อนาค
ฉบับนี้แล้ว เห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญา ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชาการสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ ของมหาวิทยาลัย ศรีนครินทรวิโรฒได้

อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์

.....
(รองศาสตราจารย์ผกาศรี เย็นบุตร)

ประธานคณะกรรมการบริหารหลักสูตร

.....
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์จินตนา พุทฺธเมตตะ)

คณะกรรมการสอบ

.....ประธาน
(อาจารย์พัชญา จิตต์เมตตะ)

.....กรรมการสอบสารนิพนธ์
(รองศาสตราจารย์ผกาศรี เย็นบุตร)

.....กรรมการสอบสารนิพนธ์
(อาจารย์พัชนี โชติกลเสถียร)

อนุมัติให้รับสารนิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาศิลปศาสตร
มหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

.....คณบดีคณะมนุษยศาสตร์
(รองศาสตราจารย์อัครา บุญทิพย์)

วันที่ เดือน พ.ศ. 2553

ประกาศคุณูปการ

สารนิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยความกรุณาของ รองศาสตราจารย์ผกาศรี เย็นบุตร อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ ที่กรุณาให้คำปรึกษาด้วยความเอาใจใส่ แนะนำสิ่งที่เป็นประโยชน์และช่วยปรับปรุงแก้ไขข้อบกพร่องต่างๆ มาโดยตลอด ผู้วิจัยรู้สึกซาบซึ้งในพระคุณและความกรุณาของอาจารย์เป็นอย่างยิ่ง จึงขอกราบขอบพระคุณไว้ ณ ที่นี้

ขอกราบขอบพระคุณผู้ช่วยศาสตราจารย์จินตนา พุทฺธเมตตะ ประธานกรรมการบริหารหลักสูตรการสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ ที่ได้อบรมสั่งสอนทั้งในด้านวิชาการ และให้คำปรึกษาในทุกๆ ด้าน แก่ผู้วิจัยด้วยความเมตตาอย่างสม่ำเสมอ

ขอกราบขอบพระคุณอาจารย์พัชนี โชติกลเสถียร และอาจารย์พัทธยา จิตต์เมตตา ที่กรุณาเป็นกรรมการสอบสารนิพนธ์ และได้ให้คำแนะนำ แก้ไขข้อบกพร่องต่างๆ ทำให้สารนิพนธ์ฉบับนี้มีความถูกต้องและสมบูรณ์มากยิ่งขึ้น

ขอกราบขอบพระคุณ คณาจารย์สาขาวิชาการสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ รวมทั้งอาจารย์ ผู้เชี่ยวชาญ จากสถาบันต่างๆ ที่ได้ประสิทธิ์ประสาทวิชาความรู้ และให้ประสบการณ์ในการสอนแก่ผู้วิจัยอย่างดียิ่ง

ขอกราบขอบพระคุณ Dr. David Smyth ที่ได้อนุญาตให้ผู้วิจัยนำหนังสือ Thai : An Essential Grammar มาใช้ในงานสารนิพนธ์ครั้งนี้ รวมทั้งผู้แต่งและผู้วิจัย เอกสารงานวิจัยต่างๆ ที่ผู้วิจัยได้นำมาใช้อ้างอิง

ขอขอบคุณ นางวันเพ็ญ สุกุลทอง นางสาวมาลินี ณ นคร ที่ให้กำลังใจและช่วยเหลือในเรื่องต่างๆ รวมทั้งเพื่อนๆ ทุกคนที่ได้ศึกษาร่วมกันมาด้วยมิตรไมตรีที่ซาบซึ้งเป็นอย่างยิ่ง

ขอกราบขอบพระคุณบิดา มารดา และสมาชิกครอบครัวทุกท่าน ที่ได้อบรมสั่งสอน และปลูกฝังให้ผู้วิจัยได้ตระหนักถึงความสำคัญของการศึกษามาโดยตลอด

ประภัสสร ห่อนาค

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ	1
ภูมิหลัง.....	1
ความมุ่งหมายของการวิจัย.....	3
ความสำคัญของการวิจัย.....	3
ขอบเขตของการวิจัย.....	3
วิธีการดำเนินการศึกษาค้นคว้า.....	3
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	4
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับไวยากรณ์ไทย.....	4
เนื้อหาเรื่องเสียง คำ และประโยค จากหนังสือไวยากรณ์ไทยที่เขียนเป็นภาษาไทย...	5
เนื้อหาเรื่องเสียง คำ และประโยค จากหนังสือไวยากรณ์ไทยที่เขียนเป็นภาษาอังกฤษ	23
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับหนังสือเรียนและการวิเคราะห์หนังสือเรียน.....	36
งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการวิเคราะห์หนังสือเรียนภาษาไทยสำหรับชาวต่างประเทศ.....	41
3 วิเคราะห์หนังสือ Thai : An Essential Grammar	45
เนื้อหาเรื่องเสียง.....	46
หน่วยเสียงพยัญชนะ.....	46
หน่วยเสียงสระ.....	48
หน่วยเสียงวรรณยุกต์.....	50
เนื้อหาเรื่องคำ.....	51
คำนาม.....	51
คำสรรพนาม.....	52
คำกริยา.....	53
คำคุณศัพท์.....	55
คำวิเศษณ์.....	56

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
3 (ต่อ)	
คำบุพบท.....	56
คำเสริม.....	58
คำอุทาน.....	58
เนื้อหาเรื่องประโยค.....	58
โครงสร้างของอนุพากย์และประโยค.....	59
ประโยคปฏิเสธ.....	60
ประโยคคำถาม.....	62
กลวิธีการนำเสนอเนื้อหาเรื่องเสียง.....	63
หน่วยเสียงพยัญชนะ.....	63
หน่วยเสียงสระ.....	66
หน่วยเสียงวรรณยุกต์.....	68
กลวิธีการนำเสนอเนื้อหาเรื่องคำ.....	69
คำนาม.....	69
คำสรรพนาม.....	79
คำกริยา.....	89
คำคุณศัพท์.....	111
คำวิเศษณ์.....	121
คำบุพบท.....	131
คำเสริม.....	138
คำอุทาน.....	148
กลวิธีการนำเสนอเนื้อหาเรื่องประโยค.....	149
โครงสร้างของอนุพากย์และประโยค.....	149
ประโยคปฏิเสธ.....	157
ประโยคคำถาม.....	169
4 สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....	189

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
บรรณานุกรม.....	195
ภาคผนวก.....	199
ประวัติย่อผู้ทำสารนิพนธ์.....	209

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

ในการเรียนการสอนสาขาวิชาการต่างๆ ล้วนแล้วแต่มีจุดมุ่งหมายให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ เพื่อจะนำไปใช้ประโยชน์ได้อย่างแท้จริง การที่จะบรรลุจุดมุ่งหมายดังกล่าว ย่อมจะต้องอาศัยปัจจัยหลายประการที่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอน เช่น ครูหรือผู้สอน นักเรียนหรือผู้เรียน หลักสูตรหรือ สิ่งที่จะสอน เป็นต้น นอกจากนี้ยังมีปัจจัยสำคัญอีกประการหนึ่งที่จะช่วยส่งเสริมให้การเรียนการสอน บรรลุผล คือ สื่อการสอน เนื่องด้วยสื่อการสอนจะทำหน้าที่เป็นตัวกลาง หรือเป็นตัวนำ ที่ช่วยให้ การสื่อสารระหว่างผู้สอน และผู้เรียนมีประสิทธิภาพ ช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจบทเรียน และบรรลุ วัตถุประสงค์ของการเรียนได้ตามที่กำหนดไว้

ในปัจจุบันแม้จะมีสื่อการเรียนการสอนอยู่มากมาย หลายประเภท เช่น สื่อบุคคล วัสดุ จำลอง สิ่งพิมพ์ ภาพยนตร์ วิทยุทัศน์ และเครื่องเสียงต่างๆ เป็นต้น แต่สื่อที่ยังเป็นที่นิยมใช้กัน อย่างแพร่หลายคือ สื่อสิ่งพิมพ์ประเภทหนังสือเรียน ซึ่งนอกจากจะมีเนื้อหาสาระที่ช่วยให้ผู้เรียน เกิดการเรียนรู้แล้ว ยังเป็นแหล่งชี้แนะครูผู้สอนในการจัดประสบการณ์ให้แก่ผู้เรียน ที่จะนำไปสู่ การเรียนรู้ ทั้งด้านแนวคิด และกระบวนการเรียนรู้ (กระทรวงศึกษาธิการ. 2545: 1) ดังที่ พนม พงษ์ไพบูลย์ (2536: 2) ได้กล่าวถึงความสำคัญของสื่อชนิดนี้ไว้ว่า

หนังสือ เป็นสื่อสำคัญยิ่ง เราสามารถบรรลุสิ่งต่างๆ ลงในหนังสือได้ แม้แต่โลกทั้งโลก หรือ จักรวาลทั้งหมด ความคิด จินตนาการทุกรูปแบบของมนุษย์ สามารถถ่ายทอดเป็นภาพและตัวหนังสือ ลงในหนังสือได้เช่นกัน และถ้าเป็นหนังสือเรียนยิ่งมีความสำคัญ เพราะเป็นหนังสือที่ได้รับการคัดเลือก ได้เขียนได้พัฒนาขึ้น เพื่อใช้เป็นหนังสือเรียนโดยเฉพาะ การเรียนโดยไม่มีหนังสือก็เหมือนคนตาบอด ต้องอาศัยเชื่อฟังที่คนอื่นบอกอย่างเดียว

สำหรับการเรียนการสอนภาษาไทยสำหรับชาวต่างประเทศนั้น สื่อสิ่งพิมพ์ประเภทหนังสือ เรียน ย่อมเป็นองค์ประกอบที่สำคัญยิ่ง ดังที่ ปรีชา หิรัญประดิษฐ์ (2545: 63) กล่าวถึงการใช้สื่อใน การเรียนการสอนภาษาไทยสำหรับชาวต่างประเทศว่า “สื่อหลักของการเรียนในชั้นเรียนคือ หนังสือ และเอกสาร ที่สำคัญรองลงมาคือ เกมส์ ภาพ ของจริง ... และ สื่อหลักสำหรับผู้เรียนด้วยตนเองคือ หนังสือ เทปเสียง รายการโทรทัศน์ รองลงมาคือ สื่อมนุษย์ ...” สื่อสิ่งพิมพ์ประเภทนี้ได้มีผู้เขียนไว้ เป็นจำนวนมาก แต่ละเล่มจะมีข้อดีและข้อด้อยแตกต่างกัน ครู นักเรียน และผู้ที่เกี่ยวข้อง จึงควรที่จะ ศึกษา วิเคราะห์ ก่อนที่จะนำไปใช้ให้เป็นประโยชน์ การวิเคราะห์จะช่วยให้ผู้ใช้หนังสือได้เข้าใจถึง เนื้อหาที่แท้จริงของหนังสือเรียนเหล่านั้น

การวิเคราะห์หนังสือเรียนภาษาไทยสำหรับชาวต่างประเทศที่ผ่านมา พบว่า มีการวิเคราะห์หนังสือเรียน หรือแบบเรียนที่มีเนื้อหาเพื่อการสื่อสาร เป็นจำนวนมาก การวิเคราะห์หนังสือเรียนที่เน้นไวยากรณ์ยังมีน้อย (ปรียา หิรัญประดิษฐ์. 2545: 68-80) ปัจจุบันมีเพียง 1 เล่มคือ การวิเคราะห์แบบเรียนภาษาไทยสำหรับผู้เริ่มเรียนชาวต่างประเทศ ของ อัมพร พงษ์ธา ในปี พ.ศ. 2518 ดังนั้นจึงน่าจะมีการวิเคราะห์หนังสือเรียนด้านไวยากรณ์ให้มากขึ้น เพราะการเรียนรู้ไวยากรณ์ จะมีส่วนช่วยให้ผู้เรียนมีความรู้เกี่ยวกับระเบียบของการใช้ภาษาในการสื่อสารได้ถูกต้องยิ่งขึ้น ดังที่ ทอร์นบอริ (2546: 20) กล่าวว่า “ไวยากรณ์ก็คือคำอธิบายสภาวะที่เป็นปกติของภาษา และความรู้นี้ ทำให้ผู้เรียนมีเครื่องมือที่จะสร้างประโยคใหม่อีกมากมาย ดังนั้น การสอนไวยากรณ์ จึงทำให้ผู้เรียนมีเครื่องมือสำหรับคิดสร้างสรรค์ทางภาษา อย่างไม่มีข้อจำกัด” เช่นเดียวกับ พยอม ธรรมบุตร (2524: 86) ได้กล่าวถึงความรู้ด้านไวยากรณ์ไว้ว่า

การได้มีโอกาสเรียนรู้อไวยากรณ์ก่อนการฝึกการใช้ภาษา จะเป็นประโยชน์ทำให้การเรียนรู้เป็นไปอย่างรวดเร็วขึ้น เพราะผู้เรียนโดยเฉพาะเด็กโตและผู้ใหญ่ จะสามารถวิเคราะห์สิ่งซึ่งตนกำลังฝึกฝน และเป็นการใช้สมอง ใช้ความคิดในอย่างก้าวแรก เมื่อเกิดความเข้าใจด้วยเหตุผลกฎเกณฑ์แล้ว จึงติดตามมาด้วยการฝึกการใช้ภาษาที่จะทำให้ความรู้หนักแน่นยิ่งขึ้น

หนังสือ Thai : An Essential Grammar ของ Dr.David Smyth เป็นหนังสือเรียนภาษาไทยสำหรับชาวต่างประเทศที่ให้ความรู้ด้านไวยากรณ์ไทยโดยเฉพาะ ผู้เขียน เป็นผู้มีความรู้ภาษาไทยอย่างยิ่ง มีประสบการณ์สูงในการสอนภาษาไทยให้กับนักเรียนต่างชาติ มีผลงานเขียนหนังสือเกี่ยวกับประเทศไทย และภาษาไทย มาเป็นเวลานาน ปัจจุบันเป็น Senior Lecturer in Thai, Department of the Languages and Cultures of South East Asia, School of Oriental and African Studies (SOAS), University of London สถาบัน SOAS นั้นนับได้ว่าเป็นศูนย์กลางของการเรียนการสอนภาษาไทยที่ได้เปิดสอนมานานที่สุดในประเทศอังกฤษ โดยเริ่มสอนตั้งแต่ ปี ค.ศ.1936 ดร.เดวิด สไมธ์ เป็นผู้หนึ่งที่มีส่วนสำคัญต่อการเรียนการสอนภาษาไทยในสถาบันแห่งนี้ ดังที่ ประพนธ์ เรืองณรงค์ (2541: 245-247) ได้กล่าวว่า

... ผู้วางรากฐานไทยศึกษาที่ SOAS คือ ศาสตราจารย์ ดร. สเตรทท์ ซิมมอนด์ ... มีลูกศิษย์คนไทยหลายคน เรียนจบหลักสูตรปริญญาเอกจากสถาบันดังกล่าว หลังจาก ศาสตราจารย์ ดร. ซิมมอนด์ ถึงแก่กรรม ศิษย์ของท่าน สืบทอดภารกิจต่อที่ SOAS คือ อาจารย์ ดร.มานัส จิตตเกษม ซึ่งมีลูกศิษย์ชายหญิงสองคน ช่วยเป็นกำลังสำคัญคือ อาจารย์ ดร.เดวิด สไมธ์ และ อาจารย์ ดร. ราเชลล์ แฮริสัน

Dr.David Smyth ได้เขียนหนังสือ Thai : An Essential Grammar โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อใช้เป็นแหล่งความรู้เกี่ยวกับไวยากรณ์ไทยสำหรับผู้เรียนในชั้นเรียน ที่ต้องการศึกษาหาความรู้เพิ่มเติม และผู้เรียนทั่วไปที่ต้องการศึกษาด้วยตนเอง รวมทั้งครูผู้สอนด้วยเช่นกัน หนังสือเล่มนี้จัดพิมพ์ครั้งแรกในปี ค.ศ. 2002 ประกอบไปด้วยเนื้อหาจำนวน 15 บท ใช้ภาษาอังกฤษในการ

อธิบาย กฎเกณฑ์ไวยากรณ์ และนำเสนอตัวอย่าง คำ และประโยค โดยใช้ศัพท์อักษร ภาษาไทย และ คำแปลเป็นภาษาอังกฤษ ควบคู่กันไป สำหรับศัพท์อักษรนั้นใช้ระบบเดียวกับหนังสือเรียนของ AUA ซึ่ง J. Marvin Brown ตัดแปลงมาจากระบบของ Mary R. Hass (Smyth. 2002: 2) นอกจากนี้เนื้อหาทางด้านไวยากรณ์แล้ว หนังสือเล่มนี้ยังให้ความรู้ในด้านวัฒนธรรมไทยที่เป็นประโยชน์ เช่น ศัพท์เกี่ยวกับ วัน เดือน ปี ฤดูกาล การบอกเวลา การบอกจำนวนนับ และการใช้ภาษาที่เหมาะสมกับโอกาสต่างๆ ทำเล่มมี ศัพท์านุกรม (Glossary) ดัชนี (Index) รวมทั้งบรรณานุกรม และหนังสืออื่นๆ ที่สามารถค้นคว้าเพิ่มเติมได้อีกด้วย

จากความสำคัญของหนังสือเรียน Thai : An Essential Grammar ของ Dr. David Smyth ดังกล่าวนี้ ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะวิเคราะห์หนังสือ Thai : An Essential Grammar เพื่อสะท้อนมุมมองของผู้เขียนชาวต่างประเทศที่มีต่อการเรียนการสอนภาษาไทย อันจะเป็นแนวทางในการนำความรู้ที่ได้จากหนังสือเล่มนี้ มาประยุกต์ใช้ในการเรียนการสอนภาษาไทยสำหรับชาวต่างประเทศต่อไป

ความมุ่งหมายของการวิจัย

เพื่อวิเคราะห์หนังสือ Thai: An Essential Grammar ของ Dr. David Smyth ในด้านเนื้อหา และกลวิธีการนำเสนอ

ความสำคัญของการวิจัย

ทำให้ได้เรียนรู้เนื้อหาเกี่ยวกับไวยากรณ์ไทยและกลวิธีการนำเสนอ เพื่อนำความรู้ที่ได้มาประยุกต์ใช้ในการสอน และใช้เป็นแนวทางในการสร้างแบบเรียนภาษาไทยสำหรับชาวต่างประเทศ

ขอบเขตของการวิจัย

ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ผู้วิจัยจะศึกษาวิเคราะห์หนังสือ Thai: An Essential Grammar ฉบับพิมพ์ครั้งที่ 1 ปี ค.ศ. 2002 ของ Dr. David Smyth เฉพาะเนื้อหาในเรื่องของ เสียง คำ ประโยค และกลวิธีการนำเสนอ โดยไม่วิเคราะห์เนื้อหาด้านวัฒนธรรม

วิธีดำเนินการวิจัย

1. ขออนุญาต Dr. David Smyth โดยทางจดหมายอิเล็กทรอนิกส์
2. ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
 - 2.1 ศึกษาเอกสารเกี่ยวกับไวยากรณ์ไทย
 - 2.2 ศึกษาเอกสารที่เกี่ยวกับหนังสือเรียนและการวิเคราะห์หนังสือเรียน
 - 2.3 ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวกับการวิเคราะห์หนังสือเรียนภาษาไทย สำหรับชาวต่างประเทศ
3. วิเคราะห์หนังสือ Thai: An Essential Grammar ในด้านเนื้อหาและกลวิธีการนำเสนอ
4. นำเสนอแบบพรรณนาวิเคราะห์

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง และได้นำเสนอตามหัวข้อต่อไปนี้

1. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับไวยากรณ์ไทย
2. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับหนังสือเรียนและการวิเคราะห์หนังสือเรียน
3. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการวิเคราะห์หนังสือเรียนภาษาไทย สำหรับ

ชาวต่างประเทศ

1. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับไวยากรณ์ไทย

1.1 ความหมายของไวยากรณ์

คำว่า “ไวยากรณ์” หรือ “Grammar” นั้น มีผู้ให้คำอธิบายต่าง ๆ กัน ดังต่อไปนี้

พจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 (ราชบัณฑิตยสถาน. 2546: 1091) ได้ให้ความหมายของไวยากรณ์ว่า “ไวยากรณ์ (น) วิชาภาษาว่าด้วย รูปคำ และระเบียบในการประกอบรูปคำให้เป็นประโยค”

วิไลวรรณ ขนิษฐานันท์ (2521: 182) ได้ให้ความหมาย “Grammar” หรือไวยากรณ์ โดยรวมเรื่องของเสียงไว้ด้วย คือ “Grammar” หมายถึง (1) กฎในภาษา อาจเป็นกฎเกี่ยวกับ เสียงคำ ประโยค ฯลฯ และ (2) การศึกษาเกี่ยวกับ คำ และการเรียงคำ

วิจินต์ ภาณุพงศ์ (2538: 7-8) ได้กล่าวถึงไวยากรณ์ตามแนวคิดของนักภาษาศาสตร์ โครงสร้างว่า ไวยากรณ์เป็นระเบียบส่วนหนึ่งของภาษา ไม่ใช่ระเบียบทั้งหมดของภาษา เพราะแต่ละภาษาจะมีระเบียบที่สังเกตได้เป็นระบบ มีอยู่ 2 ระบบคือ ระบบเสียง และระบบไวยากรณ์ ระบบเสียงได้แก่ การจัดระเบียบของเสียง เป็นหน่วยเสียง พยางค์ และคำ ส่วนระบบไวยากรณ์นั้น เป็นเรื่องของการจัดระเบียบ “หน่วยคำ” เข้าเป็นคำ และการจัดระเบียบของคำเข้าเป็นประโยค

นววรรณ พันธุเมธา (2544: 270) ให้ความหมายของไวยากรณ์ ว่า “ไวยากรณ์ เป็นแบบแผนของภาษา หรือระเบียบส่วนหนึ่งของภาษา ซึ่งว่าด้วยการจำแนกถ้อยคำ ความเกี่ยวข้องของคำ และการจัดระเบียบของคำเข้าเป็นประโยค”

นววรรณ พันธุเมธา; และ ปราณี กุลละวณิชย์ (2544: 6) ได้กล่าวถึงไวยากรณ์ ว่า “คำว่าไวยากรณ์ ซึ่งบรรยายภาษาใดภาษาหนึ่งโดยเฉพาะนี้ มักเข้าใจกันว่าเป็นการบรรยายเรื่องคำ และรูปประโยคเท่านั้น อย่างไรก็ตาม ก็มีการใช้คำว่าไวยากรณ์เพื่อคลุมการบรรยายเรื่องภาษาทั้งหมดรวมทั้งเรื่องเสียงด้วย”

สุโร พงษ์ทองเจริญ (2547: 354) ได้ให้ความหมายของคำว่า “Grammar” ดังนี้ “Grammar (1) ไวยากรณ์, กฎ หรือระเบียบของภาษา เช่น การสร้างคำ หรือการรวมคำเข้าด้วยกันในประโยค (2) การใช้ภาษาให้ถูกต้อง (3) หนังสือไวยากรณ์”

สรุปได้ว่า ไวยากรณ์ หมายถึง ระเบียบ และแบบแผนของภาษา ในเรื่องของคำ และประโยค โดยจะกล่าวถึง โครงสร้างของคำ ชนิดของคำ การสร้างคำ การเรียงคำเข้าเป็นรูปประโยค อย่างมีระบบ กล่าวได้ว่าไวยากรณ์เป็นระบบหนึ่ง que แสดงลักษณะเฉพาะของภาษาซึ่งนอกจากจะเป็นเรื่องของระบบคำ และประโยคแล้ว ระบบเสียงก็เป็นลักษณะเฉพาะของภาษาเช่นกัน ดังนั้นอาจจะมี การใช้คำว่า “ไวยากรณ์” ในการกล่าวถึงลักษณะของภาษา โดยนำเรื่องระบบเสียงเข้ามารวมไว้ด้วย

1.2 เนื้อหาไวยากรณ์ไทย

ผู้วิจัยได้ศึกษาเนื้อหาไวยากรณ์ไทย ดังนี้

1.2.1 เนื้อหาเรื่อง เสียง คำ และประโยค จากหนังสือไวยากรณ์ไทย ที่เขียนเป็นภาษาไทย

1.2.2 เนื้อหาเรื่อง เสียง คำ และประโยค จากหนังสือไวยากรณ์ไทย ที่เขียนเป็น

ภาษาอังกฤษ

1.2.1 เนื้อหาเรื่อง เสียง คำ และประโยค จากหนังสือไวยากรณ์ไทยที่เขียนเป็นภาษาไทย

1.2.1.1 เนื้อหาเรื่อง เสียง

เนื้อหาเรื่องเสียงที่ได้กล่าวไว้ในหนังสือไวยากรณ์ไทย ประกอบด้วย เสียงสระ เสียงพยัญชนะ และเสียงวรรณยุกต์ สรุปได้ดังนี้

พระยาอุปกิตศิลปสาร (2546: 1-17) ได้กล่าวถึงเสียงสระ เสียงพยัญชนะ และ เสียงวรรณยุกต์ ไว้ในหนังสือหลักภาษาไทย ดังนี้

1. เสียงสระ ประกอบด้วยสระเสียงสั้นและสระเสียงยาว รวมทั้งหมด 32 เสียง แบ่งออกเป็น 3 พวก ดังนี้

1.1 สระแท้ คือ เสียงสระที่เปล่งออกมาเป็นเสียงเดียว ไม่มีเสียงสระอื่นประสม มี 18 เสียง ได้แก่ อะ อา อี อี้ อึ อื อุ อู เอะ เอ แอะ แอ เออะ เออ โอะ โอ เออะ ออ

1.2 สระประสม คือ เสียงสระที่มีสำเนียงสระแท้ประสมกัน 2 สระ มี 6 เสียง ได้แก่

เอียะ มีเสียง อี กับ อะ ประสมกัน

เอีย มีเสียง อี กับ อา ประสมกัน

เอือะ มีเสียง อี กับ อะ ประสมกัน

เอือ มีเสียง อี กับ อา ประสมกัน

อัวะ มีเสียง อุ กับ อะ ประสมกัน

อัว มีเสียง อุ กับ อา ประสมกัน

1.3 สระเกิน คือ เสียงสระที่มีสำเนียงซ้ำกับสระแท้ แต่มีเสียงพยัญชนะประสมหรือสะกดอยู่ด้วย มี 8 เสียง ได้แก่

ฤ ฤา มีเสียงซ้ำกับ เสียง รี รือ

ฃ ฃา มีเสียงซ้ำกับ เสียง ลี ลือ

อำ มีเสียงซ้ำกับ สระอะ มีตัว ม สะกด

ไอ ไอ มีเสียงซ้ำกับ สระอะ มีตัว ย สะกด

เอา มีเสียงซ้ำกับ สระอะ มีตัว ว สะกด

2. เสียงพยัญชนะ มี 20 เสียง จากจำนวนพยัญชนะ 44 ตัว จำแนกเสียงได้ดังนี้

(1) ก (11) น ฅ

(2) ข ฃ ค ฅ ฉ (12) บ

(3) ง (13) ป

(4) จ (14) ผ พ ภ

(5) ฉ ช ฅ (15) ฝ ฟ

(6) ซ ศ ษ ส (16) ม

(7) ญ ย (17) ร

(8) ฎ ด กับเสียง ฑ บางคำ (18) ล พ

(9) ฏ ต (19) ว

(10) ฐ ถ ฑ ฒ ท ฐ (20) ห ฮ

สำหรับพยัญชนะตัว อ นั้น ไม่นับว่ามีเสียง ตั้งไว้เป็นท่อนให้สระเกาะเท่านั้น เพราะสระอยู่ตามลำพังไม่ได้ ถ้าเขียนคำที่ออกเสียงสระอย่างเดียวก็ต้องเอาตัว อ แทนที่เข้าไว้ เช่น อะไร อาลัย ไอน้ำ เป็นต้น

3. เสียงวรรณยุกต์ มี 5 เสียง ดังนี้

3.1 เสียงสามัญ คือ เสียงกลางๆ เช่น กา คาง ฯลฯ

3.2 เสียงเอก เช่น ก่า ข่า ปาก ฯลฯ

3.3 เสียงโท เช่น ก้า คำ มาก ฯลฯ

3.4 เสียงตรี เช่น ก้ำ คำ ชัก ฯลฯ

3.5 เสียงจัตวา เช่น ก่า ขา ฯลฯ

กาญจนา นาคสกุล (2545: 25-44) ได้เรียบเรียงเรื่องของระบบเสียงภาษาไทยไว้ในหนังสืออุเทศภาษาไทย ชุดบรรทัดฐานภาษาไทย เล่ม 1 โดยจำแนกหน่วยเสียง เป็น 3 ประเภท คือ

1. หน่วยเสียงสระ มี 2 ประเภท คือ สระเดี่ยว และสระประสม

1.1 สระเดี่ยว มี 18 หน่วย ได้แก่ / i ii e ee ε εε u uu อ ออ a aa u uu o oo ๑ ๑๑ / หรือมีรูปสระตามลำดับดังนี้คือ ิ ี ะ เ แะ ื ื ะเอะ เ-อ ะ -า ุ ู โะ โ- ะเอะ -อ นอกจากนี้ยังได้กล่าวถึงสระเกินซึ่งได้แก่ ำ ใ- ใ- เ-า ฤ ฤ ฎ ฎ ฏ ฏ ว่าเป็นรูปสระที่มีเสียงพยัญชนะรวมอยู่ด้วย ไม่ใช่รูปที่แทนเสียงสระแท้ๆ

1.2 สระประสม เป็นเสียงสระ /ii/ /uu/ /uu/ ประสมกับเสียงสระ /a/ มี 3 หน่วย คือ /ia/ /ua/ /ua/ หรือมีรูปสระตามลำดับดังนี้คือ ใ-ย ใ-อ ัว

2. หน่วยเสียงพยัญชนะ มี 21 หน่วย ได้แก่

2.1 พยัญชนะต้นเดี่ยว หน่วยเสียงทั้ง 21 หน่วย สามารถปรากฏเป็นพยัญชนะต้นของพยางค์ได้ทุกหน่วย ได้แก่ ป /p/ ต /t/ จ /c/ ก /k/ อ /ʔ/ / พ /ph/ ท /th/ ช /ch/ ค /kh/ บ /b/ ด /d/ ม /m/ น /n/ ง /ŋ/ ล // ร /r/ ฟ /f/ ซ /s/ ฮ /h/ ว /w/ ย /j/

2.2 พยัญชนะควบกล้ำหรือพยัญชนะกล้ำ มี 11 คู่ ได้แก่ ปร /pr/ ปล /pl/ ตร /tr/ กล /kl/ กร /kr/ กว /kw/ พล /phl/ พร /phr/ คล /khl/ คร /khr/ คว /khw/ ปัจจุบันมีคำยืมจากภาษาอังกฤษหลายคำทำให้มีการออกเสียงพยัญชนะควบกล้ำ เพิ่มขึ้น เช่น บร /br/ บล /bl/ ดร /dr/ ทร /thr/ ฟร /fr/ ฟล /fl/ ชตร /str/

2.3 พยัญชนะท้าย มี 9 หน่วย ได้แก่ ป /-p/ ต /-t/ ก /-k/ อ /-ʔ/ / ม /-m/ น /-n/ ง /-ŋ/ ย /-j/ ว /-w/ ปัจจุบันมีคำยืมจากภาษาอังกฤษหลายคำ ทำให้เกิดเสียงพยัญชนะท้ายเพิ่มขึ้น เช่น ซ /s/ ฟ /f/ ล //

3. หน่วยเสียงวรรณยุกต์ มี 5 หน่วย ได้แก่

/ / หน่วยเสียงวรรณยุกต์สามัญ เป็นวรรณยุกต์ระดับกลาง

/ ` / หน่วยเสียงวรรณยุกต์เอก เป็นวรรณยุกต์ระดับต่ำ

/ ^ / หน่วยเสียงวรรณยุกต์โท เป็นวรรณยุกต์เปลี่ยนระดับจากสูงลงมาต่ำ

/ ´ / หน่วยเสียงวรรณยุกต์ตรี เป็นวรรณยุกต์ระดับสูง

/ ˘ / หน่วยเสียงวรรณยุกต์จัตวา เป็นวรรณยุกต์เปลี่ยนระดับจากต่ำขึ้นไปสูง

4. การออกเสียงพยางค์ เป็นไปตามความหนัก เบา ของพยางค์ คือ

4.1 พยางค์หนัก เป็นพยางค์ที่ออกเสียงได้โดยลำพัง เช่น มา หน้า เชื้อ

4.2 พยางค์เบา เป็นพยางค์ที่ออกเสียงไม่ลงน้ำหนัก และโดยปกติ ไม่ออกเสียงโดยลำพัง ต้องมีพยางค์หนักมารับข้างหลังเสมอ เช่น กะทิ กระทะ ขจร ทอยย

4.3 พยางค์ลดน้ำหนัก เป็นพยางค์หนัก ที่ปรากฏในตำแหน่งที่มีพยางค์ลงเสียงหนัก มาต่อท้าย พยางค์หนักนั้นจะออกเสียงเบาลง และเสียงที่ประกอบกันเป็นพยางค์นั้น อาจแปรเปลี่ยน เช่น อย่างนี้ ออกเสียงเป็น ยังนี้ อย่างไม่ ออกเสียงเป็น ยังไง ฉั้น ออกเสียงเป็น ชั้น

4.4 พยางค์เน้นหนัก เป็นการเน้นพยางค์อย่างจงใจ เมื่อต้องการโต้แย้ง ต้องการแสดงข้อเปรียบเทียบ หรือต้องการให้เกิดความสนใจ บางครั้งเน้นด้วยการใช้วรรณยุกต์เสียงขึ้น ที่ สูงกว่าเสียงวรรณยุกต์ตรี เพื่อเน้นความหมายเป็นพิเศษในคำซ้ำ

5. การออกเสียงคำในภาษาไทยมีแบบต่างๆ เช่น

5.1 คำสองพยางค์ ออกเสียงได้ 2 แบบ คือ

5.1.1 ออกเสียง เบาหนัก เช่น มะนาว หนังสือ

5.1.2 ออกเสียง หนัก-หนัก เช่น บ้านเพื่อน ทางลาด วายน้ำ

5.2 คำสามพยางค์ ออกเสียงได้ 3 แบบ คือ

5.2.1 ออกเสียง เบาหนัก-หนัก เช่น นครบาล ทนายความ

5.2.2 ออกเสียง หนัก-เบาหนัก เช่น กล้องสำรวจ บ่อนทำลาย

5.2.3 ออกเสียง หนัก-หนัก-หนัก เช่น หินเหล็กไฟ เครื่องดูดฝุ่น

สรุปได้ว่าเนื้อหาหลักเรื่องเสียง ประกอบด้วย การจำแนกเสียง และการออกเสียงคำหรือพยางค์ ระบบเสียงที่ใช้ในภาษาไทยจำแนกได้เป็น 3 ประเภท คือ เสียงสระ เสียงพยัญชนะ และเสียงวรรณยุกต์ แต่ละประเภทได้นำเสนอทั้งจำนวนเสียง และการออกเสียงโดยใช้ตัวอักษรแทนเสียงต่างๆ ส่วนการออกเสียงคำหรือพยางค์ เป็นการอธิบายถึงการลงน้ำหนักเสียงในคำหรือพยางค์ ซึ่งจะเป็นไปตามลักษณะของคำหรือพยางค์ เช่น พยางค์หนัก พยางค์เบา คำพยางค์เดียว และคำหลายพยางค์ เป็นต้น รวมทั้งการออกเสียงเพื่อเน้นความหมายเป็นพิเศษ

1.2.1.2 เนื้อหาเรื่อง คำ

เนื้อหาหลักเกี่ยวกับเรื่อง คำ ที่หนังสือตำราต่างๆ มักจะกล่าวถึง ได้แก่ ลักษณะทั่วไปของคำไทย การจำแนกหรือแบ่งประเภทของคำ หน้าที่ของคำ และการสร้างคำ โดยการอธิบายเนื้อหาในรายละเอียดจะแตกต่างกันไป ดังนี้

อุปกิตศิลปสาร (2546: 70-111) ได้จำแนกชนิดของคำ ดังนี้

1. คำนาม เป็นคำบอกชื่อสิ่งที่มีรูป เช่น คน สัตว์ บ้านเมือง ฯลฯ และสิ่งที่ไม่มียุรูป เช่น อำนาจ บาป บุญ ฯลฯ แบ่งได้เป็น 5 พวก คือ

1.1 सामान्यนาม คือ คำนามที่เป็นชื่อทั่วไป เช่น คน บ้าน ใจ ลม ฯลฯ

1.2 วิสามัญนาม คือ คำนามที่เป็นชื่อเฉพาะ เช่น ชื่อคน ชื่อสัตว์ ชื่อเมือง

1.3 สมุหนาม คือ คำนามที่เป็นชื่อ คน สัตว์ และสิ่งของที่รวมอยู่ด้วยกัน เช่น กอง หมู่ คณะ ฟุ้ง บริษัท ฯลฯ

1.4 ลักษณะนาม คือ คำนามที่ใช้บอกลักษณะของสามัญนาม เช่น คำเรียกพระว่า 'รูป' เรียกสัตว์ว่า 'ตัว' เรียกเรือว่า 'ลำ' เป็นต้น

1.5 อากาณนาม คือ คำนามที่เป็นชื่อแห่งกิริยาอาการ หรือความปรากฏเป็นต่าง ๆ แห่ง คน สัตว์ และสิ่งของซึ่งเนื่องมาจากคำกิริยา หรือคำวิเศษณ์ เช่น การกิน การอยู่ ความสวย ความงาม เป็นต้น

2. คำสรรพนาม คือ คำที่ใช้แทนชื่อนาม หรือข้อความที่เข้าใจกันอยู่แล้ว แบ่งเป็น 6 พวก คือ

2.1 บุรุษสรรพนาม คือ คำสรรพนามที่ใช้แทนชื่อในการพูดจากัน มี 3 พวก ได้แก่

2.1.1 สรรพนามบุรุษที่หนึ่ง ใช้แทนตัวผู้พูด เช่น ฉัน ผม ดิฉัน ฯลฯ

2.1.2 สรรพนามบุรุษที่สอง ใช้แทนชื่อผู้ฟัง เช่น ท่าน เจ้า เอ็ง ฯลฯ

2.1.3 สรรพนามบุรุษที่สาม ใช้แทนชื่อคน สัตว์ และสิ่งของที่พูดถึง เช่น เขา มัน ท่าน ฯลฯ

2.2 ประพันธสรรพนาม คือ คำสรรพนามที่ใช้แทนนามที่ติดต่อกับคำนามที่อยู่ข้างหน้า ประพันธสรรพนามที่ใช้บ่อยโดยมากคือ คำว่า 'ที่' 'ผู้ที่' 'ซึ่ง' 'ผู้ซึ่ง'

2.3 วิภาคสรรพนาม คือ คำสรรพนามที่ใช้แทนนามข้างหน้าเพื่อจำแนกนามออกเป็นส่วนๆ ได้แก่ คำว่า 'ต่าง' 'บ้าง' 'กัน' ตัวอย่าง 'ชาวสวนต่างก็ฟันดิน' 'ชานามบ้างไถนา บ้างดำนา' 'ชาวเมืองตีกัน' เป็นต้น

2.4 นิยมสรรพนาม คือ สรรพนามที่ใช้แทนนามเพื่อให้รู้กำหนดแน่นอน ได้แก่ คำว่า 'นี้' 'นั่น' 'โน่น' ตัวอย่าง 'นี่ของใคร' 'นั่นของใคร' 'โน่นของใคร' เป็นต้น

2.5 อนิยมสรรพนาม คือ คำสรรพนามที่ใช้แทนนามที่ไม่กำหนดแน่นอน เช่น คำว่า 'ใคร' 'อะไร' 'ไหน' 'ผู้ใด' ตัวอย่าง 'ฉันไม่เห็นใครแล้ว' 'ชาวไหนก็สู้ชาววังไม่ได้' 'ผู้ใดก็อยู่ได้' เป็นต้น

2.6 ปฤจฉาสรรพนาม คือ คำสรรพนามที่ใช้แทนนามที่ไม่กำหนดแน่นอนอย่างเดียวกับอนิยมสรรพนามแต่นำมาใช้เป็นคำถาม เช่น 'ใครมา' 'อะไรตก' เป็นต้น

3. คำกิริยา คือ คำที่แสดงอาการของนามหรือสรรพนาม เพื่อให้รู้ว่านามนั้น หรือสรรพนามนั้น ทำอะไร หรือเป็นอย่างไร แบ่งเป็น 4 พวก คือ

3.1 อกรรมกิริยา คือ คำกิริยาที่มีใจความครบบริบูรณ์ ไม่ต้องมีกรรมหรือผู้ถูกรับข้างท้าย เช่น 'เราไป' 'เขามา' 'คนนอน' เป็นต้น

3.2 สกรรมกิริยา คือ คำกิริยาที่มีใจความไม่ครบบริบูรณ์ในตัว ต้องมีคำที่เป็นกรรมรับข้างท้าย เช่น 'เขาเห็น ...' 'เขาอยาก ...' เป็นต้น

3.3 วิกตรรกกิริยา คือ คำกิริยาที่ไม่มีเนื้อความในตัว ต้องอาศัยเนื้อความของวิกติการก หรือการอื่นที่อยู่ข้างท้ายช่วยจึงจะได้ความครบ เช่น คำว่า 'เป็น' 'เหมือน' 'คล้าย' 'เท่า' ตัวอย่าง 'เขาเป็นหมอ' 'เขาเหมือนกับเด็ก' 'เขาคลายฉัน' เป็นต้น

3.4 กิริยานุเคราะห์ คือ คำกิริยาที่ใช้ช่วยกิริยาอื่นให้ได้ความครบตามระเบียบของกิริยา เช่น คำว่า 'คง' 'จะ' 'ถูก' 'อย่า' ตัวอย่าง 'เขาคงตีฉัน' 'เขาจะตีฉัน' 'เขาถูกฉันตี' เป็นต้น

4. คำวิเศษณ์ คือ คำจำพวกที่ใช้ประกอบคำอื่นให้มีเนื้อความแปลกออกไป เช่น คำว่า 'เร็ว' 'ช้า' 'บ้าง' ฯลฯ ตัวอย่าง 'ม้าเร็ว' 'เดินช้า' 'ใครบ้าง' เป็นต้น จำแนกออกเป็น 10 จำพวก คือ

4.1 ลักษณะวิเศษณ์ คือ คำวิเศษณ์บอกลักษณะ ส่วนมากใช้ประกอบคำนาม หรือสรรพนาม เพื่อบอกลักษณะที่สังเกตเห็นได้ ดังตัวอย่าง

4.1.1 บอกชนิด เช่น ชั่ว ดี อ่อน แก่ หนุ่ม สาว

4.1.2 บอกขนาด เช่น ใหญ่ โต เล็ก กว้าง

4.1.3 บอกสัณฐาน เช่น กลม แบน แป้น

4.1.4 บอกสี เช่น แดง ขาว ดำ เหลือง

4.1.5 บอกเสียง เช่น ดัง ค่อย แหบ เครื่อ

4.1.6 บอกกลิ่น เช่น หอมเหม็น ฉุน

4.1.7 บอกรส เช่น จืด เค็ม หวาน

4.1.8 บอกสัมผัส เช่น ร้อน เย็น อุ่น นุ่ม

4.1.9 บอกอาการ เช่น เร็ว ช้า ฉลาด

4.2 กาลวิเศษณ์ คือ คำวิเศษณ์บอกเวลา ซึ่งแสดงเวลาภายนอก ภายหน้า ภายหลัง หรือปัจจุบัน หรือเวลาเร็ว ช้า ก่อน หลัง ฯลฯ ตัวอย่าง 'คนเดี๋ยวนี้' 'นอนก่อน' 'ตื่นเช้า' เป็นต้น

4.3 สถานวิเศษณ์ คือ คำวิเศษณ์บอกสถานที่ เช่น คำว่า 'ใกล้' 'ไกล' 'เหนือ' 'ใต้' ตัวอย่าง 'บ้านใกล้' 'บ้านไกล' 'อยู่เหนือ' 'อยู่ใต้'

4.4 ประมาณวิเศษณ์ คือ คำวิเศษณ์บอกจำนวนที่ผิดแผกกัน เช่น คำว่า 'มาก' 'น้อย' 'หมด' 'ครบ' ฯลฯ บอกจำนวนนับ เช่น หนึ่ง สอง ที่หนึ่ง ที่สอง ฯลฯ แบ่งเป็น 4 ประเภท คือ

4.4.1 บอกจำนวนไม่มีจำกัด เป็นการบอกคร่าวๆ ไม่รู้จำนวนที่ชัดเจน เช่น คำว่า 'มาก' 'น้อย' 'หลาย' ฯลฯ

4.4.2 บอกจำนวนจำกัด เป็นการบอกกำหนดขีดขึ้นให้รู้ได้ว่าเพียงนั้น เพียงนี้ เช่น คำว่า 'หมด' 'ทั้งหมด' 'ทุก' 'บรรดา' ฯลฯ

4.4.3 บอกจำนวนแบ่งแยก แสดงจำนวนแยกออกเป็นพวกๆ เช่น คำว่า 'บาง' 'บ้าง' 'ต่าง' 'ต่างๆ' ฯลฯ

4.4.4 บอกจำนวนนับ ได้แก่ จำนวนตัวเลขธรรมดา เช่น 1, 2, 3 และ บอกจำนวนเลขที่ เช่น ที่ 1, ที่ 2, ที่ 3

4.5 นิยมวิเศษณ์ คือ คำวิเศษณ์ที่บอกกำหนดเขตของความหมายชัดเจนว่า เป็นสิ่งนี้สิ่งนั้นอย่างเดียวกัน เช่น คำว่า 'นี้' 'นั่น' 'โน้น'

4.6 อนิยมวิเศษณ์ คือ คำวิเศษณ์แสดงความไม่กำหนดแน่นอน มี 2 พวก ได้แก่ พวกตรงข้ามนิยมวิเศษณ์ เช่น อื่น อื่นๆ อย่างอื่น ฯลฯ และพวกที่บอกความไม่แน่ซึ่งไม่ใช่ บอกความสงสัย หรือใช้เป็นคำถาม เช่น 'ใด' 'ใดๆ' 'อะไร' 'อะไรๆ' 'ไหน' 'ไหนๆ' ฯลฯ

4.7 ปฤจฉาวิเศษณ์ คือ คำวิเศษณ์ที่แสดงความสงสัย หรือใช้ในคำถาม เช่น 'ใด' 'อะไร' 'ไหน' 'ทำไม' ฯลฯ

4.8 ประดิษฐวิเศษณ์ คือ คำวิเศษณ์ที่แสดงการรับรองในเรื่องเรียกขาน และโต้ตอบกัน เช่น 'จำ' 'เจ้าคะ' 'ขอรับ' ฯลฯ

4.9 ประดิษฐ์วิเศษณ์ คือ คำวิเศษณ์ที่บอกความห้าม หรือความไม่รับรอง เช่น 'ไม่' 'มิ' 'มิได้' ฯลฯ

4.10 ประพันธวิเศษณ์ คือ คำประพันธสรรพนามที่เอามาใช้เป็นคำวิเศษณ์ ได้แก่ คำว่า 'ที่' 'ซึ่ง' 'อัน'

5. คำบุพบท คือ คำที่ใช้หน้าหน้านาม สรรพนาม หรือกริยาบางพวกที่เรียกว่า กริยาสภาวะมาลา เพื่อบอกตำแหน่งของคำเหล่านั้นว่าทำหน้าที่อะไร เช่น 'เขาตีฉันด้วยมือ' บุพบทคือ 'ด้วย' บอกตำแหน่งของคำ 'มือ' ว่ามีหน้าที่สำหรับตี เป็นต้น คำบุพบทแบ่งเป็น 2 พวก คือ

5.1 บุพบทที่ไม่เชื่อมกับคำอื่น มีหน้าที่นำหน้าคำอื่นเท่านั้น แบ่งได้ ดังนี้

5.1.1 บุพบทนำหน้าคำอาลปณ์ คือ บุพบทที่นำหน้าคำร้องเรียก เช่น 'ดูกร' 'ดูก่อน' 'ข้าแต่' ตัวอย่าง 'ดูกรนักเรียนทั้งหลาย' ในที่นี้คำว่า 'นักเรียน' เป็นคำร้องเรียกนำหน้าด้วยคำบุพบท 'ดูกร' เป็นต้น

5.1.2 บุพบทที่นำหน้าการิตการก คือ คำที่ทำหน้าที่รับใช้ ได้แก่ คำว่า 'ยัง' ตัวอย่าง 'ครูยังศิษย์ให้นอน' คำว่า 'ยัง' ไม่ได้ทำหน้าที่เชื่อมกับคำว่า 'ครู' แต่ใช้นำหน้าคำว่า 'ศิษย์' เท่านั้น

5.2 บุพบทที่เชื่อมกับบพอื่น แบ่งได้ดังนี้

5.2.1 บุพบทนำหน้ากรรม ได้แก่ คำว่า 'ซึ่ง' 'แก่' เช่น "คนต้องอาศัยซึ่งกันและกัน" 'ถึงแก่กรรม' 'เห็นแก่หน้า' เป็นต้น

5.2.2 บุพบทนำหน้าบทบอกลักษณะ ได้แก่

- นำหน้าบทที่บอกลักษณะเป็นเครื่องใช้ หรือมีอาการร่วมกัน ตามกัน หรือแสดงอาการต่าง ๆ ได้แก่ คำว่า 'ด้วย' 'กับ' 'ทั้ง' 'โดย' ฯลฯ ตัวอย่าง 'ตีด้วยไม้' 'เห็นกับตา' 'อยู่ด้วยกัน' 'นอนทั้งเครื่องแบบ' เป็นต้น

- นำหน้าบทบอกลักษณะเป็นผู้รับ และเป็นความประสงค์ของบทหน้า ได้แก่ คำว่า 'แก่' 'เพื่อ' 'สำหรับ' ฯลฯ ตัวอย่าง 'ให้เงินแก่บุตร' 'หาเงินเพื่อลูก' 'มีไว้สำหรับชม' เป็นต้น

5.2.3 บุพบทนำหน้าบอกเวลา ได้แก่

- นำหน้าบทบอกเวลาทั่วไป เช่น 'เมื่อ' 'ใน' ฯลฯ ตัวอย่าง 'เมื่อเช้า' 'ในกลางเดือน' เป็นต้น

- นำหน้าบทบอกเวลาเริ่มต้น เช่น 'แต่' 'ตั้งแต่' ฯลฯ ตัวอย่าง 'แต่เช้า' 'ตั้งแต่เช้า' เป็นต้น

- นำหน้าบทออกเวลาสุดท้าย เช่น ‘จน’ ‘กระทั่ง’ ฯลฯ ตัวอย่าง ‘จนเช้า’ ‘กระทั่งเที่ยง’ เป็นต้น

- นำหน้าบทออกเฉพาะเวลา เช่น ‘สำหรับ’ ‘เฉพาะ’ ฯลฯ ตัวอย่าง ‘สำหรับปีหน้า’ ‘เฉพาะปีนี้’ เป็นต้น

5.2.4 บุพทนำหน้าบอกสถานที่ ได้แก่

- นำหน้าบทออกสถานที่ทั่วไป ซึ่งไม่รู้ว่าตรงไหน ได้แก่ คำบุพท ‘ที่’ ตัวอย่าง ‘ของที่ตู้’ ไม่ได้จำกัดแน่นอนว่า ‘บนตู้’ ‘ใต้ตู้’ เป็นต้น

- นำหน้าบทออกสถานที่เฉพาะ เช่น ‘ใต้’ ‘เหนือ’ ‘บน’ ‘ข้าง’ ‘ใน’ ฯลฯ ตัวอย่าง ‘ของในตู้’ ‘ของใต้ตู้’ เป็นต้น

- นำหน้าบทออกระยะของสถานที่ เช่น ‘ใกล้’ ‘ไกล’ ‘ห่าง’ ฯลฯ ตัวอย่าง ‘บ้านอยู่ใกล้ๆ’ ‘ป่าอยู่ไกลๆ’ เป็นต้น

- นำหน้าบทออกสถานที่ต้นทาง หรือเหตุการณ์ต้นเค้า เช่น ‘แต่’ ‘จาก’ ฯลฯ ตัวอย่าง ‘ต้นไม้เกิดแต่แผ่นดิน’ ‘เขามาจากพระนครศรีอยุธยา’ เป็นต้น

- นำหน้าบทออกสถานที่เบื้องปลาย เช่น ‘ถึง’ ‘สู่’ ‘ยัง’ ฯลฯ ตัวอย่าง ‘ไปถึงบ้าน’ ‘ไปสู่บ้าน’ ‘มายังบ้าน’ เป็นต้น

- นำหน้าบทออกกำหนดไม่แน่นอน เช่น ‘เกือบ’ ‘ประมาณ’ ‘สัก’ ฯลฯ ตัวอย่าง ‘อยู่เกือบสามปี’ ‘คนสักห้าร้อย’ เป็นต้น

6. คำสันธาน คือ คำที่ใช้เชื่อมถ้อยคำให้ติดต่อกันเป็นเรื่องเดียวกัน ซึ่งทำหน้าที่เป็นบทเชื่อม มี 3 อย่าง คือ

6.1 คำสันธานเชื่อมคำ ได้แก่ คำว่า ‘กับ’ ‘และ’ ตัวอย่าง ‘อ่านกับเขียน’ ‘ลูกและหลาน’

6.2 คำสันธานเชื่อมประโยค เช่น คำว่า ‘และ’ ตัวอย่าง ‘ผิวเดินข้างหน้า และเมื่อยเดินข้างหลัง’

6.3 คำสันธานเชื่อมความ มีลักษณะ หน้าที่ ดังนี้

6.3.1 เชื่อมความคล้ายตามกัน มี 2 อย่าง ดังนี้

- เชื่อมความที่มีเวลาต่อเนื่อง ได้แก่ คำว่า ‘ก็ ... จึง’ ‘ครั้น ... จึง’ ‘พอ ... ก็’ ‘เมื่อ ... ก็’ ฯลฯ ตัวอย่าง ‘ครั้นถึงจึงอาบน้ำ’ ‘พอฝนตกฉันก็นอน’

- เชื่อมความให้รวมกัน ได้แก่ คำว่า ‘กับ’ ‘และ’ ‘ก็ ... ได้’ ‘ทั้ง ... และ’ ฯลฯ ตัวอย่าง ‘ยายกินข้าวกับกินขนม’ ‘ยานี้ใช้กินก็ได้ ทาก็ได้’ เป็นต้น

6.3.2 เชื่อมความที่แย้งกัน ได้แก่ คำว่า ‘แต่’ ‘แต่ที่ว่า’ ‘ถึง ... ก็’ ฯลฯ ตัวอย่าง ‘น้ำขึ้นแต่ลมลง’ ‘เขานอน แต่ว่าเขาไม่หลับ’ เป็นต้น

6.3.3 เชื่อมความต่างต่อนกัน ได้แก่ คำว่า ‘ฝ่าย’ ‘ส่วน’ ‘อนึ่ง’ ฯลฯ ตัวอย่าง ‘นาย ก นาย ข สองคนพี่น้อง นาย ก ช่วยบิดาทำงานที่บ้าน ฝ่าย นาย ข นั้น บิดาส่งไปเรียนหนังสือ’ เป็นต้น

6.3.4 เชื่อมความที่เป็นเหตุผลแก่กัน ได้แก่ คำว่า ‘จึง’ ‘ฉะนั้น’ ‘ฉะนั้น ... จึง’ ฯลฯ ตัวอย่าง ‘น้ำเน่าจึงจืด’ เป็นต้น

6.3.5 เชื่อมความที่เลือกเอา ได้แก่ คำว่า ‘หรือ’ ‘มิฉะนั้น’ ‘ไม่ ... ก็’ ฯลฯ คำสันธานนี้ มีใช้ได้ 2 อย่าง คือ

- ใช้ในความถาม เช่น ‘ท่านจะอยู่ หรือ จะไป?’
- ใช้ในที่ไม่ใช่คำถาม เช่น ‘นาย ก หรือ นาย ข ต้องมาหาฉัน’

6.3.6 เชื่อมความที่แบ่งรับรอง ได้แก่ คำว่า ‘ถ้าและ’ ‘ถ้า ... ก็’ ตัวอย่าง ‘ถ้าฝนไม่ตกฉันก็จะไป’ เป็นต้น

6.3.7 เชื่อมความเพื่อให้สละสลวย ได้แก่ คำสันธานที่ใช้เชื่อมความเพื่อช่วยเนื้อความให้บริบูรณ์ เช่น คำว่า ‘ทำไมกับ’ ‘อันว่า’ ‘อย่างไรก็ดี’ ‘อย่างไรก็ตาม’ ‘ก็’ ฯลฯ ตัวอย่าง ‘อันว่าอรรถคดีโบราณกษัตราธิราชได้ทรงบัญญัติไว้’ ‘เราก็เป็นมนุษย์คนหนึ่งนี่นา’ เป็นต้น

7. คำอุทาน คือ คำที่ผู้พูดเปล่งออกมา แต่ไม่มีความแปลเหมือนคำชนิดอื่น เพียงเพื่อให้ทราบความต้องการ หรือนิสัยใจคอว่าเป็นอย่างนั้นอย่างนี้เท่านั้น แบ่งออกเป็น 2 พวก คือ

7.1 อุทานบอกอาการ มี 2 อย่าง คือ

7.1.1 ใช้บอกอาการเวลาพูดจากัน เช่น

- แสดงอาการร้องเรียก หรือบอกให้รู้ตัว ได้แก่ คำว่า ‘เฮ้ย’ ‘แน่ะ’ ‘ว้าย’ ‘นี่แน่’ ฯลฯ

- แสดงอาการโกรธเคือง ได้แก่ คำว่า ‘ดูตุ้’ ‘เหม’ ฯลฯ

- แสดงอาการประหลาดใจ หรือตกใจ ได้แก่ คำว่า ‘เอ๊ะ’ ‘แหม’ ฯลฯ

- แสดงอาการสงสาร หรือปลอบโยน ได้แก่ คำว่า ‘พุทโธ’ ‘พุทโธเอ๋ย’

‘อนิจจา’ ฯลฯ

- แสดงอาการเข้าใจ หรือรับรู้ ได้แก่ คำว่า ‘อ้อ’ ‘เออ’ ‘เออเนะ’ ฯลฯ

- แสดงอาการเจ็บปวด ได้แก่ คำว่า ‘อู๊ย’ ‘ไอ๊ย’ ฯลฯ

- แสดงอาการสงสัย หรือไต่ถาม ได้แก่ คำว่า ‘หือ’ ‘หา’ ฯลฯ

- แสดงอาการห้าม หรือทักท้วง ได้แก่ คำว่า ‘ไอ้’ ‘ฮ้า’ ฯลฯ

7.1.2 ใช้ในระหว่างถ้อยคำ เพื่อให้คำนั้นสละสลวยยิ่งขึ้น ได้แก่ คำว่า ‘อ้า’ ‘โอ้’ ‘แฮ’ ฯลฯ

7.2 อุทานเสริมบท คือ คำที่ผู้พูดกล่าวเพิ่มเติมถ้อยคำข้างหน้าโดยไม่ต้องการเนื้อความ เป็นแต่กล่าวให้คล้องจองกันเท่านั้น เช่น ‘ลูกเต้า’ ‘แขนแมน’ ‘เลขผา’ คำว่า ‘เต้า’ ‘แมน’ ‘ผา’ ไม่มีใจความเลย จึงเป็นคำอุทานเสริมบท

นววรรณ พันธุเมธา (2549: 4-143) เน้นเนื้อหาหลักในเรื่องของการจำแนกคำ เป็นประเภทต่างๆ และหน้าที่ของคำแต่ละประเภทในหนังสือไวยากรณ์ไทย โดยได้จำแนกคำตามหน้าที่ในการสื่อสารได้เป็น 6 หมวด ดังนี้

1. คำหลัก คือ คำสำคัญ ใช้บอกเนื้อความซึ่งผู้พูดสื่อสารไปยังผู้ฟัง ได้แก่ คำนาม และคำกริยา

1.1 คำนาม คือ คำที่หมายถึงสิ่งต่างๆ ทั้งที่เป็นรูปธรรม และนามธรรม ได้แก่ คำนามสามัญ คือ คำที่หมายถึงสิ่งต่างๆโดยทั่วไป และคำนามวิสามัญ คือ คำที่หมายถึงสิ่งใดสิ่งหนึ่งโดยเฉพาะ

1.2 คำกริยา คือ คำที่ใช้แสดงอาการ เหตุการณ์ สภาพ หรือความรู้สึก จำแนกตามความหมาย ได้ 3 ประเภทดังนี้

1.2.1 คำกริยาแสดงอาการ เช่น หัวเราะ นั่ง ยืน กระโดด

1.2.2 คำกริยาแสดงสภาพ เช่น ดี เลว ช้า เร็ว ขาว ดำ

1.2.3 คำกริยาแสดงการประสม มีความหมายเกี่ยวกับการรู้ การรู้สึก หรือประสาทสัมผัส เช่น รู้ เข้าใจ เห็น ได้ยิน ได้กลิ่น โกรธ อาย

2. คำแทน คือ คำที่ใช้แทนคำนามหรือคำกริยา ได้แก่

2.1 คำบอกบุรุษ เช่น ผม คุณ ดิฉัน พ่อ แม่

2.2 คำชี้เฉพาะ เช่น นี้ นั้น โน้น

2.3 คำไม่ชี้เฉพาะ เช่น ใคร อะไร ที่ไหน เมื่อไร

2.4 คำบอกจำนวน ได้แก่คำว่า ล้วน บ้าง

2.5 คำบอกการแยก ได้แก่คำว่า ต่าง

2.6 คำบอกผู้ทำร่วม ได้แก่คำว่า กัน

3. คำขยาย คือคำที่ใช้ขยายคำหลัก หรือขยายคำขยายด้วยกันเอง มี 4 ประเภท ได้แก่

3.1 คำที่ขยายได้ทั้งคำนาม และคำกริยา เช่น คำแยกประเภท คำชี้เฉพาะ คำไม่ชี้เฉพาะ

3.2 คำที่ขยายคำนาม เช่น คำนาม คำบอกบุรุษ คำคุณศัพท์

3.3 คำที่ขยายคำกริยา เช่น คำบอกผู้ทำร่วม คำบ่งเวลา คำบอกความถี่

3.4 คำที่ขยายคำขยาย เช่น คำเสริมคำบอกจำนวน คำบอกความขัดแย้ง

คำปฏิเสธ

4. คำเชื่อม คือ คำหรือกลุ่มคำที่ใช้แสดงความสัมพันธ์ระหว่างคำ กลุ่มคำ หรือประโยค จำแนกได้ดังนี้

4.1 จำแนกตามลักษณะการประกอบคำ ได้แก่

4.1.1 คำเชื่อมเดี่ยว คือ คำคำเดียวที่เป็นคำเชื่อม เช่น กว่า ถ้า เพราะ

4.1.2 คำเชื่อมผสม คือ กลุ่มคำที่มีคำเชื่อมเดี่ยวอย่างน้อย 1 คำ เช่น หรือถ้า ถ้าเมื่อ เพราะว่า

4.2 จำแนกตามตำแหน่ง ได้แก่

4.2.1 คำเชื่อมนำประโยคเชื่อม เช่น เพราะ หลังจาก ก็

4.2.2 คำเชื่อมในประโยคเชื่อม เช่น เลย จึง

4.2.3 คำเชื่อมท้ายประโยคเชื่อม เช่น ก็

4.2.4 คำเชื่อมนำคำหรือกลุ่มคำ เช่น กับ ของ ก็

4.2.5 คำเชื่อมหลังคำหรือกลุ่มคำ เช่น ก็ดี ก็ตาม

4.2.6 คำเชื่อมนำประโยคย่อย เช่น ที่ ซึ่ง ว่า

4.3 จำแนกตามความหมาย มี 21 ประเภท เช่น คำเชื่อมบอกเจ้าของ คำเชื่อมบอกผู้มีส่วนร่วม คำเชื่อมบอกเครื่องมือ คำเชื่อมบอกความสัมพันธ์ทางสถานที่ เป็นต้น

4.4 จำแนกตามหน้าที่ ได้แก่

4.4.1 คำเชื่อมนามกับนาม เช่น ของ แห่ง กับ บน ใน จาก หรือ และ ฯลฯ

4.4.2 คำเชื่อมกริยากับนาม เช่น กับ ด้วย จาก ตั้งแต่ เพราะ เพื่อ ฯลฯ

4.4.3 คำเชื่อมกริยากับกริยา หรือประโยคกับประโยค เช่น พอ ... ก็ ก่อน โดย และ เหมือนกับ แต่ก็ หรือ เพราะ ฯลฯ

4.4.4 คำเชื่อมนามกับส่วนขยาย เช่น ซึ่ง อัน ที่ ว่า

4.4.5 คำเชื่อมกริยากับส่วนขยาย เช่น ที่ ว่า

4.4.6 คำเชื่อมคำหรือกลุ่มคำหรือประโยค เช่น ก็ จน กว่า และ หรือ เพราะ บางครั้งคำเชื่อมเหล่านี้จะมีการใช้ร่วมกันได้

5. คำเสริม คือ คำที่เสริมเข้าไปในประโยค ช่วยแสดงเจตนาและท่าทีของผู้พูด และแสดงความสัมพันธ์ระหว่างผู้พูดกับผู้ฟัง แบ่งเป็น 3 ประเภท ได้แก่

5.1 คำบอกมาลา มักใช้ในภาษาพูด เช่น ละ นะ ซิ เถอะ หรือ ฯลฯ

5.2 คำบอกการถาม คือ คำที่ทำให้ประโยคแจ้งให้ทราบ กลายเป็นประโยคถามให้ตอบ มี 2 คำ ได้แก่ 'หรือ' ใช้เมื่อผู้ถามได้ทราบเรื่องราวมาบ้างแล้ว ผู้ถามต้องการถามเพื่อความแน่ใจ และ 'ไหม' ใช้เมื่อผู้ถามไม่ได้ทราบเรื่องราวมาก่อน ผู้ถามถามเพราะต้องการคำตอบ ทั้ง 2 คำมีตำแหน่งอยู่ท้ายประโยค

5.3 คำบอกสถานภาพ ใช้เพื่อแสดง เพศ วัย ของผู้พูด ฐานะของผู้ฟัง และท่าทีของผู้พูดต่อผู้ฟัง เช่น ครับ ค่ะ อะ จ๊ะ จ๊ะ วะ ไฉน เพคะ พะยะคะ ฯลฯ

6. คำเรียก – ร้อง คือ คำที่ผู้พูดใช้เรียกผู้อื่น หรือเปล่งเสียงแสดงอารมณ์ ใช้ลำพังได้ ไม่ต้องประกอบกับคำอื่นให้เป็นประโยค ได้แก่ คำเรียกขาน และคำอุทาน ดังนี้

6.1 คำเรียกขาน หมายถึงรวมถึง คำเรียก และคำขานรับ คำเรียก ใช้เรียกผู้อื่นให้เกิดความสนใจ ได้แก่ ชื่อบุคคล คำบอกเครือญาติ คำบอกตำแหน่งหรืออาชีพ คำบอกบุรุษที่ 2 ส่วน คำขานรับ คือคำตอบรับเมื่อได้ยินคำเรียก เช่น ขา จำ ครับ ค่ะ

6.2 คำอุทาน คือ คำที่เกิดจากการเปล่งเสียงแสดงอารมณ์ ความรู้สึก เช่น

- เอ้ เอ๊ะ อ้าว แสดงความประหลาดใจ

- อู๊ย อู๊ยตาย แสดงความตกใจของผู้หญิง

- โอ๊ย อูย แสดงความเจ็บปวด

- บัดโธ่ แสดงว่าไม่ได้ตั้งใจ
- เอื้อ แสดงความโล่งอก

สุนันท์ อัญชลีณกุล (2547) ได้กล่าวถึงเรื่องของคำในหนังสือระบบคำในภาษาไทย โดยเนื้อหาส่วนใหญ่จะเป็นเรื่องของการแบ่งประเภทของคำ นอกนั้นจะกล่าวถึงลักษณะทั่วไปของคำไทยว่าเป็นภาษาคำโดด ไม่มีการเปลี่ยนแปลงรูปคำ และโครงสร้างหลักของคำจะประกอบด้วย พยัญชนะ สระ วรรณยุกต์ ในที่นี้ได้นำเสนอเนื้อหาเฉพาะการแบ่งประเภท หรือชนิดของคำตามแนวทางต่างๆ สรุปได้ดังนี้

1. แบ่งประเภทของคำตามการสร้างคำ ได้แก่ คำซ้ำ คำซ้อน คำประสม คำผสม และคำแผลง ดังนี้

1.1 คำซ้ำ (Reduplication) คือ การนำคำๆ เดียวกันมาซ้ำกัน เพื่อให้เกิดความหมายต่างๆ ในการเขียนนิยมใช้เครื่องหมายไม้ยมก (๗) เช่น เด็กๆ เพื่อนๆ นิ่งๆ นอนๆ ฯลฯ

1.2 คำซ้อน (Synonymous compound) คือ การนำคำ 2 คำมาซ้อนกัน ซึ่งมีทั้งความหมายคล้ายคลึงกัน และความหมายตรงข้ามกัน เช่น บ้านเรือน เลือกลัด สูงต่ำ ดำขาว

1.3 คำประสม (Compound word) เกิดจากการนำคำ 2 คำขึ้นไปมาประสมกันและเกิดเป็นคำใหม่ที่มีความหมายใหม่ เช่น แม่น้ำ พ่อครัว ทางเดินเท้า ฯลฯ

1.4 คำผสม (Complex word) ประกอบด้วยหน่วยคำอย่างน้อย 2 หน่วย ซึ่งต้องเป็นหน่วยคำไม่อิสระอย่างน้อย 1 หน่วย เช่น เกียจคร้าน นักเรียน นักเขียน ชาวนา ชาวสวน

1.5 คำแผลง เป็นการเปลี่ยนแปลงตัวอักษร ซึ่งใช้แทนเสียง เพื่อเพิ่มคำในภาษาและเพื่อประโยชน์ทางความไพเราะ เช่น จำหน่าย ตรวจ – ตำรวจ ตรัส – ดำรัส ฯลฯ

2. การแบ่งประเภทของคำตามระดับเสียง การแบ่งคำประเภทนี้จะช่วยสร้างความเข้าใจในการออกเสียงคำได้ถูกต้องและชัดเจนขึ้น เนื่องจากระบบไตรยางศ์ ระบบมาตราตัวสะกด รูปเสียงสระ และรูปเสียงวรรณยุกต์ ทำให้คำบางคำออกเสียงไม่ตรงกับรูปคำ ดังนั้นคำตามระดับเสียง จึงแบ่งได้เป็นคำที่มีเสียงวรรณยุกต์สามัญ คำที่มีเสียงวรรณยุกต์เอก คำที่มีเสียงวรรณยุกต์โท คำที่มีเสียงวรรณยุกต์ตรี และคำที่มีเสียงวรรณยุกต์จัตวา

3. การแบ่งประเภทของคำตามระดับคำ เป็นการจัดกลุ่มคำ เพื่อให้เลือกใช้ได้เหมาะสมกับวัย และสถานภาพของบุคคล ได้แก่ คำราชาศัพท์ คำกวีศัพท์ และคำสามัญศัพท์

4. การแบ่งชนิดของคำตามแนวไวยากรณ์ดั้งเดิม แบ่งเป็น 7 ชนิด โดยใช้ทั้งเกณฑ์การแบ่งตามหน้าที่ ตำแหน่ง และความหมายของคำ ได้แก่ คำนาม คำสรรพนาม คำกริยา คำวิเศษณ์ คำบุพบท คำสันธาน และคำอุทาน

5. การแบ่งชนิดของคำตามแนวไวยากรณ์โครงสร้าง โดยนักไวยากรณ์โครงสร้าง มีแนวคิดที่ว่า คำในภาษาไทยไม่มีการเปลี่ยนแปลงรูป เมื่อจะบอกหน้าที่ หรือชนิดของคำน่าจะใช้ตำแหน่งของคำ และบริบทแวดล้อมในประโยคเป็นเกณฑ์ ในการแบ่งชนิดของคำ ซึ่งแบ่งได้เป็น 15 หมวด แต่สุนันท์ อัญชลีณกุล ได้นำมาแบ่งเป็น 5 หมวดหลัก ได้แก่

5.1 หมวดยกนาม และคำที่เกี่ยวข้องกับคำนาม ได้แก่ คำสรรพนาม คำคุณศัพท์ คำลักษณนาม คำบอกจำนวน คำบอกกำหนด และคำนำหน้าคำนาม

5.2 หมวดยกกริยา และคำที่เกี่ยวข้องกับคำกริยา ได้แก่ คำกริยาหลัก คำปฏิเสธ คำช่วยหน้ากริยา คำช่วยหลังกริยา คำหน้ากริยา คำหลังกริยา คำลงท้าย คำกริยาวิเศษณ์

5.3 หมวดยกบุพบท เช่น ใน ใต้ กว่า ตั้งแต่ จาก

5.4 หมวดยกเชื่อม เช่น กับ และ หรือ ทั้ง ... และ พร้อมด้วย เพราะ

5.5 หมวดยกพิเศษ คือ คำที่สามารถย้ายตำแหน่งได้ กล่าวคือ อาจปรากฏตอนต้นประโยค หรือตอนท้ายประโยคก็ได้ เช่น ที่จริง อันที่จริง ตามปกติ ตามธรรมดา ธรรมดา โดยทั่วไป ส่วนมาก ส่วนใหญ่ เป็นต้น

กาญจนา นาคสกุล; และ วิรุฬห์รัตน์ ไฉนจัน (2549: 32-69) ได้กล่าวถึงเรื่องการสร้างคำ ไว้ในหนังสืออุเทศภาษาไทย ชุดบรรทัดฐานภาษาไทย เล่ม 2 สรุปได้ว่าการสร้างคำ เป็นกระบวนการเพิ่มคำใหม่ให้แก่ภาษา โดยนำคำ หรือหน่วยคำที่มีใช้อยู่ในภาษามารวมกัน หน่วยคำที่นำมารวมกันมีทั้งที่เป็นคำชนิดเดียวกันและต่างชนิดกัน ในที่นี้ได้กล่าวเฉพาะ คำประสม คำประสาน คำซ้อน และคำซ้ำ ดังนี้

1. คำประสม คือ คำที่เกิดจากการนำหน่วยคำอิสระที่มีความหมายต่างกันอย่างน้อย 2 หน่วย มารวมกันเป็นคำใหม่ เกิดความหมายใหม่ หรือมีคำความหมายเดิม เช่น รถไฟฟ้า ใบขับขี่ ชักฟอก เป็นกลาง

2. คำประสาน คือ คำที่สร้างขึ้นด้วยการรวมหน่วยคำเดิมกับหน่วยฐาน เข้าเป็นคำใหม่คำหนึ่ง หน่วยคำเดิมจะมีความหมายคงที่และปรากฏหน้าหรือหลังหน่วยฐาน เช่น นัก- ผู้- ชาว- การ- ความ- -นิยม -กร

3. คำซ้อน คือ คำที่เกิดจากการนำคำตั้งแต่ 2 คำขึ้นไป มาเรียงต่อกันโดยแต่ละคำ จะมีความสัมพันธ์กันในด้านความหมายทั้งเหมือนกัน คล้ายกัน หรือตรงกันข้ามก็ได้ เช่น ฆ่าฟัน ข้ำทาส เล็กน้อย นุ่มนิ่ม

4. คำซ้ำ คือ คำที่ประกอบด้วยหน่วยคำที่เหมือนกัน 2 หน่วย นำมาพูดหรือเขียนซ้ำโดยใช้เครื่องหมายไม่ยืมแทนคำที่ซ้ำ เช่น เด็กๆ สาวๆ นุ่มๆ สวยๆ ดีๆ เป็นต้น

สรุปได้ว่า คำในภาษาไทยนั้น จำแนกได้หลายประเภท หลายชนิด โดยใช้เกณฑ์ต่างๆ กัน ได้แก่ 1) เกณฑ์ตามหน้าที่ของคำ เช่น คำนาม คำกริยา คำเชื่อม คำขยาย 2) เกณฑ์ตามการสร้างคำ เช่น คำประสม คำซ้อน คำซ้ำ 3) เกณฑ์ตามระดับเสียง ได้แก่ คำที่มีเสียงตามวรรณยุกต์เพื่อการออกเสียงที่ถูกต้อง 4) เกณฑ์ตามระดับคำ เช่น คำราชาศัพท์ คำภิกษุศัพท์ และ 5) เกณฑ์ตามแนวไวยากรณ์ ได้แก่ ไวยากรณ์ดั้งเดิม แบ่งเป็นชนิด คำนาม คำสรรพนาม คำกริยา คำวิเศษณ์

คำบุพบท และคำอุทาน ส่วนแนวไวยากรณ์โครงสร้าง แบ่งเป็นหมวดคำ เช่น หมวดคำนาม หมวดคำกริยา หมวดคำเชื่อม เป็นต้น การจำแนกประเภทคำ ทำให้ทราบลักษณะและหน้าที่ของคำ เพื่อนำกฎเกณฑ์ต่างๆ ไปใช้อย่างถูกต้อง ตรงตามจุดมุ่งหมายที่ต้องการสื่อสาร

1.2.1.3 เนื้อหาเรื่อง ประโยค

เนื้อหาเกี่ยวกับประโยคในภาษาไทยที่นำมากล่าวในหนังสือตำราต่างๆ จะมีหัวข้อหลักๆ ดังนี้คือ ความหมายของประโยค โครงสร้างของประโยค ประเภทและหน้าที่ของหน่วยคำในประโยคและการนำไปใช้ในแต่ละสถานการณ์ ดังนี้

พระยาอุปกิตศิลปสาร (2546: 209-286) ได้ให้ความหมายของประโยค ว่า คือถ้อยคำที่มีเนื้อความครบบริบูรณ์ เนื้อหาหลักได้กล่าวถึงโครงสร้างประโยค และชนิดของประโยค ไว้ในหนังสือหลักภาษาไทย สรุปได้ดังนี้

1. โครงสร้างประโยค ประกอบด้วย ภาคประธาน และภาคแสดง

1.1 ภาคประธาน หมายถึง ส่วนที่ผู้กล่าวอ้างขึ้นก่อน เพื่อให้ผู้ฟังรู้ว่า อะไรเป็นข้อสำคัญของข้อความ ในภาคนี้จะมีบทประธานซึ่งโดยมากมักเป็นคำนาม หรือคำสรรพนาม

1.2 ภาคแสดง หมายถึงคำที่แสดงอาการของภาคประธาน ในภาคนี้จะมีบทช่วยกริยา อยู่ 2 ประเภท ได้แก่

1.2.1 บทกรรม เป็นบทที่ช่วยกริยาชนิดกรรมกริยา เช่น ฉันทกินข้าว คำว่า “กิน” เป็นกรรมกริยา ต้องมีบทกรรมคือคำว่า “ข้าว” จึงจะได้ความครบเป็นประโยค

1.2.2 บทวิกติการก เป็นบทที่ช่วยกริยาชนิดที่เรียกว่า วิกตรรถกริยา เช่น เขาเป็นนายอำเภอ คำว่า ‘เป็น’ เป็นวิกตรรถกริยาต้องอาศัยคำว่า ‘นายอำเภอ’ เป็นวิกติการก จึงจะได้ความครบเป็นประโยค

2. ชนิดของประโยค แบ่งได้ ดังนี้

2.1 เอกรรรถประโยค หรือประโยคสามัญ หมายถึง ประโยคที่มีความหมายเดียว หรือมีเนื้อความเดียว เช่น ‘คนนอน’ ‘บ้านพัง’ ‘ผู้ร้ายถูกตำรวจจับ’ เป็นต้น

2.2 อเนกรรรถประโยค หรือประโยคความรวม หมายถึง ประโยคที่มีเนื้อความหลายอย่าง โดยรูปประโยค จะมีเอกรรรถประโยค ตั้งแต่ 2 ประโยคขึ้นไปเรียงกัน มีสันธาน เป็นตัวเชื่อมเนื้อความให้เป็นประโยคเดียวกัน เช่น ‘น้ำขึ้นแต่ลมลง’ ‘เขานอนหรือเขานั่ง’ เป็นต้น อเนกรรรถประโยคแบ่งได้เป็น 4 ชนิด คือ

2.2.1 อเนกรรรถประโยคที่มีเนื้อความคล้อยตามกัน เช่น ‘เขาอาบน้ำแล้ว เขาก็เข้านอน’

2.2.2 อเนกรรรถประโยคที่มีเนื้อความแย้งกัน เช่น ‘เขาอยากนอนแต่เขาก็นอนไม่ได้’

2.2.3 อเนกสรรประโยคที่มีเนื้อความให้เลือกเอาทางหนึ่ง เช่น ‘เขาต้องเป็นนายอำเภอหรือครู’

2.2.4 อเนกสรรประโยคที่มีเนื้อความเป็นเหตุเป็นผลกัน โดยมีประโยคหน้า เป็นเหตุ ประโยคหลังเป็นผล เช่น ‘น้ำเน่าจะเนิ่นยุงจึงชุม’

2.3 สังกรประโยค หรือประโยคความซ้อน หมายถึงเอกรรทประโยคที่มีประโยคอื่นมาซ้อนอยู่ รูปประโยคจะมี ประโยคใหญ่ เรียกว่ามุขยประโยค กับประโยคเล็ก เรียกว่าอนุประโยค เช่น ‘นายมีซึ่งเป็นเสมียนตายเมื่อฝนตก’ มุขยประโยคคือ ‘นายมีตาย’ อนุประโยคคือ ‘ซึ่งเป็นเสมียน’ กับ ‘เมื่อฝนตก’

2.4 ประโยคระคน หมายถึงประโยคชนิดต่างๆ ที่มีส่วนขยายเป็นกลุ่มคำ หรือเป็นประโยคย่อยๆ เรียงติดต่อกันอย่างซับซ้อน เช่น ‘ถ้าเขาพูดดีต่อเราแต่ไม่ไว้ใจเรา เราก็ควรพูดดีต่อเขา แต่ไม่ควรไว้ใจเขาด้วยกัน’ ประโยคดังกล่าวนี้ ถือเป็นอเนกสรรประโยคระคน ซึ่งหมายถึงอเนกสรรประโยคที่มีส่วนย่อยเป็นอเนกสรรประโยคด้วยกัน เป็นต้น

วิจิตร ภาณุพงศ์ (2538: 13-48) ได้กล่าวถึงชนิดของประโยค และโครงสร้างประโยค ไว้ในหนังสือโครงสร้างของภาษาไทย : ระบบไวยากรณ์ สรุปได้ดังนี้

1. ชนิดของประโยค แบ่งได้ 2 วิธี คือ

1.1 แบ่งโดยอาศัยความหมายของประโยคและสถานการณ์ที่ใช้ประโยค มี 2 ชนิดคือ ประโยคเริ่ม กับ ประโยคไม่เริ่ม

1.1.1 ประโยคเริ่ม หมายถึงประโยคที่เราใช้เริ่มต้นบทสนทนาได้ ไม่ต้องอาศัยคำพูดที่มาก่อน เมื่อพูดแล้วผู้ฟังจะเข้าใจได้ทันที เช่น ‘เธอเคยไปเชียงใหม่ไหม’

1.1.2 ประโยคไม่เริ่ม มี 2 แบบ คือ

1.1.2.1 ประโยคไม่เริ่ม แบบปกติ ได้แก่ ประโยคไม่เริ่มซึ่งใช้เริ่มต้นบทสนทนาไม่ได้ จะต้องใช้เป็นประโยคตาม เพราะความหมายของประโยคไม่เริ่มขึ้นอยู่กับประโยคที่มาก่อน เช่น ‘ไม่เคย’ จะต้องอาศัยประโยคที่มาก่อน ในที่นี้คือประโยค ‘เธอเคยไปเชียงใหม่ไหม’

1.1.2.2 ประโยคไม่เริ่มแบบพิเศษ ได้แก่ ประโยคที่ใช้เริ่มบทสนทนาได้ แต่ต้องใช้ในสถานการณ์พิเศษ เช่น ในสถานการณ์ที่สามารถรับรู้กันได้ด้วยประสาททั้ง 5 คือ เห็น ได้ยิน ได้กลิ่น ได้รส ได้สัมผัส ใช้เริ่มต้นบทสนทนาได้โดยไม่ต้องกล่าวถึงสิ่งที่พูดหรือทำ

1.2 แบ่งอาศัยลักษณะโครงสร้างของประโยค มี 4 ชนิดคือ ประโยคสามัญ ประโยคซับซ้อน ประโยคผสม และประโยคเชื่อม

1.2.1 ประโยคสามัญ ได้แก่ประโยคที่มีส่วนประกอบเพียงส่วนเดียว หรือหลายส่วนเรียงกันโดยไม่มีส่วนใดเป็นอนุพากย์ เช่น ‘น้องหลับแล้วเธอ’

1.2.2 ประโยคซับซ้อน ได้แก่ประโยคที่ประกอบด้วยอนุพากย์ต่างชนิดกัน 2 อนุพากย์ขึ้นไป เช่น ‘เขาบอกฉันว่าเขาจะไปงานคืนนี้’

1.2.3 ประโยคผสม ได้แก่ ประโยคที่ประกอบด้วยอนุพากย์หลัก ตั้งแต่ 2 อนุพากย์ขึ้นไป เช่น 'เขาจะไปกับฉัน หรือว่าจะอยู่ที่นี้'

1.2.4 ประโยคเชื่อม ได้แก่ ประโยคสามัญชนิดประโยคไม่เริ่ม ซึ่งขึ้นต้นด้วยคำเชื่อม เช่น 'ถ้าเขาไม่มาล่ะ' เป็นประโยคไม่เริ่ม ซึ่งอาจจะตามหลังประโยค 'วันนี้แดงต้องมาแน่'

2. โครงสร้างของประโยค ได้กล่าวถึง ส่วนของประโยค และแบบประโยค ดังนี้

2.1 ส่วนของประโยค มี 2 ประเภทคือ ส่วนมูลฐาน และส่วนเสริม

2.1.1 ส่วนมูลฐาน มี 7 ชนิด คือ หน่วยประธาน (ป) หน่วยกรรมตรง (ต) หน่วยกรรมรอง (ร) หน่วยนามเดี่ยว (นด.) หน่วยกรรม (อ) หน่วยสกรรม (ส) และหน่วยทวิกรรม (ท)

2.1.2 ส่วนเสริม มี 3 ชนิดคือ หน่วยเสริมพิเศษ (พ) หน่วยเสริมบอกสถานที่ (ถ) และหน่วยเสริมบอกเวลา (ว)

2.2 โครงสร้างของประโยคสามัญซึ่งเป็นประโยคเริ่ม มีวิธีการนำส่วนมูลฐานมาประกอบกันเป็นโครงสร้างประโยค ได้ 12 แบบ ดังนี้

2.2.1 แบบ อ เช่น 'เหนื่อย' 'สายแล้ว'

2.2.2 แบบ ป อ เช่น 'ฝน ตก' 'น้ำ เตือด'

2.2.3 แบบ อ ป เช่น 'เหนื่อยไหม คุณ'

2.2.4 แบบ ส ต เช่น 'หิว น้ำ'

2.2.5 แบบ ป ส ต เช่น 'คน เคาะ ประตู'

2.2.6 แบบ ต ป ส เช่น 'ยา น่อง เพิ่งทาน'

2.2.7 แบบ ท ต ร เช่น 'กำลังจะสอน หนังสือ เด็ก'

2.2.8 แบบ ป ท ต ร เช่น 'พี่ ป้อน ข้าว น่อง'

2.2.9 แบบ ต ป ท ร เช่น 'คะแนน ครู ยังไม่ได้บอก เด็กกลุ่มนี้'

2.2.10 แบบ ร ป ท ต เช่น 'เด็กกลุ่มนี้ ครู ยังไม่ได้บอก คะแนน'

2.2.11 แบบ นด. เช่น 'พี่' 'แม่จ๋า'

2.2.12 แบบ นด. นด. เช่น 'นี่ ปากกาใคร'

2.3 โครงสร้างของประโยคไม่เริ่ม มี 2 แบบ คือ โครงสร้างแบบเดียวกับประโยคเริ่มทั้ง 12 แบบ และโครงสร้างที่เป็นแบบเฉพาะของประโยคไม่เริ่ม ในที่นี้จะกล่าวเฉพาะโครงสร้างที่เป็นแบบเฉพาะ ซึ่งมีทั้งหมด 11 แบบ ดังนี้

2.3.1 โครงสร้างที่ประกอบด้วยส่วนมูลฐานล้วน มี 8 แบบ คือ

2.3.1.1 แบบ ส เช่น 'ยังไม่อยากซื้อ'

2.3.1.2 แบบ ป ส เช่น 'ฉัน ยังไม่อยากซื้อ'

2.3.1.3 แบบ ท เช่น 'ทวงแล้ว'

2.3.1.4 แบบ ป ท เช่น 'ฉัน ทวงแล้ว'

2.3.1.5 แบบ ท ต เช่น 'ไม่รู้จะให้ อะไร'

2.3.1.6 แบบ ป ท ต เช่น 'เขา ขาย บ้านอย่างเดี่ยว'

2.3.1.7 แบบ ท ร เช่น 'ไม่อยากสอน ผู้ใหญ่'

2.3.1.8 แบบ ป ท ร เช่น 'เขา ไม่เคยบอกขาย ผม'

2.3.2 โครงสร้างที่ประกอบด้วยส่วนเสริมล้วน มี 2 แบบ คือ

2.3.2.1 แบบ ถ (บอกสถานที่) เช่น 'ในลินชัก' 'ที่แก้อีตัวนั้น'

2.3.2.2 แบบ ว (บอกเวลา) เช่น 'เมื่อวานอะ' 'ตอนเช้า'

2.3.3 โครงสร้างที่ประกอบด้วยส่วนคำลงท้าย จะมีคำลงท้ายเพียงคำ

เดียว หรือมากกว่าก็ได้ โดยไม่มีคำชนิดอื่นเลย มี 1 แบบคือ โครงสร้างแบบ ล (คำลงท้าย) เช่น 'จ๋า' 'เหรอะคะ' 'อะ'

นวรรธน พันธุมธา (2549: 167-359) กล่าวถึงเนื้อหาเกี่ยวกับประโยค ไว้ในหนังสือไวยากรณ์ไทย โดยรวมแล้วจะกล่าวถึง หน่วยประโยค และประเภทของประโยค ในเรื่องของหน่วยประโยคนั้นได้กล่าวถึง การนำหน่วยคำประเภทต่างๆ มาประกอบกันขึ้นเป็นหน่วยประโยค ส่วนในเรื่องประเภทของประโยคนั้น ได้กล่าวถึง ลักษณะของประโยคประเภทต่างๆ เพื่อนำไปใช้สื่อสารได้อย่างเหมาะสม เนื้อหาโดยสรุปมีดังนี้

1. หน่วยประโยค คือ คำหรือวลีที่ประกอบกันขึ้นเป็นประโยค มี 4 ชนิดคือ หน่วยนาม หน่วยกริยา หน่วยเสริม และหน่วยเชื่อม

1.1 หน่วยนาม คือ หน่วยประโยคที่ใช้อ้างถึงสิ่งต่างๆ ได้แก่ คำนาม คำเชื่อมกับคำนาม นามวลี คำเชื่อมกับนามวลี คำ วลี หรือประโยค ที่ทำหน้าที่เหมือนคำนาม

1.2 หน่วยกริยา คือ หน่วยประโยคที่ใช้แสดงเหตุการณ์ หรือสภาพต่างๆ ได้แก่ คำกริยา หรือกริยาวลี

1.3 หน่วยเสริม คือ คำหรือกลุ่มคำที่ใช้เสริมประโยค เพื่อแสดงเจตนา หรือท่าทีของผู้พูด ได้แก่ คำบอกมาลา คำบอกการถาม คำบอกสถานภาพ

1.4 หน่วยเชื่อม คือ คำหรือกลุ่มคำเชื่อม ที่ทำหน้าที่เชื่อมประโยคกับประโยค หรือเชื่อมกริยากับกริยา คำเชื่อมที่ทำหน้าที่อย่างอื่นไม่ถือเป็นหน่วยเชื่อม

2. ประเภทของประโยค จำแนกตามความแตกต่างของประโยค ดังนี้

2.1 ประโยคต่างกันที่ชนิด และจำนวนของหน่วยประโยค ได้แก่ ประโยคไร้กริยา ประโยคกริยาเดี่ยว ประโยคหลายกริยา และประโยคความรวม

2.1.1 ประโยคไร้กริยา คือประโยคที่มีหน่วยนาม 2 หน่วย และอาจมีหน่วยเชื่อม หรือหน่วยเสริมอยู่ด้วยหรือไม่ก็ได้ เช่น 'กัวยเดี่ยวราคา 20 บาท' 'พุงนี้ก็พุงนี้' 'นี้ ส่วนแบ่งของคุณ'

2.1.2 ประโยคกริยาเดี่ยว คือ ประโยคที่มีหน่วยกริยา 1 หน่วย มีหน่วยนาม 1 หน่วยหรือมากกว่านั้น และอาจมีหน่วยเสริมหรือหน่วยเชื่อมก็ได้ เช่น ‘ฝนตก’ ‘เราเดินอย่างรีบเร่ง’

2.1.3 ประโยคหลายกริยา คือ ประโยคที่หน่วยกริยา มีความสัมพันธ์กันอย่างใกล้ชิดแยกจากกันไม่ได้ เช่น ‘นิตเอาจล่องวางบนโต๊ะ’ ‘แม่ให้ลูกดูบ้าน’ ‘ต้อยทำแกงหก’

2.1.4 ประโยคความรวม คือ ประโยคที่มีหน่วยกริยาเรียงรวมกัน โดยแต่ละหน่วยมิได้มีความสัมพันธ์กันอย่างใกล้ชิดเท่าประโยคหลายกริยา เช่น ‘นิตนั่งอ่านหนังสือ’ ‘เด็กวิ่งข้ามถนน’

2.2 ประโยคต่างกันที่หน้าที่ ได้แก่ ประโยคแจ้งให้ทราบ ประโยคถามให้ตอบ และประโยคบอกให้ทำ

2.2.1 ประโยคแจ้งให้ทราบ เช่น ประโยคบอกเล่า ประโยคอธิบาย ประโยคเตือน ประโยคชี้แนะ เป็นต้น

2.2.2 ประโยคถามให้ตอบ เช่น ประโยคถามเพื่อความ ประโยคถามให้ตอบรับหรือปฏิเสธ ประโยคถามให้เลือก เป็นต้น

2.2.3 ประโยคบอกให้ทำ เช่น ประโยคสั่ง ประโยคชักชวน ประโยคอนุญาต

2.3 ประโยคต่างกันที่การเรียงลำดับคำในประโยค เช่น ประธานอาจย้ายไปอยู่ท้ายประโยค กรรมอาจย้ายไปอยู่ต้นประโยค หน่วยขยายนาม หรือหน่วยขยายกริยาอาจย้ายไปอยู่ห่างกับหน่วยหลัก เป็นต้น

2.4 ประโยคต่างกันที่จำนวนคำในประโยค คือ การที่ประโยคบางประโยคมีการละคำในหน่วยนามและ/หรือหน่วยกริยา

2.5 ประโยคต่างกันที่ชนิดของคำในประโยค คือการที่ประโยคบางประโยคมีการแปลงคำกริยา หรือประโยคย่อยที่ซ่อนอยู่ในประโยคหลัก เป็นหน่วยนาม

สรุปได้ว่า ประโยคในภาษาไทยมีหลายประเภท ซึ่งใช้แนวทางในการจำแนกต่าง ๆ กัน เช่น องค์ประกอบของประโยคที่ประกอบด้วยหน่วยคำชนิดต่างๆ โครงสร้างของประโยค หน้าที่ของประโยค เป็นต้น การจำแนกประเภทของประโยคจะทำให้ทราบลักษณะ หรือโครงสร้างของประโยค หน้าที่ของประโยค และกฎเกณฑ์การสร้างประโยคในสถานการณ์ต่างๆ

1.2.2 เนื้อหาเรื่อง เสียง คำ และประโยค จากหนังสือไวยากรณ์ไทยที่เขียนเป็นภาษาอังกฤษ

1.2.2.1 เนื้อหาเรื่อง เสียง

เนื้อหาหลักเกี่ยวกับเรื่องเสียงในภาษาไทย ที่นำเสนอในหนังสือไวยากรณ์ไทยที่เขียนเป็นภาษาอังกฤษสำหรับผู้เรียนชาวต่างประเทศนั้นส่วนใหญ่จะมีเนื้อหาในเรื่องการออกเสียงพยัญชนะ และสระ โดยการเทียบเสียงเหล่านั้นกับพยัญชนะ ในภาษาอังกฤษ พร้อมตัวอย่างคำ ซึ่งคำแต่ละเล่มจะมีความแตกต่างกัน ที่เห็นได้ชัดคือ การใช้สัญลักษณ์แทนเสียง และจำนวนเสียงสระ ส่วนเสียงวรรณยุกต์นั้น จะมีเนื้อหาในแบบเดียวกัน คือ จำนวนเสียงวรรณยุกต์ และการใช้เครื่องหมายแทนเสียงเหมือนกัน ซึ่งได้แก่ ` (เสียงเอก) ^ (เสียงโท) ´ (เสียงตรี) และ ˘ (เสียงจัตวา) ส่วนเสียงสามัญไม่ต้องใช้เครื่องหมาย นอกจากนี้ บางคำจะอธิบายกฎเกณฑ์ต่างๆ ในการออกเสียงคำ เช่น การออกเสียงพยัญชนะควบกล้ำ เสียงพยัญชนะท้าย การเน้นคำ หรือ พยางค์ การออกเสียงคำที่มีรูปวรรณยุกต์ไม่ตรงกับเสียง เป็นต้น เนื้อหาดังกล่าวสรุปได้ดังนี้

Helen James (2001: 5-13, 145-155) กล่าวถึงเรื่องเสียงภาษาไทย ในหนังสือ Thai Reference Grammar โดยเน้นเรื่องของเสียงวรรณยุกต์ ได้แก่ การออกเสียงวรรณยุกต์สามัญ เอก โท ตรี จัตวา พร้อมตัวอย่างคำภาษาไทย และคำแปลภาษาอังกฤษ นอกจากนี้ยังได้กล่าวถึงกฎเกณฑ์ การออกเสียงคำที่มีพยัญชนะต้นเป็นอักษรสูง กลาง ต่ำ ส่วนเสียงพยัญชนะ และเสียงสระ นำเสนอโดยการเปรียบเทียบเสียงพยัญชนะ สระ กับเสียงในภาษาอังกฤษ พร้อมตัวอย่างคำ โดยเรียงตามลำดับอักษร ก-ฮ และใช้อักษรแทนเสียง ดังนี้

1. เสียงพยัญชนะ ได้แก่

1.1 พยัญชนะต้น (Initial single consonants) มี 21 เสียง ได้แก่

Thai letter	English sound	Thai letter	English sound
ก	g	บ	b
ข ค ฃ	kh	ป	p
ง	ng	ผ พ ภ	ph
จ	j	ฝ ฟ	f
ฉ ช ฌ	ch	ม	m
ซ ศ ษ ส	s	ร	r
ญ ย	y	ล พ	l
ฎ ด	d	ว	w
ฏ ต	dt	ห ฮ	h
ฐ ฑ ฒ ถ ท ฐ	t	อ	or
ณ น	n		

1.2 พยัญชนะควบกล้ำ (Compound consonants) มี 13 เสียง ได้แก่

<i>Thai letters</i>	<i>English sound</i>	<i>Thai letters</i>	<i>English sound</i>
กร	gkr	กว	gw
ขร คร	kr	ขว คว	kw
กล	gkl	ทร สร ศร	s
ขล คล	kl	จร	j
ปร	bpr	รร	u
ปล	bpl	พร	pr
ตร	dtr		

1.3 พยัญชนะท้าย (Final consonants) นำเสนอเฉพาะพยัญชนะที่มีเสียงต่างไปจากการเป็นพยัญชนะต้น มี 4 เสียง ได้แก่ /-p/ /-t/ /-k/ /-n/ ดังนี้

<i>Thai letter</i>	<i>English initial sound</i>	<i>English final sound</i>
บ	b	p
จ	j	t
ช	ch	t
ด	d	t
ศ	s	t
ก	g	k
ร	r	n

2. เสียงสระ (Vowels) นำเสนอสระเดี่ยวเสียงสั้น เสียงยาว และสระประสม ดังนี้

2.1 สระเดี่ยว

<i>Thai short vowel</i>	<i>English transliteration</i>	<i>Thai long vowel</i>	<i>English transliteration</i>
อะ	a/u	ออย	oi
อั	u	อา	ah
อิ	i	อี	ee
อึ	eu	อึ	eue
อุ	oo	อู	uu
เอ เอ็	e	ออ	or
แอ	ae	เออ	er
โอ	o	आय	ai
เอา	aw	อ้าว	ua

<i>Thai</i>	<i>English</i>	<i>Thai</i>	<i>English</i>
<i>short vowel</i>	<i>transliteration</i>	<i>long vowel</i>	<i>transliteration</i>
อ๋า	um	อาว	ow
ไอ ไอ อัย	ai		

2.2 สระประสม มี 2 แบบคือ สระเดี่ยว ประสมกับ สระอะ และ สระเดี่ยว ประสมกับ พยัญชนะ ย ว อ ได้แก่

<i>Thai vowel</i>	<i>English</i>	<i>Thai vowel</i>	<i>English</i>
<i>combination</i>	<i>sound</i>	<i>combination</i>	<i>sound</i>
เ-ิ	er	เ-ว	ew
โ-ะ	o	แ-ว	aew
เ-าะ	o	เ-ิว	iw
เ-ะ	e	เ-็ย	ee-a
แ-ะ	ae	เ-็อ	eu-a
โ-ย	oy	เ-็ยว	ee-o
ไ-ย	ai	เ-็อย	eu-ay
เ-ย	er-y		
-ย	oo-y		
-วย	u-ay		

3. วรรณยุกต์ (Tones) มี 5 เสียง และใช้เครื่องหมายแทนเสียง ดังนี้ เสียงสามัญ (Middle or Common Tone) ไม่มีเครื่องหมายแทนเสียง เสียงเอก (Low Tone, ˊ) เสียงโท (Falling or Dropped Tone, ˋ) เสียงตรี (High Tone, ˋ) เสียงจัตวา (Rising Tone, ˋ) มีกฎเกณฑ์ในการออกเสียงวรรณยุกต์ในคำ หรือพยางค์ ที่มีพยัญชนะต้นเป็นอักษรสูง กลาง ต่ำ ดังนี้

3.1 อักษรสูงเป็นพยัญชนะต้น (High class consonants – Tone rules)

3.1.1 พยางค์ที่มีรูปวรรณยุกต์เอก ออกเสียงวรรณยุกต์เอก (Low tone)

เช่น ไช่ ข่าว

3.1.2 พยางค์ที่มีรูปวรรณยุกต์โท ออกเสียงวรรณยุกต์โท (Falling tone)

เช่น ถ้วย ห้อง

3.1.3 พยางค์ที่ไม่มีรูปวรรณยุกต์ พยัญชนะท้ายเป็นเสียง -k -p -t

และมีสระเสียงสั้น ออกเสียงพยางค์เป็นเสียงวรรณยุกต์เอก (Low tone) เช่น ผิด แหก ขับ

3.1.4 พยางค์ที่ไม่มีรูปวรรณยุกต์ ออกเสียงวรรณยุกต์จัตวา (Rising tone) ยกเว้น พยางค์ที่มีพยัญชนะท้ายเป็นเสียง -k -p -t เช่น หิน สาม หลาย

3.2 อักษรกลางเป็นพยัญชนะต้น (Middle class consonants – Tone rule)

3.2.1 พยางค์ที่มีรูปวรรณยุกต์เอก ออกเสียงวรรณยุกต์เอก (Low tone) เช่น เก่า ป่า

3.2.2 พยางค์ที่ไม่มีรูปวรรณยุกต์ พยัญชนะท้ายเป็นเสียง -k -p -t และมีสระเสียงสั้น ออกเสียงพยางค์เป็นเสียงเอก (Low tone) เช่น ตัด จับ จะ

3.2.3 พยางค์ที่ไม่มีรูปวรรณยุกต์ ออกเสียงสามัญ (Common tone) ยกเว้น พยางค์ที่มีพยัญชนะท้ายเป็นเสียง -k -p -t หรือมีสระเสียงสั้น เช่น จำ ไกล บิน

3.2.4 พยางค์ที่มีรูปวรรณยุกต์โท ออกเสียงโท (Falling tone) เช่น กุ้ง ตัน บ้าง

3.2.5 พยางค์ที่มีรูปวรรณยุกต์จัตวา ออกเสียงจัตวา (Rising tone) เช่น ตั้ว เตี้ยวนี้

3.2.6 พยางค์ที่มีรูปวรรณยุกต์ตรี ออกเสียงตรี (High tone) เช่น โตะ จ๊ะ

3.3 อักษรต่ำเป็นพยัญชนะต้น (Low class consonants – Tone rule)

3.3.1 พยางค์ที่ไม่มีรูปวรรณยุกต์ ออกเสียงสามัญ (Common tone) ยกเว้น พยางค์ที่มีพยัญชนะท้ายเป็นเสียง -k -p -t หรือมีสระเสียงสั้น เช่น นอน พอ โมง

3.3.2 พยางค์ที่ไม่มีรูปวรรณยุกต์ มีพยัญชนะท้ายเป็นเสียง -k -p -t และมีสระเสียงยาว จะออกเสียงโท (Falling tone) เช่น รูป เรียก มาก แต่ถ้ามีสระเสียงสั้น จะออกเสียงตรี (High tone) เช่น รัก คิด นก

3.3.3 พยางค์ที่มีรูปวรรณยุกต์เอก จะออกเสียงโท (Falling tone) เช่น รม เล่ม ไม้

3.3.4 พยางค์ที่มีรูปวรรณยุกต์โท จะออกเสียงตรี (High tone) เช่น ช้าง น้อย ม้า

3.3.5 พยางค์ที่ไม่มีรูปวรรณยุกต์ มีสระเสียงสั้น ออกเสียงตรี (High tone) เช่น และ เพราะ

James Higbie & Snea Thinsan (2003: xv-xviii) กล่าวถึงเรื่องเกี่ยวกับเสียงภาษาไทย ไว้ในหนังสือ Thai Reference Grammar : The Structure of Spoken Thai คล้ายคลึงกับ Helen James (2001) ในแง่ของการใช้อักษรแทนเสียง และการประสมเสียงสระ ส่วนการใช้เครื่องหมายแทนเสียงวรรณยุกต์จะแตกต่างกัน ดังนี้

1. พยัญชนะ (Consonants) เสียงพยัญชนะไทยที่ออกเสียงเดียวกับเสียงพยัญชนะในภาษาอังกฤษ ได้แก่ b (บ) d (ด) f (ฝ ฟ) h (ห ฮ) k (ข ค) l (ล) m (ม) n (ณ น)

s (ซ ศ ษ ส) w (ว) ส่วนเสียงพยัญชนะที่มีเสียงแตกต่างกับเสียงในภาษาอังกฤษ ได้แก่ p (ป)

ph (ผ พ ภ) t (ต) th (ถ ท ธ) g (ก) j (จ) r (ร) ng (ง) โดยผู้เขียนให้ข้อสังเกตดังนี้

1.1 เสียง p ออกเสียงหนัก คล้ายมีเสียงก้ำกึ่งระหว่าง p กับ b

1.2 เสียง ph ออกเสียงเป็น p แบบในภาษาอังกฤษ ไม่ออกเสียงเป็น f

1.3 เสียง t ออกเสียงหนัก คล้ายมีเสียงก้ำกึ่งระหว่าง t กับ d

1.4 เสียง th ออกเสียงเป็น t แบบในภาษาอังกฤษ ไม่ออกเสียงเป็น th

1.5 เสียง g ออกเสียงหนักกว่าเสียง g ในภาษาอังกฤษ มีเสียงก้ำกึ่ง

ระหว่าง g กับ k

1.6 เสียง j ออกเสียงหนักกว่าเสียง j ในภาษาอังกฤษ

1.7 เสียง r ออกเสียงเร็ว ในภาษาพูดมักออกเสียงเป็น l

1.8 เสียง ng เป็นเสียงที่ใช้เป็นพยัญชนะต้น และพยัญชนะท้าย

2. สระ (Vowels) เสียงสระที่นำมาเสนอในตำราเล่มนี้ไม่ได้แยกแยะเสียงสระสั้น-ยาว แต่จะใช้เครื่องหมายดอกจัน (*) กำกับคำหรือพยางค์ที่ออกเสียงสั้น ส่วนเสียงยาวไม่มีเครื่องหมายกำกับ เสียงสระบางเสียงเป็นได้ทั้งสระเสียงสั้น และสระเสียงยาว ได้แก่ a (- ะ -า) e (- ะ) ay (-) ae (แ -) i (- ิ) ee (- ี) eu (- ี -) oo (- ู -) o (- ุ -) aw (- อ) euh (- ุ -) ai (- ใ -) u (- ู) นอกจากนี้ ยังได้มีการนำเสียงสระมาประสมกัน เกิดเสียงสระใหม่ที่มีเสียงท้ายเป็นเสียงพยัญชนะ ย ว อ ได้แก่

ao	(ah + oh)	เช่น	<u>ka</u> o* (เข้า)	<u>ka</u> o (ข้าว)
oi	(aw + ee)	"	<u>ko</u> i* (ค้อย)	koi (คอย)
oy	(oh + ee)	"	<u>do</u> y (โดย)	
eo	(ay + oh)	"	<u>re</u> o (เร็ว)	leo (เลว)
aeo	(ae + oh)	"	<u>lae</u> o (แล้ว)	
ia	(ee + uh)	"	<u>si</u> a (เสียด)	
io	(ee + oh)	"	<u>thi</u> o (เที่ยว)	
iu	(ee + oo)	"	<u>hi</u> i* (หิว)	
ua	(oo + uh)	"	<u>thu</u> a p <i>ai</i> (ทั่วไป)	
ui	(oo + ee)	"	<u>ku</u> i* (คุย)	
uay	(oo + ay + ee)	"	<u>su</u> ay (สวย)	
eua	(eu + uh)	"	<u>meu</u> a* (เมื่อ)	
euy	(euh + ee)	"	<u>keu</u> y (เคย)	
euay	(eua + ay + ee)	"	<u>neu</u> ay (เหนื่อย)	

3. วรรณยุกต์ (Tones) มี 5 เสียง โดยใช้เครื่องหมายแทนเสียงดังนี้

3.1 เสียงสามัญ (Mid tone) ไม่มีเครื่องหมายบอกเสียง จะมีเฉพาะเครื่องหมายดอกจัน (*) อยู่บนเสียงสระเมื่อออกเสียงสั้น เช่น

mid-short	yǎng	still/yet	ยัง
mid-long	yang	rubber	ยาง

3.2 เสียงเอก (Low tone) ใช้เครื่องหมาย ใต้คำหรือพยางค์ เช่น

low-short	gǎe	to undo	แกะ
low-long	gae	old	แก่

3.3 เสียงโท (Falling tone) ใช้เครื่องหมาย ˊ บนคำหรือพยางค์ เช่น

falling-short	kǎo	to enter	เข้า
falling-long	kaò	rice	ข้าว

3.4 เสียงตรี (High tone) ใช้เครื่องหมาย ˉ บนคำหรือพยางค์ เช่น

high-short	mǎi	interrogative	มี๊
high-long	mai	wood	ไม้

3.5 เสียงจัตวา (Rising tone) ใช้เครื่องหมาย ˋ ใต้คำหรือพยางค์ เช่น

rising-short	lǎi	to flow	ไหล
rising-long	lai	many/a lot	หลาย

Shoichi Iwasaki and Preeya Ingkaphirom (2005: 4-6, 22-23) กล่าวถึงเรื่อง เสียงภาษาไทย ไว้ในหนังสือ A Reference Grammar of Thai ดังนี้

1. เสียงพยัญชนะ

1.1 พยัญชนะต้น (Initial consonants) มี 21 หน่วยเสียง ได้แก่

ก	/k/	ข ฅ ษ ส	/s/
ข ค ฅ	/kh/	ญ ย	/y/
ง	/ŋ/	ฎ ด	/d/
จ	/c/	ฏ ต	/t/
ฉ ช ฌ	/ch/	ฐ ฑ ฒ ถ ท ฐ	/th/
ณ น	/n/	บ	/b/
ป	/p/	ผ พ ภ	/ph/
ฝ ฟ	/f/	ม	/m/
ร	/r/	ล	/l/
ว	/w/	ห ฮ	/h/
อ	/ʔ/		

1.2 พยัญชนะท้าย (Final consonants) มี 9 หน่วยเสียง ได้แก่ /-p/ /-t/ /-k/ /-ʔ/ /-m/ /-n/ /-ŋ/ /-w/ /-y/

1.3 พยัญชนะควบกล้ำ (Consonant clusters) มี 11 หน่วยเสียง ได้แก่ /pr-/ /pl-/ /phr-/ /phi-/ /tr-/ /kr-/ /kl-/ /khr-/ /khl-/ /kw-/ /khw-/

2. เสียงสระ (Vowels) นำเสนอเสียงสระเดี่ยว และสระประสม ดังนี้

2.1 สระเดี่ยว (Single vowels) มีจำนวน 18 หน่วยเสียง คือ

Short vowels		Long vowels	
- อะ	/ a /	- อา	/ aa /
- อิ	/ i /	- อี	/ ii /
- อึ	/ ʉ /	- อือ	/ ʉʉ /
- อุ	/ u /	- อู	/ uu /
- เอ	/ e /	- อี	/ ee /
- เอะ	/ ə /	- ออ	/ əə /
- แะ	/ ɛ /	- อัย	/ ɛɛ /
- โะ	/ o /	- ออ	/ oo /
- าวะ	/ ɔ /	- ออ	/ ɔɔ /

2.2 สระประสม (Diphthongs) เป็นสระที่เกิดจาก สระสูง (High vowels) ประสมกับ เสียงสระ /a/ มีทั้งเสียงสั้น และเสียงยาว โดยที่สระประสมเสียงสั้นจะมีเสียง / ʔ / ได้แก่

Short vowels		Long vowels	
- าวะ	/ uaʔ /	- าว	/ ua /
- อียะ	/ iaʔ /	- อีย	/ ia /
- อึอะ	/ ʉaʔ /	- อึอ	/ ʉa /

นอกจากนี้ยังมีสระประสมอีกรูปแบบหนึ่งคือ สระที่มีเสียงพยัญชนะเป็นเสียงท้าย ได้แก่ /- ay/ /- aʔ/ /- am/

3. วรณยุกต์ (Tones) มี 5 เสียง ได้แก่ เสียงสามัญ (Mid) เสียงเอก (Low) เสียงโท (Falling ^) เสียงตรี (High ´) และ เสียงจัตวา (Rising ˇ) นอกจากนี้ยังได้เพิ่มเติมการออกเสียงวรรณยุกต์ที่เปลี่ยนแปลงไปจากเสียงปกติ ดังนี้

3.1 เมื่อต้องการเน้นเสียงในคำซ้ำ จะออกเสียงตรีในคำแรก เช่น ดี ดี /dii-dii/ อิม อิม /im-im/ ย้าก ยาก /yâak yâak/

3.2 ถ้าพยางค์แรกของคำ มีสระเสียงสั้น มีเสียงวรรณยุกต์เอก และไม่มีพยัญชนะท้าย จะออกเสียงวรรณยุกต์สามัญ และไม่ออกเสียง /ʔ/ เช่น บะหมี่ /bàʔmii/ จะออกเสียงเป็น /bamii/

3.3 คำพยางค์เดียวที่มีสระเสียงสั้น บางคำจะออกเสียงยาว เช่น ได้ /dây/ ออกเสียงเป็น /dâay/

3.4 คำสองพยางค์ มักจะออกเสียงสั้นในพยางค์แรก และออกเสียงยาวในพยางค์ที่สอง เช่น ปาก /pàak/ ถ้าเป็นคำพยางค์เดียวจะออกเสียงยาวตามปกติ แต่ถ้าเป็นคำประสมสองพยางค์ จะออกเสียงสั้น คือ ปากกา /pàk kaa/

จากเนื้อหาเรื่องเสียง ที่นำเสนอโดยผู้เขียนชาวต่างประเทศนี้ สรุปได้ว่า มีเนื้อหาหลักในเรื่องของหน่วยเสียง และการออกเสียงคำหรือพยางค์ หน่วยเสียงในภาษาไทย ได้แก่ เสียงพยัญชนะ สระ และวรรณยุกต์ เสียงพยัญชนะจะประกอบด้วย พยัญชนะต้น พยัญชนะควบกล้ำ และพยัญชนะท้าย เสียงสระ ประกอบด้วยสระเดี่ยวเสียงสั้น สระเดี่ยวเสียงยาว และสระประสมสระประสมจะมีจำนวนไม่เท่ากัน ขึ้นอยู่กับวิธีการออกเสียงสระประสมของผู้เขียนตำราแต่ละเล่ม ส่วนเสียงวรรณยุกต์ จะมีจำนวนเท่ากันคือ 5 เสียง ได้แก่ สามัญ เอก โท ตรี จัตวา นอกจากนี้เรื่องของหน่วยเสียงแล้ว ยังมีกฎเกณฑ์การออกเสียงพยางค์ และคำด้วย สำหรับการนำเสนอเรื่องเสียง จะใช้การเปรียบเทียบเสียงกับคำในภาษาอังกฤษ โดยมีรูปแบบการแทนเสียง 2 รูปแบบ คือ ใช้ตัวอักษร หรือใช้อักษรภาษาอังกฤษ

1.2.2.2 เนื้อหาเรื่อง คำ

เนื้อหาเรื่อง คำ ที่นำมาเสนอไว้ในตำราไวยากรณ์ไทยที่เขียนเป็นภาษาอังกฤษส่วนใหญ่จะกล่าวถึงประเภทของคำ พร้อมตัวอย่างคำและการนำไปใช้ในประโยค ตำราแต่ละเล่มจะจัดประเภทของคำแตกต่างกันไป นอกจากนี้ยังมีเนื้อหา การสร้างคำ ในรูปแบบต่างๆ สรุปได้ดังนี้

Helen James (2001: 13-123) กล่าวถึงเรื่อง คำ ในหนังสือ Thai Reference Grammar มีเนื้อหาหลักในเรื่องของการใช้คำ และวลีที่เกี่ยวข้องกับคำประเภทต่างๆ ดังนี้

1. คำนาม (Noun) มีประเภทคำที่เกี่ยวข้องกับคำนาม คือ

1.1 คำระบุเฉพาะ (Demonstratives) ได้แก่ นี่ นั่น โน่น

1.2 คำบ่งปริมาณ (Quantifiers) ได้แก่ เดี่ยว หลัง แรก ก็ หลาย มาก น้อย

ทุก บาง

1.3 พจน์ (Numbers) ได้แก่ ตัวเลขแสดงจำนวน และ คำแสดงลำดับที่

1.4 คำลักษณนาม (Classifiers) เช่น กระบอก กลัก กลุ่ม กอง ก้อน

ขบวน ข้าง ขนาด คน คัน คู่ เครื่อง ชนิด ฯลฯ

1.5 ลิงค์ (Gender) เช่น ผู้หญิง ผู้ชาย ลูกสาว ลูกชาย สามี ภรรยา ฯลฯ

1.6 คำสรรพนาม (Pronouns) เช่น ดิฉัน ผม เรา เขา ข้าพเจ้า เธอ หนู มัน

2. คำกริยา (Verb) ได้แก่

2.1 คำกริยาที่แสดงอาการประสพ หรือสัมผัส (Verb of senses) ได้แก่ มอง ดู เห็น ฟัง จับ รู้สึก ได้ยิน ได้กลิ่น ได้รส

2.2 คำกริยาที่ใช้ร่วมกับคำกริยา (Coupled verbs) เช่น การใช้คำกริยาออกทิศทาง ร่วมกับคำกริยาอื่นๆ ได้แก่ ไป มา ขึ้น ลง พา ส่ง

2.3 คำกริยาที่แสดงการร้องขอ (Verbs of invitation and request) ได้แก่ กรุณา โปรด เชิญ ขอ ช่วย หน่อย

2.4 คำกริยาที่เกี่ยวข้องกับการปิด การเปิด (Verbs of closing and opening) ได้แก่ ปิด เปิด จุก ดับ

นอกจากนี้ยังได้กล่าวถึงกริยาวลีต่างๆ ที่ประกอบด้วยคำกริยา และคำประเภทอื่น เช่น

- สบายใจ พอใจ เสียใจ ดีใจ
- ไปถึง มาถึง เก็บไว้
- จะ กำลังจะ เกือบจะ ควร อาจจะ
- ได้ ไหว
- ทำ ทำให้ ถูก
- ต้อง ต้องการ อยากร

3. คำคุณศัพท์ (Adjectives) ให้ตัวอย่างการใช้คำคุณศัพท์ ดังนี้

- แสดงสภาพหรือคุณสมบัติของคำนาม เช่น ใจดี ใจร้อน ใจเย็น ฯลฯ
- การใช้ 'ความ' นำหน้าคำคุณศัพท์ เช่น ความสุข ความหิว ความสะอาด
- การเปรียบเทียบ โดยใช้คำ กว่า มากกว่า มากเกินไป ที่สุด สุดท้าย เท่ากัน เท่ากับ เหมือนกัน เหมือนกับ

4. คำประสม (Compound words) ได้แก่

4.1 คำประสมที่เป็นคำกริยา เช่น เปรียบเทียบ ใช้จ่าย ผีกัด สนับสนุน ฯลฯ

4.2 คำประสมที่เป็นคำนาม เช่น ตัวเลข เงินเดือน ลูกค้า ครอบครั้ว ฯลฯ

4.3 คำประสมที่เป็นคำคุณศัพท์ เช่น แข็งแรง เรียบร้อย อบอุ่น สวยงาม ฯลฯ

4.4 คำประสมที่ใช้หน่วยคำเติม เช่น นำ- ชี้- ภาย- ชาว- ผู้- คน- นัก- ช่าง-

5. คำบุพบท (Prepositions) ได้แก่ ที่ บน ข้างบน ล่าง ข้างล่าง ตรงข้าม ฯลฯ

6. คำบอกการถาม (Interrogatives) ได้แก่ ไหม ใช่มั้ย หรือยัง หรือเปล่า ใคร อะไร เมื่อไร ที่ไหน ทำไม เท่าไร

7. คำที่ทำหน้าที่ขยายความ (Adjuncts) เช่น

- แสดงลักษณะอาการ เช่น เร็ว ช้า รีบ
- แสดงเวลา เช่น ทุก ตอน เมื่อ หน้า ที่แล้ว วันนี้ พรุ่งนี้ นาน เพียง
- แสดงระยะเวลา เช่น กินเวลา กว่า ตลอดวัน
- แสดงความถี่ เช่น บ่อย ทุกที่ เท่านั้น

James Higbie & Snea Thinsan (2003) กล่าวถึงเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับ คำ ในหนังสือ Thai Reference Grammar: The Structure of Spoken Thai โดยอธิบายการใช้ในหมวดคำ บางหมวด และ คำเฉพาะบางคำ รวมทั้งการสร้างคำด้วย ดังนี้

1. หมวดคำ ได้แก่

1.1 คำสรรพนาม (Pronouns) ได้แก่ การใช้สรรพนามและคำนำหน้านาม ตามระดับของบุคคล เช่น ฉัน ดิฉัน ผม เรา ข้าพเจ้า คุณ ท่าน เธอ แก นาย นาง นางสาว ครู/ อาจารย์ หมอ/คุณหมอ ฯลฯ รวมทั้งคำใช้เรียกญาติ เช่น พี่ น้อง ลุง ป้า ฯลฯ

1.2 คำกริยา (Verbs) ได้แก่ การใช้คำกริยาในรูปแบบต่างๆ โดยใช้คำใน ภาษาอังกฤษเป็นตัวตั้ง เช่น Don't, Must/Have to, Should/Should have, Will/Would เป็นต้น

1.3 คำสันธาน (Conjunctions) เช่น และ เพราะ แต่ ถ้า หรือ แม้ว่า ฯลฯ

1.4 คำบุพบท (Prepositions) เช่น บน หน้า หลัง ตรงข้าม ใน นอก ฯลฯ

1.5 คำบ่งปริมาณ (Quantifiers) เช่น มาก หลาย นิดหน่อย เกือบพอดี ฯลฯ

1.6 คำบอกความถี่ (Frequency) เช่น บ่อย ทุก เสมอ บางครั้ง บางที ฯลฯ

1.7 คำลงท้ายและคำอุทาน (Particles & Interjections) เช่น ครี๊ยะ ค่ะ จะ นะ เหรอ หรือ อ้าว โอ๊ย โธ่เอ๊ย ฯลฯ

1.8 การใช้คำ 'ให้' และ 'ก็'

2. การสร้างคำ โดยใช้หน่วยคำเติม ได้แก่

2.1 หน่วยคำเติมหน้า (Prefix) เช่น การ- ความ- ชาว- คำ- คำ- นำ-

2.2 หน่วยคำเติมหลัง (Suffix) เช่น -คดี -หมาย -ภาพ -ศาสตร์

2.3 หน่วยคำเติมที่ใช้เติมได้ทั้งหน้าและหลัง แล้วแต่ความหมาย เช่น ใจ ไม้

Shoichi Iwasaki and Preeya Ingkaphirom (2005: 8-11) กล่าวถึงเรื่องเกี่ยวกับ คำ ในหนังสือ A Reference Grammar of Thai โดยให้เนื้อหาชนิดของคำ และการสร้างคำ ดังนี้

1. ชนิดของคำ แบ่งเป็น 4 กลุ่ม ดังนี้

1.1 คำที่เกี่ยวข้องกับคำนาม (Noun-related words) ได้แก่

1.1.1 คำนาม (Noun) ได้แก่ คำที่ทำหน้าที่เป็นประธาน กรรม หรือใช้ ตามหลังคำ "เป็น" "คือ" หรือ อยู่หน้าคำคุณศัพท์ คำระบุเฉพาะ คำบอกจำนวน คำแสดงความเป็นเจ้าของ และคุณานุประโยค

- คำเรียกอาชีพ
- 1.1.2 คำสรรพนาม (Pronoun) ได้แก่ บุรุษสรรพนาม คำเรียกญาติ
- 1.1.3 คำระบุเฉพาะ (Demonstrative) ได้แก่ นี่ นั้น โน่น นี้ นั้น โน้น
- 1.1.4 คำบุพบท (Preposition) ได้แก่ ที่ บน ใน หน้า หลัง ข้าง ฯลฯ
- 1.1.5 คำลักษณนาม (Classifier) ได้แก่ คำที่ใช้เป็นหน่วยวัด (กรัม เมตร กิโล คะแนน) คำที่ใช้ถามนับไม่ได้ (ขวด ซาม แก้ว) คำที่ใช้กับสิ่งมีชีวิต (คน ตัว) คำที่ใช้กับสิ่งไม่มีชีวิต (ตัวแผ่น เล่ม อัน คัน ไบ เส้น ฉบับ) เป็นต้น
- 1.1.6 คำจำนวนนับ (Numeral) ได้แก่ หนึ่ง – สิบ ร้อย พัน หมื่น แสน ล้าน โดยมีหลักเกณฑ์ว่า ถ้าจำนวนนับมากกว่า สิบ ตัวเลข 1 (หนึ่ง) จะใช้คำว่า “เอ็ด” เช่น 11 51 91 (สิบเอ็ด ห้าสิบเอ็ด เก้าสิบเอ็ด) ถ้าจำนวนนับระหว่าง 20-29 ตัวเลข 2 (สอง) จะใช้คำว่า “ยี่” เช่น 21 25 29 (ยี่สิบเอ็ด ยี่สิบห้า ยี่สิบเก้า) เป็นต้น
- 1.2 คำที่เกี่ยวข้องกับคำกริยา (Verb-related words) ได้แก่
- 1.2.1 คำกริยา (Verb) ได้แก่ สกรรมกริยา อกรรมกริยา ทวิกรรม
- 1.2.2 คำกริยาช่วย (Auxiliary verb) เช่น ต้อง จะ ควรจะ อาจ ฯลฯ
- 1.2.3 คำปฏิเสธ (Negator) เช่น ไม่ ไม่ใช่ อย่า เปล่า ฯลฯ
- 1.3 คำขยาย (Modifying words) ได้แก่ คำคุณศัพท์ และคำวิเศษณ์
- 1.4 คำอื่นๆ (Miscellaneous words) ได้แก่ คำเชื่อม คำเสริม คำอุทาน
2. การสร้างคำ โดยวิธีการ ดังนี้
- 2.1 การเติมหน่วยคำเติม (Affixation) ได้แก่
- 2.1.1 หน่วยคำเติมหน้า (Prefix) เช่น อ- อนุ- มหา- ราช- โทร- แมง- มะ- โรง- การ- ความ- นำ- ใจ- ช่าง- ชี้- อย่าง- โดย-
- 2.1.2 หน่วยคำเติมหลัง (Suffix) เช่น -ศาสตร์ -การ -การณ์ -กร -ภาพ -นิยม -ภัณฑ์ -ไม้ -กรรม
- 2.1.3 หน่วยคำเติมกลาง (Infix) เช่น /-amn-/ (k-amn-əət) /-am-/ (t-am-raa) และ /-ab-/ (r-ab-iap)
- 2.2 การซ้ำคำ (Reduplication) ได้แก่
- 2.2.1 ซ้ำคำและเสียง เช่น ดี ดี ซ้ำ ซ้ำ เร็ว เร็ว
- 2.2.2 ซ้ำคำ โดยเปลี่ยนเสียงเป็นวรรณยุกต์ตรี เช่น ดี ดี อิม อิม ร็อน ร็อน
- 2.2.3 ซ้ำคำที่มีความหมายเดียวกัน เช่น สวยงาม ชัยชนะ เล็กน้อย
- 2.3 การประสมคำ (Compounds) ได้แก่
- 2.3.1 คำประสมที่เป็นนาม เช่น พ่อแม่ ไบหน้า ไฟฟ้า เสื้อหนาว
- น้ำตก
- 2.3.2 คำประสมที่เป็นกริยา เช่น ตักเตือน เดินทาง ผูกพัน

2.3.3 คำประสมที่เป็นคำคุณศัพท์ เช่น ใจดี ดีใจ แข็งแรง

2.3.4 คำประสมที่มีหลายหน่วยคำ เช่น แกงเขียวหวาน โทรศัพท์มือถือ กล้องถ่ายรูป

2.3.5 คำประสมที่หน่วยคำเดิมมีความหมายในแนวเดียวกัน เช่น ผู้หญิง ผู้ชาย ผู้ใหญ่ น้ำส้ม น้ำเกลือ น้ำอัดลม แม่ครัว แม่ค้า แม่บ้าน เป็นต้น

เนื้อหาเรื่อง คำ ที่นำเสนอโดยผู้เขียนชาวต่างประเทศนี้ จะกล่าวถึงลักษณะและการใช้คำชนิดต่างๆ ได้แก่ คำนาม คำสรรพนาม คำกริยา คำเชื่อม คำขยาย คำประสม และคำชนิดอื่นๆ ที่มีการแยกย่อย แตกต่างกันไป นอกจากนี้ยังได้กล่าวถึงการสร้างคำ โดยการประสมคำ ในลักษณะเดียวกันคือ การใช้หน่วยคำเดิม ได้แก่ หน่วยคำเดิมหน้า หน่วยคำเดิกลาง และหน่วยคำเดิมหลัง

1.2.2.3 เนื้อหาเรื่อง ประโยค

เนื้อหาเกี่ยวกับ ประโยค ที่นำเสนอในหนังสือไวยากรณ์ไทยที่เขียนเป็นภาษาอังกฤษ ส่วนใหญ่จะกล่าวถึงโครงสร้างประโยครูปแบบต่างๆ ดังนี้

Helen James (2001: 135-143) ได้นำเสนอเนื้อหาเกี่ยวกับประโยค ในหนังสือ Thai Reference Grammar โดยแบ่งโครงสร้างประโยคออกเป็น 3 แบบ คือ

1. ประโยคความเดียว (Simple sentence) แบ่งเป็น

1.1 ประโยคบอกเล่า

1.2 ประโยคปฏิเสธ - ใช้คำว่า 'ไม่' หน้าคำกริยา

1.3 ประโยคคำถาม - ใช้คำว่า 'ไหม' 'ใช่ไหม' 'หรือ' 'หรือเปล่า' 'หรือยัง'

1.4 ประโยคคำสั่ง อ้อนวอน หรือขอร้อง - ใช้คำว่า 'ช่วย' 'โปรด' 'อย่า' 'สิ'

2. ประโยคความซ้อน (Complex sentence) แสดงรูปแบบของประโยคหลัก (Main clause) ประโยครอง (Subordinate clause) และการใช้สันธาน เช่น 'ว่า' 'การที่' 'จนกว่า' 'เมื่อ' ฯลฯ

3. ประโยคประสม (Compound sentence) มีเนื้อหาการใช้สันธานในการเชื่อมประโยคหลัก 2 ประโยค เช่น 'และ' 'แต่' 'ก็' 'จึง' 'เพราะฉะนั้น' 'ทั้ง ... และ' 'ไม่ ... เท่าไร' 'ไม่ ... เลย' ฯลฯ

นอกจากนี้ยังมีเนื้อหาเกี่ยวกับรูปแบบประโยคย่อย (Clauses) ที่ทำหน้าที่ต่างๆ ในประโยคความซ้อนหรือประโยคประสมด้วย

James Higbie & Snea Thinsan (2002) นำเสนอเนื้อหาเกี่ยวประโยค ในหนังสือ Thai Reference Grammar: The Structure of Spoken Thai โดยเสนอตามประเด็นต่างๆ ดังนี้

1. การอ้างถึงสิ่งต่างๆ (Reference to Things) ได้แก่ การใช้สรรพนาม และการใช้ลักษณนาม

2. การอ้างถึงบุคคล (Reference to People) ได้แก่ การใช้สรรพนาม และการใช้ลักษณนาม

3. ประโยคคำถาม (Questions) ได้แก่ ประโยคถามให้ตอบรับหรือปฏิเสธ โดยใช้คำว่า 'ไหม' และประโยคถามเพื่อความ โดยใช้คำว่า 'อะไร' 'ใคร' 'ที่ไหน' 'เมื่อไร' 'อย่างไร'

4. การขยายความในประโยค (Expanded Sentences) ได้แก่ การขยายความประโยคหลักด้วยประโยคย่อย โดยใช้คำเชื่อม "ว่า" และ "ที่"

5. กาล (Tenses) ได้แก่ ประโยคที่แสดงความเป็น อดีต ปัจจุบัน และอนาคต

6. การเปรียบเทียบ (Comparisons) ได้แก่ ประโยคที่แสดงการเปรียบเทียบ โดยใช้คำว่า "เหมือน" "ต่าง" "เท่า" "กว่า" "ที่สุด"

7. การลำดับเหตุการณ์ (Order of events) ได้แก่ ประโยคที่แสดงลำดับของเหตุการณ์ หรือการกระทำ โดยใช้คำ "ก่อน" "แล้วก็" "หลังจาก" "ต่อไป" "ต่อมา" "ตั้งแต่"

ในการนำเสนอเนื้อหาตามประเด็นดังกล่าว จะนำ คำ หรือวลี จากภาษาอังกฤษ มาเปรียบเทียบกับคำ วลี และประโยคในภาษาไทย เช่น เนื้อหาเรื่องการเปรียบเทียบความเหมือน (The same) จะอธิบายตามคำ วลี จากภาษาอังกฤษว่า the same as ตรงกับ "เหมือน (กับ)" the same kind ตรงกับ "แบบเดียวกัน" "อย่างเดียวกัน" เป็นต้น

Shoichi Iwasaki and Preeya Ingkaphirom (2005) กล่าวถึงโครงสร้างประโยคภาษาไทย ไว้ในหนังสือ A Reference Grammar of Thai โดยแบ่งเป็น 4 ประเภท คือ

1. ประโยคแจ้งให้ทราบ หรือประโยคบอกเล่า (Declarative sentences)

2. ประโยคปฏิเสธ (Negative sentences) ได้แก่ การใช้คำปฏิเสธ 'ไม่' 'ไม่ได้' 'ไม่ใช่' และรูปประโยคปฏิเสธที่มีคำกริยา 'เป็น' 'คือ'

3. ประโยคคำถาม (Interrogative sentences) แบ่งเป็น

3.1 ประโยคถามให้ตอบรับหรือปฏิเสธ (Yes/No questions) ได้แก่ การใช้คำแสดงการถาม เช่น 'ไหม' 'หรือ' 'หรือเปล่า' 'หรือยัง' 'แล้วหรือยัง' 'ใช่ไหม' 'ใช่หรือเปล่า' 'ไม่ใช่หรือ' รวมทั้งรูปประโยคสำหรับการตอบรับและปฏิเสธ

3.2 ประโยคถามเพื่อความ (WH questions) ได้แก่ ใช้คำแสดงการคำถาม เช่น 'อะไร' 'ใคร' 'ที่ไหน' 'เมื่อไหร่' 'ทำไม' 'อย่างไร' 'ไหน' 'กี่' 'เท่าไร'

4. ประโยคคำสั่ง (Imperative sentences) ได้แก่ การใช้คำสั่ง 'ซิ' 'เถอะ' 'อย่า'

นอกจากประโยคทั้ง 4 ประเภทนี้แล้ว ยังมีประโยครูปแบบ อื่นๆ อีก เช่น ประโยค Passive (ถูก โดน ได้รับ รับ) ประโยค Causative (ทำ ให้ ทำให้) และประโยค Aspect ซึ่งแสดงการณลักษณะ (แล้ว อยู่ กำลังจะ จวนจะ เพิ่งจะ) รวมทั้งอนุภาคของประโยคต่างๆ ด้วย

เนื้อหาเรื่องประโยคโดยผู้เขียนชาวต่างประเทศดังกล่าวนี้ สรุปได้ว่า เนื้อหาหลักจะกล่าวถึงประโยค ใน 2 ลักษณะ คือ โครงสร้างประโยคและหน้าที่ของประโยค ลักษณะโครงสร้างประโยค ได้แก่ ประโยคความเดียว ประโยคความซ้อน และประโยคประสม ส่วนลักษณะการทำหน้าที่ของประโยค ได้แก่ ประโยคบอกเล่า หรือประโยคแจ้งให้ทราบ ประโยคปฏิเสธ ประโยคคำถาม ประโยคคำสั่งหรือขอร้อง เป็นต้น นอกจากนี้ยังมีเนื้อหาเกี่ยวกับการลำดับเหตุการณ์ และการแสดงกาลในประโยคต่างๆ ด้วย

จากเนื้อหาไวยากรณ์ไทย เรื่อง เสียง คำ และประโยค ที่นำเสนอในหนังสือตำราไวยากรณ์ไทยที่เขียนเป็นภาษาไทยและที่เขียนเป็นภาษาอังกฤษ จะเห็นได้ว่า ตำราทั้งสองประเภทเสนอเนื้อหาคล้ายคลึงกัน กล่าวคือ เรื่องเสียง จะมีเนื้อหาหลักในเรื่องของ สระเสียงสั้น สระเสียงยาว สระประสม พยัญชนะต้น พยัญชนะท้าย พยัญชนะควบกล้ำ และวรรณยุกต์ เรื่องคำ จะมีเนื้อหาหลักในเรื่องของ การแบ่งประเภทหรือชนิดของคำ การใช้คำและการสร้างคำ ส่วนเรื่องของประโยค จะมีเนื้อหาหลักในเรื่องของ รูปแบบประโยคชนิดต่างๆ และการใช้ประโยคในสถานการณ์ต่างๆ ส่วนความแตกต่างของเนื้อหาแต่ละเล่มจะเป็นการนำเสนอเรื่องจำนวนเสียงสระ การประสมเสียงสระ การใช้อักษรหรือสัญลักษณ์แทนเสียง การจัดหมวดหมู่ของคำ และประโยค เป็นต้น

2. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับหนังสือเรียนและการวิเคราะห์หนังสือเรียน

2.1 ความหมายของหนังสือเรียน แบบเรียนและตำรา

หนังสือที่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอนหรือการศึกษาหาความรู้ต่างๆ นั้น อาจจำแนกได้เป็น 2 ประเภท คือ หนังสือแบบเรียน และหนังสือตำราที่ไม่ใช่แบบเรียน ดังที่ จินตนา ไบกาชุยี (2520: 20-21) ได้จำแนกไว้ คือ หนังสือแบบเรียน (Textbook หรือ Lesson Text) เป็นหนังสือที่รวบรวมวิชาความรู้ในหมวดวิชาใดวิชาหนึ่ง ซึ่งมีเนื้อเรื่องตรงตามหลักสูตรที่กำหนดไว้อย่างถูกต้องและครบถ้วน มีจุดมุ่งหมายใช้ในการเรียนการสอนโดยเฉพาะ หนังสือตำราที่ไม่ใช่แบบเรียน (Non-Textbook) คือ หนังสือวิชาการต่างๆ ได้แก่ หนังสือประกอบการเรียน (Complementary book & Manual) หนังสืออ้างอิง (Reference Book) หนังสืออ่านเพิ่มเติม (Supplementary readers) และหนังสือส่งเสริมการอ่าน (Book for Pleasure)

ศักดิ์ศรี ปาณะกุล; ประพิมพ์พรรณ สุธรรมวงศ์; และ นพคุณ คุณาชีวะ (2521: 60) ได้กล่าวถึงความแตกต่างของหนังสือแบบเรียน และหนังสือวิชาการต่างๆ ว่า “หนังสือแบบเรียน ย่อมประกอบด้วย แบบฝึกหัด คำถาม และบทปฏิบัติ นวนิยาย หรือชีวประวัติ อาจใช้เป็นแบบเรียน ในวิชาวรรณคดีหรือสังคมศึกษา ถ้าหนังสือเหล่านี้มีคำถาม และลักษณะที่เกี่ยวข้องกับการสอน ก็จัดว่าเป็นหนังสือแบบเรียน ... ถ้าขาดแบบฝึกหัด ก็จะไม่จัดว่าเป็นหนังสือแบบเรียน”

อรสา ปราชญ์นคร (2523: 97) ได้กล่าวถึง “หนังสือเรียน” ว่าเป็นหนังสือที่กำหนดให้ใช้เพื่อการเรียนการสอนเช่นเดียวกับ “หนังสือแบบเรียน” โดยให้ความหมายว่า “แบบเรียน” หมายถึงหนังสือที่บรรจุเนื้อหาตามหลักวิชา และกำหนดขึ้นเพื่อใช้เป็นหลักสำหรับการเรียนการสอนระหว่างครูกับนักเรียน ส่วน “หนังสือเรียน” คือหนังสือที่กระทรวงศึกษาธิการกำหนดให้ใช้สำหรับเรียน มีสาระตรงตามที่ระบุไว้ในหลักสูตรอย่างถูกต้องเป็นหนังสือที่ใช้เป็นเครื่องช่วยให้ครูเข้าใจถึงขอบข่ายของเนื้อหาวิชา และช่วยให้ครูบรรลุวัตถุประสงค์ของการสอน

นววรรณ พันธุเมธา (2544: 729) ได้ให้ความหมายของ แบบเรียน และตำรา ที่แสดงให้เห็นความแตกต่างในแง่ของการนำไปใช้ โดยให้ความหมายว่า “ตำรา หมายถึง หนังสือที่เรียบเรียงขึ้น เพื่ออธิบายหรือแสดงเนื้อหาวิชาการแขนงต่างๆ ส่วน แบบเรียน หมายถึง หนังสือที่เรียบเรียงขึ้น เพื่อใช้ในการเรียนการสอน”

เบ็ญจวรรณ สุนทรากุล (2550: 1) ได้กล่าวถึง หนังสือแบบเรียน และหนังสือตำรา ว่าเป็นความแตกต่างกันในแง่จุดมุ่งหมายเพื่อนำไปใช้ในการเรียนการสอน โดยกล่าวว่า “ตำรา หมายถึง หนังสือที่ว่าด้วยกฎเกณฑ์ต่างๆ เช่น ตำราโหราศาสตร์ ตำราหลักภาษา ตำรายา ส่วน แบบเรียน หมายถึง หนังสือที่ให้นักเรียน เรียนในชั้นเรียนต่างๆ”

สุนี เลิศแสวงกิจ; และ พิธิษฐีย์ กาญจนพิมาย (2550: 36) ได้ให้ความหมายของหนังสือวิชาการ ซึ่งอาจจะนำมาเปรียบเทียบความแตกต่างของ “ตำรา” และ “แบบเรียน” ได้ ในทำนองเดียวกัน โดยให้คำจำกัดความว่า “หนังสือวิชาการ (Text Book) คือ หนังสือที่เสนอเนื้อหาสาระเรื่องราว และความรู้วิชาการ มุ่งถ่ายทอดความรู้วิชาการในสาขาต่างๆ เป็นหลัก ... หนังสือวิชาการเหล่านี้จัดทำขึ้นเพื่อให้นักศึกษา และผู้สนใจได้ศึกษาหาความรู้ในเรื่องนั้นๆ หนังสือวิชาการที่จัดทำขึ้นเพื่อเป็นส่วนหนึ่งของหลักสูตรในโรงเรียนต่างๆ เรียกว่า แบบเรียน”

จากความหมายของหนังสือลักษณะต่างๆ ดังกล่าวนี้นี้ สรุปได้ว่า หนังสือที่ใช้เป็นหลักในการเรียนการสอน โดยมีทั้งเนื้อหา และแบบฝึกหัดทดสอบความรู้ เรียกว่า “แบบเรียน” หรือ “หนังสือเรียน” ซึ่งมีจุดมุ่งหมายเพื่อใช้ในการเรียนการสอนในชั้นเรียน ส่วนหนังสือที่มีเฉพาะเนื้อหาวิชาการ ที่มุ่งนำเสนอข้อมูล ความรู้แก่ผู้เรียน และผู้สนใจศึกษาหาความรู้ในสาขาวิชาการนั้นๆ หรือว่าด้วยวิชาการต่างๆ เรียกว่า “ตำรา” ซึ่งไม่ได้มีจุดมุ่งหมายเพื่อใช้เป็นหลักในการเรียนการสอนเฉพาะในชั้นเรียนเท่านั้น

2.2 การวิเคราะห์หนังสือเรียน

การวิเคราะห์หนังสือ เป็นการพิจารณา แยกแยะเนื้อหาต่างๆ ของหนังสือ เพื่อจะได้ทราบ ว่าเนื้อหาสาระที่นำเสนอ นั้น เกี่ยวข้องกับเรื่องอะไร มีความถูกต้องหรือไม่ เหมาะสมกับผู้เรียนระดับใด และนำไปใช้ได้เพียงใด การวิเคราะห์เนื้อหาดังกล่าวนี มีหลักเกณฑ์ต่างๆ ที่นักวิชาการนำมาใช้เป็นแนวทางในการพิจารณา สรุปได้ดังนี้

รัญจวน อินทรกำแหง (2520: 47) ให้เกณฑ์ในการพิจารณาเนื้อหาของหนังสือ สรุปได้ว่า เนื้อหาวิชาของหนังสือ นั้น ต้องมีสาระเป็นแก่นสารที่แน่นอน มีความสมบูรณ์ และสมบูรณ์ เหมาะสำหรับผู้่านระดับใด เช่น บุคคลทั่วไป นักศึกษา ครู อาจารย์ หรือผู้เชี่ยวชาญ รวมทั้งให้พิจารณา ในส่วนของผู้เขียนด้วยว่า ต้องเป็นที่เชื่อถือได้ มีคุณวุฒิ มีความรู้ และประสบการณ์ ในเรื่องนี้มาจริง ความถูกต้องแม่นยำของเนื้อหาสาระหนังสือเป็นสิ่งสำคัญที่สุด ถ้าหากสาระ ของหนังสือคลาดเคลื่อนจากข้อเท็จจริง หนังสือตำราวิชาการเล่มนั้นก็หมดความหมาย

นิพนธ์ สุขสวัสดิ์ (2521: 204) ได้แบ่งหนังสือเรียนภาษาไทยเป็น 3 ประเภทคือ แบบสอนอ่าน แบบเรียนทางภาษา และแบบเรียนทางวรรณคดี กล่าวเฉพาะด้านเนื้อหาของแบบเรียนทางภาษานั้น นิพนธ์ สุขสวัสดิ์ เห็นว่าจะต้องมีหลักเกณฑ์ทางภาษา เช่น พยัญชนะ สระวรรณยุกต์ การประสมอักษร การใช้คำ เรียบเรียงประโยค และการแต่งคำประพันธ์

ประกาศรี สีสหอำไพ (2524: 48-49) ได้กล่าวถึง เกณฑ์ในการพิจารณาเนื้อหาหนังสือเรียนภาษาไทย สรุปได้ดังนี้

1. เนื้อหา มีความถูกต้อง และเที่ยงตรง
2. เนื้อหาเหมาะสมกับระดับชั้นที่เรียน มีลำดับความยากง่าย สอดคล้องกับความสนใจและความสามารถของผู้เรียน
3. นำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้
4. ให้ความคิดรวบยอด โดยรวบรวมความรู้ต่างๆ สรุปเป็นคำจำกัดความ อย่างใดอย่างหนึ่ง

สุชาติ โสมประยูร; และ วรณี โสมประยูร (2550: 36-40) ได้นำเสนอเกณฑ์ในการพิจารณาเนื้อหาหนังสือ ตำรา หรือเอกสารทางวิชาการต่างๆ ของหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาของไทย ได้แก่ คณะกรรมการข้าราชการพลเรือนในมหาวิทยาลัย สำนักงานคณะกรรมการข้าราชการครู และสำนักงานสภาพัฒนาการศึกษานี้ ซึ่งมีเกณฑ์ในการพิจารณาด้านเนื้อหาของหนังสือ ตำรา ในทำนองเดียวกัน พอสรุปได้ว่า จะต้องม เนื้อหาถูกต้องตามหลักวิชาการของแต่ละแขนง เป็นที่เชื่อถือและยอมรับในวงวิชาการหรือวิชาชีพที่เกี่ยวข้อง มีความชัดเจน ทันสมัย สามารถนำไปใช้

เป็นแหล่งอ้างอิงหรือนำไปปฏิบัติได้ ส่วน การพิจารณาในด้านอื่นๆ แต่ละหน่วยงานจะมีรายละเอียดปลีกย่อยแตกต่างกันไป

จากเกณฑ์ในการพิจารณาเนื้อหาหนังสือเรียน และตำราวิชาการ ดังกล่าว พอจะสรุปได้ว่า เนื้อหาของหนังสือเรียนและตำราจะต้องมีความถูกต้องตามหลักวิชาการนั้นๆ ให้สาระที่เป็นแก่นสารนำไปสู่ความคิดรวบยอดได้ โดยผู้เขียนจะต้องมีความรู้ และประสบการณ์อย่างแท้จริง เป็นที่เชื่อถือและยอมรับในสาขาวิชาการนั้นๆ ด้วย

2.3 กลวิธีการนำเสนอ

การนำเสนอเนื้อหาของหนังสือ ได้แก่ วิธีการนำสาระความรู้ที่เรียบเรียงไว้ในหนังสือมาเสนอและอธิบาย ให้เกิดความรู้ ความเข้าใจในเนื้อหาของหนังสือได้อย่างถูกต้อง ซึ่งมีแนวทางในการพิจารณา ดังนี้

โกชัย สาริกบุตร; และ สมพร สาริกบุตร (2521: 24) ได้กล่าวถึง การนำเสนอเนื้อหาแบบเรียน สรุปได้ดังนี้

1. มีการจัดหมวดหมู่ของเนื้อหาและเรียงลำดับเรียบร้อย
2. นำเสนอเนื้อหาโดยตรงไปตรงมา ชี้ให้เห็นอย่างชัดเจนว่าอะไรคือ กฎ (Law)

หลักการ (Principle) ตัวอย่าง (Example) ความจริง (Fact) ความคิดเห็น (Idea) และการคาดคะเน (Prediction)

3. การใช้ภาษานำไปสู่ความเข้าใจที่ถูกต้อง

หทัย ดันหยง (2528: 114-119) กล่าวถึงวิธีการนำเสนอเนื้อหาของหนังสือเรียนไว้ดังนี้

1. การนำเสนอในรูปแบบลำดับเนื้อหาต่อเนื่อง (Consequent Approach) แสดงเหตุที่เกิดและผลที่ต่อเนื่อง อย่างเป็นขั้นตอน เริ่มตั้งแต่เนื้อหาเบื้องต้นที่ผู้เรียนเข้าใจได้ง่าย แล้วค่อยๆ ยากและซับซ้อนขึ้น

2. การนำเสนอในรูปแบบ เนื้อหาอุปนัย-นิรนัย (Inductive-Deductive Approach) เนื้อหาอุปนัย มีวิธีการนำเสนอด้วยตัวอย่างประสบการณ์ต่างๆ หรือภาวะเหตุการณ์อย่างใดอย่างหนึ่ง โดยเฉพาะเจาะจง เพื่อนำเหตุผลไปสู่การสรุปเป็นหลักเกณฑ์ทั่วไป ส่วนเนื้อหา นิรนัย มีวิธีการนำเสนอด้วยตัวอย่างประสบการณ์ต่างๆ ภาวะเหตุการณ์ที่ปรากฏโดยทั่วไป เพื่อนำไปสู่การสรุปเป็นหลักเกณฑ์ที่แท้จริงโดยเฉพาะเจาะจง

3. การนำเสนอในรูปแบบสืบสวนและค้นพบ (Inquiry-Discovery Approach) เป็นการนำเสนอในรูปแบบของการจัดกิจกรรมและสถานการณ์ที่จูงใจให้ผู้เรียนศึกษา หาคำตอบมาอธิบายข้อมูล

4. การนำเสนอในรูปแบบหน่วยงาน (Unit Approach) เนื้อหาจะถูกวิเคราะห์ออกมาเป็นหน่วย เมื่อรวมเนื้อหาหน่วยงานทั้งหมดก็จะครอบคลุมลักษณะวิชาหรือหน่วยการเรียนรู้ทั้งหมด

5. การนำเสนอในรูปแบบโครงการ (Project Approach) มีรูปแบบคล้ายกับการนำเสนอแบบหน่วยงาน แต่เน้นความสำคัญของการปฏิบัติกิจกรรมร่วมกันเป็นโครงการ

6. การนำเสนอในรูปแบบโปรแกรม หรือแบบเรียนสำเร็จรูป (Programmed Approach) หนังสือเรียนแบบนี้ช่วยให้ผู้เรียนเรียนรู้ สืบสวนและค้นพบด้วยตนเอง เกิดความคิดรวบยอด และสามารถประเมินความรู้ของตนเองได้

7. การนำเสนอในรูปแบบบันเทิงและสารคดี (Fiction and Non-Fiction Approach) เป็นการนำเสนอเพื่อเร้าใจให้ผู้เรียนอยากอ่าน อยากเรียนรู้และเกิดการสนองตอบได้ดี

8. การนำเสนอในรูปแบบปลายเปิด (Open Ended Approach) เป็นวิธีสร้างเนื้อหาของหนังสือเรียนแบบปลายเปิด ไม่เย็บเล่ม สามารถพลิกหน้าออกมาอ่านได้ ใช้ภาพเป็นแกนนำเข้าสู่เนื้อหา ตั้งประเด็นให้ผู้เรียนได้ตอบคำถาม สนทนา เล่าเรื่องตามสภาพแวดล้อมของตนเอง

เสาวณีย์ สิกขาบัณฑิต (2540: 76) กล่าวถึงการนำเสนอเนื้อหา ดังนี้

1. ควรเรียบเรียงเนื้อหาให้เหมาะสมกับลักษณะตำรา
2. การเรียบเรียงเนื้อหาแบบบรรยายอาจใช้วิธีการแบบนิรนัย (Deductive) บอกหลักการก่อน แล้วจึงอธิบายและยกตัวอย่าง หรือแบบอุปนัย (Inductive) โดยอธิบายตัวอย่างก่อน แล้วจึงจะสรุปหลักหรือกฎเกณฑ์ ผู้เขียนจะใช้หลักใดก็ได้ตามความเหมาะสมกับลักษณะเนื้อหาและจุดมุ่งหมาย
3. ใช้ภาษาที่มีรูปแบบเป็นทางการ
4. แสดงหลักฐานอ้างอิง เมื่อเขียนเกี่ยวกับสาระที่ต้องการแสดงความถูกต้อง เป็นจริง
5. จัดเรียงลำดับหัวข้อในระดับต่างๆ เป็นระบบเดียวกันโดยตลอด เพื่อแสดงหัวข้อใหญ่ หัวข้อรอง หัวข้อย่อย

นงนารถ ชัยรัตน์ (2542: 14) ได้กล่าวถึงการพิจารณาหนังสือว่า ในแต่ละบท แต่ละตอน มีการนำเสนอเรื่องราวไว้เป็นลำดับอย่างชัดเจน การใช้ภาษาอ่านแล้วเข้าใจได้ง่าย ในกรณีที่มีคำศัพท์เฉพาะสาขาวิชา ก็ควรมีอภิธานศัพท์ เพื่อช่วยให้เกิดความเข้าใจเนื้อเรื่องได้ดียิ่งขึ้น

จากกลวิธีการนำเสนอเนื้อหาดังกล่าวนี้ สรุปได้ว่า การนำเสนอเนื้อหา จะต้องเลือกวิธีการนำเสนอให้เหมาะสมกับเนื้อหา และระดับความรู้ความสามารถของผู้เรียน แต่ละกลวิธีการนำเสนอ จะต้องช่วยให้ผู้เรียนหรือผู้อ่านเกิดความเข้าใจในเนื้อหาได้ง่ายและถูกต้อง โดยการลำดับเนื้อหาตามหัวข้ออย่างชัดเจน ใช้ภาษาที่มีรูปแบบทางการ แต่เข้าใจง่าย เหมาะสมกับลักษณะ หรือสาขาวิชาของหนังสือเรียน หรือตำรานั้นๆ

3. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการวิเคราะห์หนังสือเรียนภาษาไทย สำหรับ ชาวต่างประเทศ

งานวิจัย เกี่ยวกับการวิเคราะห์หนังสือภาษาไทยสำหรับชาวต่างประเทศที่ผ่านมา พบว่ามี 2 ลักษณะคือ ผลงานวิเคราะห์เฉพาะหนังสือชื่อใดชื่อหนึ่ง เช่น วิเคราะห์หนังสือแบบเรียนภาษาไทย ชุด A.U.A Language Center Thai Course ของ อัมพร พงษา ในปี 2518 อีกลักษณะหนึ่งเป็นการวิเคราะห์หนังสือหลากหลายชื่อ เพื่อนำไปเป็นส่วนหนึ่งของงานวิจัยหลัก เช่น การวิเคราะห์เนื้อหาหนังสือที่ใช้สอนภาษาไทยให้ชาวต่างประเทศ จำนวน 32 ชื่อ ซึ่งเป็นข้อมูลส่วนหนึ่งของงานวิจัยสถานภาพการเรียนและการสอนภาษาไทยให้แก่ชาวต่างประเทศในประเทศไทย ของ ปรียา หิรัญประดิษฐ์ โดยทำการวิจัยในปี 2545 ผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการวิเคราะห์หนังสือเรียนภาษาไทยสำหรับชาวต่างประเทศ มีดังนี้

อัมพร พงษา (2518) วิเคราะห์แบบเรียนภาษาไทยสำหรับผู้เริ่มเรียน ชาวต่างประเทศ เป็นแบบเรียนชุด A.U.A Language Center Thai Course มีทั้งหมด 3 เล่ม โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อวิเคราะห์เนื้อหาและความเหมาะสมของแบบเรียน ตามหลักภาษาศาสตร์ ในด้านของ เสียง ศัพท์ และเนื้อหาทางวัฒนธรรม ผลการวิเคราะห์สรุปได้ดังนี้

1. การสอนเสียง แบบเรียนนี้มีการฝึกหน่วยเสียงที่เป็นปัญหา เช่น พยัญชนะเสียง หยุต อโฆษะ ธนิตและสิถิล โดยมีการฝึกมากเพียงพอที่จะทำให้ผู้เรียนเข้าใจ และสามารถออกเสียงได้ถูกต้องตามสมควร ยกเว้น เสียงพยัญชนะท้ายคำ มีการฝึกเฉพาะเสียงคำตายซึ่งยังไม่มากพอที่จะทำให้ผู้เรียนเข้าใจการออกเสียงที่ถูกต้อง ส่วนการฝึกออกเสียงสระ และระดับเสียงสูง ต่ำ มีมากเพียงพอที่จะทำให้ผู้เรียนสื่อสารได้ กลวิธีในการสอนเสียงที่ใช้คือ การเลียนแบบ (Imitation) ได้แก่ การว่าตามคำ วลีหรือประโยค ตามผู้สอน และผู้สอนบอกความหมายให้ เป็นภาษาอังกฤษ เมื่อเลียนแบบได้คล่องแล้วจึงมีการท่องจำ (Memorize) ข้อความที่จะเป็นประโยชน์แก่ผู้เรียน

2. การสอนศัพท์ แบบเรียนนี้สอนศัพท์เกี่ยวกับชีวิตประจำวัน เช่น คำกล่าวลา คำขอโทษ คำขอบใจ คำขอร้อง เป็นต้น และ คำศัพท์ที่ผู้เริ่มเรียนจำเป็นต้องรู้ เช่น หมวดคำเกี่ยวกับคน หมวดคำกริยา หมวดของใช้ มีมากเพียงพอที่จะนำไปใช้ประโยชน์ได้ กลวิธีการสอนศัพท์ ใช้การฝึก 2 แบบคือ การฝึกโดยวิธีเทียบแทน (Substitution drill) และการฝึกแบบใช้สถานการณ์ (Situation drill) คำศัพท์ที่มีความหมายคล้ายคลึง หรือตรงกันข้าม ส่วนมากจะสอนแยกกัน และให้ความหมายของคำศัพท์เป็นภาษาอังกฤษ

3. เนื้อหาทางวัฒนธรรม มีอยู่ในแบบเรียนน้อยมาก จนไม่สามารถแสดงให้เห็น ลักษณะวัฒนธรรมไทยได้

สมทรง บุรุษพัฒน์; สุจริตลักษณ์ ดีผดุง; และ โสภนา ศรีจำปา (2540 : 187-188; 292-293; 313) วิจัยเรื่องสถานภาพงานวิจัยสาขาภาษาศาสตร์ในประเทศไทย งานวิจัยนี้ เป็นการวิเคราะห์ผลงานด้านภาษาศาสตร์ ซึ่งได้แก่ หนังสือ วิทยานิพนธ์ บทความ และเอกสารต่างๆ แล้ว

นำมารวบรวมเป็นกลุ่มสาขาต่างๆ จากงานวิจัยนี้ พบว่า มีการวิเคราะห์หนังสือความรู้ และหนังสือเรียนภาษาไทยที่ชาวต่างประเทศสามารถนำไปใช้ศึกษาได้ ที่สำคัญได้แก่

1. Thai Reference Grammar (1964) ของ Richard B. Noss โดยวิเคราะห์ทั้งระบบเสียงและการใช้สัญลักษณ์ การวิเคราะห์ระบบหน่วยคำและวากยสัมพันธ์

2. Inter-Sentence Relations in Modern Conversational Thai (1970) ของ วิจินตน์ ภาณุพงศ์ ซึ่งเป็นผลงานจัดพิมพ์โดยสยามสมาคม ต่อมาได้จัดทำเป็นภาษาไทย ชื่อ “โครงสร้างของภาษาไทย : ระบบไวยากรณ์” เนื้อหาของหนังสือแบ่งเป็น 2 ภาคคือ ภาคหนึ่งว่าด้วย ระบบไวยากรณ์ไทยหรือโครงสร้างทางไวยากรณ์ของภาษาไทย ภาคสอง ว่าด้วยความสัมพันธ์ระหว่างประโยคที่เรียงกันมาในบทสนทนาในภาษาไทย ส่วนเรื่องระบบเสียงภาษาไทย ได้รวบรวมไว้ในตอนท้ายของหนังสือด้วย

3. Elementary Thai for Foreigners (1991) ของ Somsong Burusphat and others มีเนื้อหาเป็นบทสนทนาภาษาไทยเพื่อใช้สอนภาษาไทยให้แก่ชาวต่างชาติ โดยใช้ศัพท์กรสาก ในการถ่ายทอดบทสนทนา พร้อมทั้งการอธิบายโครงสร้างไวยากรณ์ คำศัพท์ที่สำคัญ และความรู้เกี่ยวกับเนื้อหาในแต่ละบทสนทนาด้วย

4. Elementary Thai for Foreigners: Drill Workbook (1993) ของ Sujaritlak Deepadung and others เป็นแบบฝึกหัดที่ใช้ประกอบหนังสือ Elementary Thai for Foreigners (1991) แบ่งบทเรียนเป็นบทตามหัวข้อสนทนา มีแบบฝึกหัดการใช้โครงสร้างไวยากรณ์ที่ปรากฏในบทสนทนา มีแบบฝึกการออกเสียงที่จะเป็นปัญหาสำหรับผู้เรียน เช่น เสียงวรรณยุกต์ เสียงสระสั้นยาว เสียงหยุด เป็นต้น

5. The Thai system of writing (1955, 1980) ของ Mary R. Haas เป็นหนังสือที่สอนระบบตัวเขียนของภาษาไทย มีเนื้อหาเกี่ยวกับตัวเขียน การออกเสียง และความหมายของคำอ่าน นอกจากนั้นได้พูดถึงอักษรสูง กลาง ต่ำ คำเป็น คำตาย จำนวนนับ และเครื่องหมายต่างๆ เช่น ไม้ยมก ไปยาลน้อย ไปยาลใหญ่

ปรียา หิรัญประดิษฐ์ (2545) วิจัยเรื่อง สถานภาพการเรียนและการสอนภาษาไทยให้แก่ชาวต่างประเทศในประเทศไทย วัตถุประสงค์หนึ่งของการวิจัยนี้คือ ศึกษาประเด็นเนื้อหาที่ใช้สอนภาษาไทยทั้งจากตำราของสถานศึกษาและจากตำราที่จัดทำเพื่อศึกษาด้วยตนเอง ผู้วิจัยได้วิเคราะห์หนังสือตำราดังกล่าวรวม 32 ชื่อ และสรุปเนื้อหาโดยรวมดังนี้

1. การสอนฟัง-พูด เนื้อหาได้แก่ การออกเสียง สระ พยัญชนะ วรรณยุกต์ การทักทาย ขอโทษ ขอขอบคุณ ตัวเลข ครอบครัว ที่พัก การรับประทานอาหาร การแต่งตัว การเดินทาง การบอกทาง การพบปะนัดหมาย การจราจร การโทรศัพท์ การซื้อของ การต่อรองราคา การไปรษณีย์ การไปพบแพทย์ วัฒนธรรมไทย การใช้พจนานุกรม เป็นต้น

2. การอ่าน เนื้อหาได้แก่ การออกเสียง สระ พยัญชนะ วรรณยุกต์ การอ่านคำ ประโยค บทสนทนา ข้อความสั้นๆ และย่อหน้า อ่านแล้วแปลเป็นภาษาของตน ระดับสูงขึ้นไปก็จะเพิ่มความยากของวงศัพท์ เนื้อหาใหม่ๆ เช่น ความเห็น ความเชื่อ เป็นต้น

3. การเขียน เนื้อหาได้แก่ การเขียนตัวอักษร การประสมคำ สำนวน การสร้าง ประโยค การเขียนคำถาม-คำตอบ การเขียนตามคำบอก การแปลโดยการเขียน

4. ด้านไวยากรณ์ เป็นการสอนโดยสอดแทรกไว้กับการฟัง พูด อ่าน เขียน ประเด็นที่ สอนคือ การประสมอักษร คำแทน คำขยาย คำเชื่อม คำหลัก หน่วยประโยค ประโยคความเดียว ประโยคความซ้อน ประโยคความรวม ประโยคสนทนา การลำดับความในประโยค การละคำ การ เรียบเรียงความคิด วลีและสำนวน

วีรจักร วรรณดี (2549) วิจัยเรื่องการวิเคราะห์หนังสือไวยากรณ์ไทยสมัยก่อนการเผยแพร่ การศึกษาวิชาภาษาศาสตร์ในประเทศไทย หนังสือที่นำมาวิเคราะห์เป็นหนังสือไวยากรณ์ไทยที่ชาว ต่างประเทศเขียน 2 เล่ม และหนังสือที่คนไทยเขียน 3 ชุด โดยเปรียบเทียบเนื้อหาใน 3 ประเด็น คือ ด้านระเบียบตัวอักษร ด้านความรู้เรื่องคำ และด้านความรู้เรื่องประโยค ในที่นี้จะเสนอเฉพาะผล การวิเคราะห์หนังสือที่ชาวต่างประเทศเขียนขึ้น 2 เล่ม คือ A Grammar of the T,hai, or Siamese Language ของ เจมส์ โลว์ พิมพ์เมื่อ พ.ศ.2371 เขียนเป็นภาษาอังกฤษ และGrammatica Linguæ ของ บัลเลอกัวซ์ พิมพ์เมื่อ พ.ศ.2393 เขียนเป็นภาษาลาติน ผลการวิเคราะห์สรุปได้ดังนี้

1. ด้านระเบียบตัวอักษร เนื้อหาเรื่องสระ พยัญชนะ วรรณยุกต์และการประสมอักษร ผู้เขียนกล่าวไว้โดยละเอียด ใช้อักษรโรมันแทนเสียงพยัญชนะ และสระ พร้อมยกตัวอย่างคำใน ภาษาต่างประเทศทำให้ออกเสียงได้ ส่วนวรรณยุกต์ บัลเลอกัวซ์ ใช้เครื่องหมายแสดงลักษณะของ เสียง แต่ไม่ปรากฏในหนังสือของเจมส์ โลว์ การประสมอักษรมีการยกตัวอย่างการแจกลูกตาม มาตรฐานตัวสะกดต่างๆ

2. ด้านความรู้เรื่องคำ ทั้งเนื้อหาและวิธีการบรรยายความรู้เป็นการใช้กฎเกณฑ์ ไวยากรณ์ของภาษาของตนมาเทียบกับภาษาไทย เช่น เจมส์ โลว์ จำแนกชนิดของคำตามไวยากรณ์ ตั้งเดิมภาษาอังกฤษ โดยจัดให้ภาษาไทยมีคำกำกับนาม (Article) และคำจำนวนนับ (Numeral) ส่วนบัลเลอกัวซ์จัดคำอุปสรรค (Prefix) ให้เป็นคำชนิดหนึ่งในภาษาไทย การบรรยายเรื่องประเภท ทางไวยากรณ์ ประจำคำนามและคำกริยาในภาษาไทย เป็นการกล่าวถึง เพศ พจน์ การก มาลา กาล การณ์ลักษณะ และวาจกตามลักษณะของไวยากรณ์ภาษาของตนเช่นเดียวกัน

3. ด้านความรู้เรื่องประโยค พบว่า ไม่มีการบรรยายเรื่องโครงสร้างและชนิดของวลี อนุพจน์และประโยค มีเพียงการบรรยายการเรียงคำบางชนิดและบางลักษณะในประโยค มีการ ประมวลตัวอย่างประโยคและข้อความลักษณะต่างๆ ไว้ในหนังสือเท่านั้น

จากการวิเคราะห์หนังสือเรียนภาษาไทยสำหรับชาวต่างประเทศ ดังกล่าวนี้ จะเห็นได้ว่า เนื้อหาของหนังสือมี 2 ลักษณะ คือ หนังสือตำราที่เน้นด้านไวยากรณ์ และ หนังสือเรียน หรือ

แบบเรียน ที่ใช้เรียนเพื่อการสื่อสาร ไม่ได้มุ่งเน้นด้านไวยากรณ์ อย่างไรก็ตามหนังสือเรียนภาษาไทยสำหรับชาวต่างประเทศ ไม่ว่าจะมียุคมุ่งหมายให้เกิดความรู้ในลักษณะใด ย่อมจะต้องให้ความรู้ในเรื่องกฎเกณฑ์ของภาษา ในระดับต่างๆ ตามจุดมุ่งหมายของหนังสือ

เอกสาร และงานวิจัยดังที่ได้กล่าวมาข้างต้นนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษา และนำมาใช้เป็นแนวทางในการวิเคราะห์หนังสือ Thai : An Essential Grammar ตามกระบวนการวิจัยที่วางไว้ต่อไป

บทที่ 3

วิเคราะห์หนังสือ Thai : An Essential Grammar

หนังสือ Thai : An Essential Grammar เป็นหนังสือเรียนภาษาไทยสำหรับชาวต่างประเทศ ที่มุ่งให้ความรู้ด้านไวยากรณ์ไทย เขียนโดย Dr. David Smyth จัดพิมพ์ครั้งแรกในปี ค.ศ. 2002 โดยสำนักพิมพ์ Routledge (London) หนังสือเล่มนี้เรียบเรียงเนื้อหาต่างๆ ไว้ดังนี้

คำนำ (Preface)

บทนำ (Introduction) ให้ความรู้เกี่ยวกับลักษณะภาษาไทย การถอดเสียงภาษาไทย แนะนำหนังสือเรียนภาษาไทย และพจนานุกรม รวมทั้งงานวิจัยทางภาษาศาสตร์ ที่เกี่ยวข้องกับภาษาไทย

บทที่ 1 การออกเสียง (Pronunciation)

บทที่ 2 การเขียน (The writing system)

บทที่ 3 คำนาม ลักษณะนาม และนามวลี (Nouns, classifiers and noun phrases)

บทที่ 4 คำสรรพนาม (Pronouns)

บทที่ 5 คำกริยา (Verbs)

บทที่ 6 คำคุณศัพท์ (Adjectives (stative verbs) and adjectival constructions)

บทที่ 7 คำวิเศษณ์ (Adverbs and adverbial constructions)

บทที่ 8 คำบ่งชี้ตำแหน่งที่ตั้งและบุพบท (Location markers and other prepositions)

บทที่ 9 อนุพากย์ และประโยค (Clauses and sentences)

บทที่ 10 อนุภาคของประโยค (Sentence particles)

บทที่ 11 การปฏิเสธ (Negation)

บทที่ 12 การถาม (Questions)

บทที่ 13 พจน์ หน่วยวัด และการระบุปริมาณ (Numbers, measurement and quantification)

บทที่ 14 เวลา (Time)

บทที่ 15 การพูดตามประเพณีนิยม (Thai speech conventions)

ภาคผนวก 1 การถอดเสียงเป็นอักษรโรมัน (Romanisation systems)

ภาคผนวก 2 การใช้คำกริยา “ให้” “ได้” “เป็น” (The verbs hây, dây/daây and pen: a summary)

ศัพท์านุกรม (Glossary) อธิบายคำศัพท์ภาษาอังกฤษที่เกี่ยวข้องกับไวยากรณ์
บรรณานุกรม และหนังสืออ่านเพิ่มเติม (Bibliography and further reading)
ดัชนี (Index)

การวิเคราะห์หนังสือ Thai : An Essential Grammar นี้ ผู้วิจัยได้วิเคราะห์เนื้อหา และ
กลวิธีการนำเสนอ เฉพาะที่เกี่ยวข้องกับเรื่อง เสียง คำ และประโยค โดยนำหลักเกณฑ์ไวยากรณ์
ไทย จากหนังสือหลักภาษาไทย ของพระยาอุปกิตศิลปสาร (2546) มาเป็นหลักในการวิเคราะห์ ดังนี้

1. เนื้อหา

เนื้อหาของหนังสือ Thai : An Essential Grammar เป็นเนื้อหาที่ให้ความรู้เกี่ยวกับ
ลักษณะและโครงสร้างภาษาไทย โดยเน้นเรื่องไวยากรณ์เป็นหลัก มีเนื้อหาทั้งหมดจำนวน 15 บท
ประกอบด้วย เรื่องการออกเสียง การเขียน ลักษณะคำและประโยคชนิดต่างๆ หน่วยนับ หน่วยวัด
การบอกวัน เวลา และการพูดตามประเพณีนิยม ผู้วิจัยได้นำเสนอเฉพาะเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับ เรื่อง
เสียง คำ และประโยค ดังนี้

1.1 เนื้อหาเรื่อง เสียง

เนื้อหาหลักเป็นการนำเสนอหน่วยเสียงในภาษาไทยซึ่งมี 3 ประเภท คือ หน่วยเสียง
พยัญชนะ สระ และวรรณยุกต์ นอกจากนี้จะเป็นเรื่องของการออกเสียง พยางค์ และคำ ดังนี้

1.1.1 หน่วยเสียงพยัญชนะ (Consonants) ประกอบด้วย เสียงพยัญชนะต้น (Initial
consonants) พยัญชนะท้าย (Final consonants) และ พยัญชนะควบกล้ำ (Consonant clusters)

1.1.1.1 พยัญชนะต้น (Initial consonants) มีหน่วยเสียงที่นำเสนอทั้งหมด 20
หน่วยเสียง ได้แก่ ด /d/ บ /b/ ฟ /f/ ล // ม /m/ น /n/ ร /r/ ย /y/ ว /w/ ซ /s/ ฮ /h/
ก /k/ ค /kh/ ง /ŋ/ จ /c/ ช /ch/ ต /t/ ท /th/ ป /p/ พ /ph/ ในจำนวนทั้งหมดนี้มีหน่วย
เสียงที่มีหน่วยเสียงเดียวกับหน่วยเสียงในภาษาอังกฤษได้แก่ /d/ /b/ /f/ // /m/ /n/ /r/ /y/ /w/
/s/ /h/ จากจำนวนเสียงพยัญชนะต้นทั้ง 20 หน่วยเสียงนี้ เมื่อเปรียบเทียบกับจำนวนหน่วยเสียง
พยัญชนะต้น ตามระบบเสียงภาษาไทย ซึ่งมี 21 หน่วยเสียง (กาญจนา นาคสกุล. 2545: 31)
พบว่า David Smyth ไม่ได้นำหน่วยเสียง อ /ʔ/ มารวมไว้ในส่วนนี้ เพราะนับว่าพยัญชนะตัว อ ไม่มี
เสียง เรียกว่า ‘zero consonant’ ซึ่งนำมาใช้เป็นพยัญชนะต้นเมื่อคำนั้นขึ้นต้นด้วยเสียงสระ ดังที่
กล่าวไว้ว่า “When the symbol (อ) occurs at the beginning of a word, however, it is a
consonant, which we can call ‘zero consonant’ because it has no sound of its own. It is
used when writing words which begin with a vowel sound.” (Smyth. 1995: 36) กล่าวได้ว่า
Smyth ใช้หลักเกณฑ์เดียวกับไวยากรณ์เดิม ซึ่งระบุว่า ตัว อ นั้น ไม่มีเสียง ตั้งไว้สำหรับเป็นท่อนให้
สระเกาะเท่านั้น พยัญชนะไทยทั้ง 44 ตัวนั้น ถ้าไม่กำหนดเสียงสูงต่ำแล้ว ก็มีเสียงตามที่ไทยใช้อยู่
เพียง 20 เสียงเท่านั้น (พระยาอุปกิตศิลปสาร. 2546: 10) ดังนั้น David Smyth จึงไม่ใช้สัทอักษรใด
แทนหน่วยเสียงพยัญชนะ /อ/ โดยเฉพาะ ถ้าคำใดที่มีพยัญชนะต้นเป็นตัว อ จะแทนเสียงด้วย

หน่วยเสียงสระที่มาเกาะพยัญชนะตัว อ นั้น เช่น **uân** (อ้วน) **vàk** (ออก) **ìm** (อีม) **een** (เอง) **aahaän** (อาหาร)

1.1.1.2 พยัญชนะท้าย (Final consonants) เนื้อหาในส่วนนี้ได้กล่าวเฉพาะการออกเสียงพยัญชนะท้ายซึ่งมี 2 ลักษณะคือ

1) เสียงหยุด (The stops) เป็นเสียงที่เปล่งออกมาแล้ว ถูกกักไว้ในช่องปาก แล้วหยุดเลยไม่ปล่อยเสียงออกมา ได้แก่เสียง -p, -t, -k เมื่อเทียบกับภาษาอังกฤษ การออกเสียงลักษณะนี้จะต้องปล่อยเสียงออกมา ซึ่งอาจจะเป็นปัญหาสำหรับผู้เรียนที่ใช้ภาษาอังกฤษ ดังนั้น Smyth จึงได้เปรียบเทียบการออกเสียงกับคำบางคำในภาษาอังกฤษ เช่น เสียง 'p' ในคำว่า 'yep!' เสียง 't' ในคำว่า 'rat trap' เมื่อออกเสียงอย่างรวดเร็ว

2) เสียงนาสิก (The nasals) เป็นเสียงที่ถูกกักไว้ในช่องปากแล้วปล่อยให้ลมออกไปทางจมูก ได้แก่เสียง -m, -n, -ŋ การออกเสียงลักษณะนี้เป็นการออกเสียงคล้ายกับเสียงภาษาอังกฤษ จึงไม่มีปัญหาสำหรับผู้เรียนที่ใช้ภาษาอังกฤษ

สำหรับจำนวนหน่วยเสียงพยัญชนะท้ายทั้งหมด David Smyth ได้นำไปเสนอไว้ในบทที่เกี่ยวกับการเขียน (หน้า 13) ของหนังสือที่นำมาวิเคราะห์ในครั้งนี้ (Thai : An Essential Grammar) ซึ่งมีเสียงพยัญชนะท้าย 8 หน่วยเสียง ได้แก่

Final consonant sound	Thai consonant symbol
/-p/	บ ป พ ภ ฟ
/-t/	ด ต ถ ฏ จ ฉ ฐ ท ฑ ฑ ษ ษ ษ ษ
/-k/	ก ข ค ฆ
/-m/	ม ำ
/-n/	น ณ ญ ร ล พ
/-ŋ/	ง
/-y/	ย
/-w/	ว

จากจำนวนหน่วยเสียงพยัญชนะท้ายทั้ง 8 หน่วยเสียงนี้ เมื่อเปรียบเทียบกับจำนวนหน่วยเสียงพยัญชนะท้ายตามระบบเสียงภาษาไทย ซึ่งมี 9 หน่วยเสียง (กาญจนา นาคสกุล. 2545: 35) พบว่า David Smyth ไม่ได้นับหน่วยเสียง อ /ʔ/ เป็นพยัญชนะท้าย เช่นเดียวกับหน่วยเสียงพยัญชนะต้น ซึ่งถือว่าพยัญชนะตัว อ ไม่มีเสียง ดังนั้นพยางค์หรือคำที่มีเสียงพยัญชนะท้ายเป็นหน่วยเสียง อ จึงไม่แสดงเครื่องหมายแทนเสียง เช่น **tó**(โต๊ะ) **cà**(จะ) **lé**(และ) จะสังเกตได้ว่าลักษณะการจำแนกเสียงพยัญชนะท้ายทั้ง 8 หน่วยเสียง เทียบได้กับการจัดมาตราตัวสะกด 8 มาตรา ตามหลักภาษาไทย (พระยาอุปทิศศิลปสาร. 2546: 23) ได้แก่ แม่กบ (-p) แม่กค (-t) แม่กก (-k) แม่กม (-m) แม่กน (-n) แม่กง (-ŋ) แม่เกย (-y) และ แม่เกอว (-w)

1.1.1.3 พยัญชนะควบกล้ำ (Consonant clusters) นำเสนอหน่วยเสียงทั้งหมด 11 หน่วยเสียง ได้แก่ กร /kr/ กล /kl/ กว /kw/ คร /khr/ คล /khl/ คว /khw/ พร /pr/ ปล /pl/ พร /phr/ พล /phl/ และ ตร /tr/ หน่วยเสียงดังกล่าวนี้สอดคล้องกับหน่วยเสียงตามระบบเสียงภาษาไทยซึ่งมีพยัญชนะควบกล้ำ 11 หน่วยเสียง เช่นกัน (กาญจนา นาคสกุล. 2545: 34)

1.1.2 หน่วยเสียงสระ (Vowels and diphthongs) นำเสนอเสียงสระ รวมทั้งหมด 28 เสียง ประกอบด้วย สระเดี่ยว 18 เสียง และสระประสม 20 เสียง การนำเสนอเสียงสระจะแสดงเฉพาะสัทอักษร ไม่มีรูปสระภาษาไทย (ดู กลวิธีการนำเสนอ 2.1.2) ดังนั้นผู้วิจัยจึงได้แสดงรูปสระภาษาไทย โดยอ้างอิงมาจากบทที่เกี่ยวกับการเขียน (หน้า 15) ของหนังสือที่นำมาวิเคราะห์ในครั้งนี้ จากเสียงสระทั้งหมด 28 เสียงนี้ จะแสดงรูปสระเดี่ยวได้ทั้งหมด ส่วนสระประสมมีรูปสระเพียงบางเสียงเท่านั้น ดังนี้

1.1.2.1 สระเดี่ยว มีจำนวน 18 หน่วยเสียง ประกอบด้วย สระเสียงสั้น (Short vowels) จำนวน 9 หน่วยเสียง ใช้สัทอักษรแทนเสียง 1 ตัว และสระเสียงยาว (Long vowels) จำนวน 9 หน่วยเสียง ใช้สัทอักษรแทนเสียงซ้ำสระเสียงสั้นอีก 1 ตัว ได้แก่

สระเสียงสั้น		สระเสียงยาว	
/a/	-ะ	/aa/	-า
/e/	-ะ	/ee/	-เ
/ə/	-อะ	/əə/	-อ
/ɛ/	-ะ	/ɛɛ/	-แ
/i/	-ิ	/ii/	-ี
/ɔ/	-อะ	/ɔɔ/	-อ
/o/	-โ	/oo/	-โ
/u/	-ุ	/uu/	-ู
/ʉ/	-ึ	/ʉʉ/	-ื

1.1.2.2 สระประสม (Diphthongs) มีจำนวน 20 เสียง ประกอบด้วย สระประสมเสียงสั้น (Short diphthongs) และสระประสมเสียงยาว (Long diphthongs) โดยแสดงความแตกต่างของการใช้สัญลักษณ์แทนเสียง ดังนี้

1) สระประสมเสียงสั้น (Short diphthongs) แทนเสียงด้วยสระเดี่ยวเสียงสั้นตามด้วยเสียง w หรือ y เช่น -aw -ɔy -uy

2) สระประสมเสียงยาว (Long diphthongs) มี 2 ลักษณะ คือ ใช้สระเดี่ยวเสียงยาว ตามด้วยเสียง w หรือ y เช่น -aaw -ɛew -əəy และใช้สระเดี่ยวที่มีเสียงแตกต่างกัน 2 เสียง เช่น -ia -ʉa -ua

สระประสมทั้ง 20 เสียง มีดังนี้

สระประสมเสียงสั้น	สระประสมเสียงยาว
[uy]	
[iw]	
[ɔy]	[ɔɔy]
[ay] ใ- ไ-	[aay]
[aw] เ-า	[aaw]
[ew]	[eew]
[ɛw]	[ɛɛw]
	[ooy]
	[ooy] เ-ย
	[ia] ใ-ย
	[iaw]
	[ɯa] ใ-อ
	[ɯay]
	[ua] ัว
	[uay]

ลักษณะสระประสมดังกล่าวนี้ จะเห็นได้ว่ามีเสียงสระ และรูปสระ ตรงกับลักษณะสระประสมตามหลักภาษาไทย เพียง 3 เสียงคือ สระ ใ-ย ใ-อ ัว ส่วนสระ ใ- ไ- เ-า จัดว่าเป็นสระเกิน (พระยาอุปกิตศิลปสาร. 2546: 6-7) เมื่อเปรียบเทียบตามระบบเสียงภาษาไทย ในหนังสืออุเทศภาษาไทย ชุดบรรทัดฐานภาษาไทย เล่ม 1 ก็มีความแตกต่างกันในเรื่องจำนวนเสียงและการจำแนกเสียงสั้น เสียงยาว กล่าวคือ สระประสมในระบบเสียงภาษาไทย มี 3 หน่วยเสียง คือ ใ-ย [ia] ใ-อ [ɯa] ัว [ua] ไม่มีการจำแนกเป็นเสียงสั้น เสียงยาว เพราะคำที่มีเสียงสระประสมคำใดออกเสียงสั้น เช่น เปรี้ยะ ชั่วะ ยัวะ ถ้าออกเสียงเป็นเสียงยาวก็ไม่ทำให้ความหมายต่างกันไป คำที่มีเสียงสระประสมคำใดออกเสียงยาว เช่น เรียน บวก เกลือ มัว ถ้าออกเสียงเป็นเสียงสั้นก็ไม่ทำให้ความหมายต่างกันไป แต่คำที่มีเสียงสระประสมอาจออกเสียงสั้นยาวต่างกันได้ เนื่องจากการเน้นที่ต่างกันหรือปรากฏในตำแหน่งที่ต่างกัน เช่น เบียดเบียน เรือเกลือ เสือดำ ลวกๆ รวบๆ ฯลฯ จะออกเสียงพยางค์หน้าสั้นกว่าพยางค์หลัง เพราะอยู่ในตำแหน่งที่ไม่ได้ลงน้ำหนักจึงเกิดการปรับเสียงไปตามจังหวะที่ไม่ลงน้ำหนักนั้น ดังนั้นสระประสมจะออกเสียงสั้นหรือยาวก็นับว่าเป็นหน่วยเสียงเดียวกัน (กาญจนา นาคสกุล. 2545: 28-30) สำหรับความแตกต่างในเรื่องจำนวนเสียงนั้นพบว่าสระประสมที่นำเสนอในหนังสือ Thai : An Essential Grammar นี้ มีจำนวน 20 เสียง ส่วนสระประสมในระบบเสียงภาษาไทย มีจำนวน 3 เสียง เมื่อเปรียบเทียบกันแล้วจะเห็นว่า สระประสมในหนังสือเล่มนี้ มีเสียงที่ตรงกับระบบเสียงภาษาไทยจำนวน 3 หน่วยเสียงคือ [ia] [ua] [ɯa]

อย่างไรก็ตามสระประสมอีก 17 เสียงก็นับว่าเป็นเสียงสระประสมเช่นกัน ดังที่ กาญจนา นาคสกุล (2541: 45) ได้กล่าวว่า “ในทางสัทศาสตร์ อาจจะพิจารณาได้ว่า มีเสียงสระประสมอยู่อีกมากมาย หลายเสียงในภาษาไทย เช่น เสียงสระในคำต่อไปนี้ ไว[wai] ลาย[la:i] เรา[rau] หิว[hǐw] เร็ว[reu] เลว[le:u] เป้ว[pɛ̃u] แล้ว[lɛ̃:u] คุย[khui] โขย[cho:i] ต่อย[tɔ̃i] คอย[kho:i] ฯลฯ” การนำเสนอ สระประสมในลักษณะนี้นอกจากจะพบในหนังสือ Thai : An Essential Grammar แล้ว ยังปรากฏใน หนังสือไวยากรณ์ไทย เล่มอื่นๆ ที่เขียนโดยชาวต่างประเทศ เช่น Thai Reference Grammar (James. 2001) และ Thai Reference Grammar : The Structure of Spoken Thai (Higbie; & Snea Thinsan. 2003) เป็นต้น

1.1.3 หน่วยเสียงวรรณยุกต์ (Tones) นำเสนอ 5 หน่วยเสียง ดังนี้

1.1.3.1 เสียงสามัญ (Mid tone) เป็นเสียงปรกติ ระดับกลาง ไม่มีเครื่องหมาย แทนเสียง เช่น **pay** (ไป) ‘to go’ **maa** (มา) ‘to come’ **phɛɛŋ** (แพง) ‘expensive’

1.1.3.2 เสียงตรี (High tone) เป็นเสียงสูงกว่าระดับปรกติ ใช้เครื่องหมายแทนเสียง คือ ˊ เช่น **rót** (รถ) ‘car’ **súu** (ซื้อ) ‘to buy’ **lék** (เล็ก) ‘small’

1.1.3.3 เสียงเอก (Low tone) เป็นเสียงต่ำกว่าระดับปรกติ ใช้เครื่องหมายแทนเสียง คือ ˋ เช่น **sìp** (สิบ) ‘ten’ **càak** (จาก) ‘from’ **yà̃y** (ใหญ่) ‘big’

1.1.3.4 เสียงจัตวา (Rising tone) เป็นเสียงเปลี่ยนระดับ จากเสียงระดับต่ำกว่า ปรกติ ขึ้นไปสูง ใช้เครื่องหมายแทนเสียง คือ ˊˊ เช่น **khǎwŋ** (ของ) ‘of’ **sǔay** (สวย) ‘beautiful’ **phǎw̃m** (ผอม) ‘thin’

1.1.3.5 เสียงโท (Falling tone) เป็นเสียงเปลี่ยนระดับ จากเสียงระดับสูงกว่า ปรกติ ลงมาต่ำ ใช้เครื่องหมายแทนเสียง คือ ˋˋ เช่น **thīi** (ที่) ‘at’ **chǎw̃p** (ชอบ) ‘to like’ **phū̃t** (พูด) ‘to speak’

นอกจากนี้ได้อธิบายเพิ่มเติมเกี่ยวกับหน่วยเสียงวรรณยุกต์ว่า ในการสนทนา เสียงวรรณยุกต์ในคำบางคำ จะเปลี่ยนไป เช่น

1) การเปลี่ยนเสียงจัตวาเป็นเสียงตรี เช่น **khǎw** (เขา) ‘he, she, they’ ออกเสียงเป็น **kháw** (เค้า) **chǎn** (ฉัน) ‘I’ ออกเสียงเป็น **chán** (ฉัน) **mǎy** (ไหม) ‘question particle’ ออกเสียงเป็น **máy** (มัย)

2) การออกเสียงคำที่ซ้ำกัน เพื่อเน้นความหมาย จะออกเสียงคำแรกเป็น เสียงสูงกว่าวรรณยุกต์ปรกติ คำหลังออกเสียงตามปรกติของคำนั้น เช่น **sǔay** (สวย) ‘beautiful’ เป็นเสียงจัตวา เมื่อเน้นความด้วยการซ้ำคำจะออกเสียงเป็น **súay sǔay** (สวย สวย) ‘so beautiful!’ จะสังเกตได้ว่า คำว่า ‘สวย สวย’ David Smyth ใช้รูปวรรณยุกต์ตรีในการออกเสียงคำแรก ซึ่งตาม อักษรวิธีไทย พยัญชนะ ‘ส’ เป็นอักษรสูง จะผันเสียงและใช้รูปวรรณยุกต์ได้เพียงเสียงเอก และโท

เท่านั้น (พระยาอุปทิศศิลปสาร. 2546: 14) แต่เนื่องจากการออกเสียงคำซ้ำด้วยวิธีนี้ เป็นการเน้นเสียงที่สูงกว่าวรรณยุกต์ตรีปกติซึ่งยังไม่มีเครื่องหมายแสดงเสียงนี้ (กาญจนา นาคสกุล. 2545: 41) การใช้รูปวรรณยุกต์ตรีจึงอาจจะเป็นการช่วยให้เข้าใจการออกเสียงได้ง่ายขึ้น

1.1.4 การออกเสียงพยางค์ และคำ ได้แก่การเน้นเสียงหนักเบา โดยกล่าวเฉพาะการออกเสียงคำสองพยางค์ ดังนี้

1.1.4.1 พยางค์แรก มีสระ -a จะออกเสียงเบา และเปลี่ยนเป็นเสียง สระ -ə เสียงวรรณยุกต์เป็นเสียงสามัญ เช่น **pratuu~prətuu** (ประตู) 'door' **sadùak~sədùak** (สะดวก) 'convenient'

1.1.4.2 ทั้ง 2 พยางค์ มีสระ -aa พยางค์แรกจะออกเสียงสั้นลง เช่น **aahään~ahään** (อาหาร) 'food' **phaasää~phasää** (ภาษา) 'language'

สรุปได้ว่า เนื้อหาเรื่องเสียงที่น่าเสนอในหนังสือ Thai : An Essential Grammar ประกอบด้วย หน่วยเสียงพยัญชนะ หน่วยเสียงสระ และหน่วยเสียงวรรณยุกต์ หน่วยเสียงพยัญชนะ ได้แก่ พยัญชนะต้น พยัญชนะท้าย และพยัญชนะควบกล้ำ หน่วยเสียงสระ ได้แก่ สระเดี่ยวเสียงสั้น สระเดี่ยวเสียงยาว และสระประสม หน่วยเสียงวรรณยุกต์ ได้แก่ เสียงสามัญ เอก โท ตรี และจัตวา นอกจากนี้ยังได้กล่าวถึงการแปรเปลี่ยนของเสียงเมื่อนำมาใช้ภาษาพูด เช่น การแปรเสียงจัตวา เป็นเสียงสูงกว่าวรรณยุกต์ตรีปกติ การเน้นคำหรือพยางค์ เป็นต้น กล่าวได้ว่าเนื้อหาเรื่องเสียงนี้ ให้ความรู้ตามระบบเสียงในภาษาไทยได้อย่างครอบคลุม ครบทั้ง 3 หน่วยเสียง

1.2 เนื้อหาเรื่อง คำ

นำเสนอเนื้อหาเกี่ยวกับความหมายและหน้าที่ของคำชนิดต่างๆ ได้แก่ คำนาม คำสรรพนาม คำกริยา คำคุณศัพท์ คำวิเศษณ์ คำบุพบท คำเสริมและคำอุทาน ดังนี้

1.2.1 คำนาม ลักษณะนาม และนามวลี (Nouns, classifiers and noun phrases)
นำเสนอเนื้อหาเกี่ยวกับลักษณะของคำนาม 2 ชนิด คือ นามชื่อเฉพาะ หรือวิสามานยนาม (Proper noun) และนามทั่วไป หรือสามานยนาม (Common noun) นอกจากนี้ได้กล่าวถึงเนื้อหาอื่นๆ ที่เกี่ยวข้องกับคำนาม ได้แก่ การสร้างคำนาม ลักษณะนาม และนามวลี ดังนี้

1.2.1.1 นามชื่อเฉพาะ (Proper noun) คือ คำที่หมายถึงสิ่งใดสิ่งหนึ่งโดยเฉพาะ เช่น ชื่อเฉพาะบุคคล สถานที่ สถาบัน องค์กร เป็นต้น

1.2.1.2 นามทั่วไป (Common noun) คือ คำที่หมายถึงสิ่งต่างๆ โดยทั่วไป ทั้งที่เป็นนามรูปธรรม (Concrete noun) เช่น คำว่า 'บ้าน' และนามนามธรรม (Abstract noun) เช่น คำว่า 'ความรัก' คำนามทั่วไปนี้มีรูปคำตายตัว ไม่มีหน่วยคำเติมหลังหรือปัจจัย (suffix) เพื่อแสดงความเป็นพหูพจน์ ไม่มีการเปลี่ยนแปลงคำ เมื่อคำนามนั้นทำหน้าที่เป็นประธาน หรือกรรม อย่างภาษาอังกฤษ หรือภาษาต่างประเทศอื่นๆ

1.2.1.3 การสร้างคำนาม (Making new nouns) มี 2 วิธีคือ

1) การยืมคำ (Borrowing) ได้แก่ การนำคำจากภาษาต่างประเทศมาใช้ในภาษาไทย ส่วนใหญ่แล้วจะมาจาก ภาษาเขมร บาลี สันสกฤต และภาษาอังกฤษ เช่น คำว่า ‘สามี’ ‘ภรรยา’ ‘ประเทศ’ เป็นการยืมคำจากภาษาบาลี สันสกฤต คำว่า ‘กอล์ฟ’ ‘พลาสติก’ ‘ฟิล์ม’ เป็นการยืมคำจากภาษาอังกฤษ เป็นต้น

2) การรวมหน่วยคำ (Compounding) ได้แก่ การนำหน่วยคำมารวมกัน เกิดเป็นคำนามคำใหม่ ที่มีต่างจากหน่วยคำเดิม และมีความหมายใกล้เคียงกับหน่วยคำเดิม เช่น คำว่า ‘รถไฟ’ ‘ร้านอาหาร’ ‘นักศึกษา’ ‘ผู้เชี่ยวชาญ’ ‘พ่อแม่’ ‘เสื้อผ้า’ เป็นต้น

1.2.1.4 นามวลี และลักษณนาม (Noun phrases and classifiers) นำเสนอรูปแบบต่างๆ ของนามวลี ซึ่งเนื้อหาส่วนใหญ่ของนามวลีจะเกี่ยวข้องกับการใช้คำลักษณนาม คำคุณศัพท์ และคำนาม เพื่อขยายนามที่เป็นส่วนประกอบหลักของนามวลี

1.2.2 คำสรรพนาม (Pronouns) มี 9 ชนิด ได้แก่

1.2.2.1 บุรุษสรรพนาม (Personal pronouns) เป็นคำที่ใช้แทนคำนามในการสนทนา แบ่งออกเป็น 3 บุรุษคือ สรรพนามบุรุษที่หนึ่ง คือ ผู้พูด สรรพนามบุรุษที่สอง คือ ผู้ฟัง และสรรพนามบุรุษที่สาม คือ บุคคลหรือสิ่งที่กล่าวถึง ในภาษาไทยคำสรรพนามชนิดนี้มีอยู่มาก ดังนั้นการเลือกใช้สรรพนาม จะต้องให้เหมาะสมกับสถานภาพของบุคคล แบ่งได้ดังนี้

1) สรรพนามระดับต่างๆ ได้แก่ ระดับพื้นฐานที่ใช้ได้ทั่วไป (Personal pronouns: basics) เช่น ผม ฉัน ดิฉัน เรา คุณ เขา มัน ฯลฯ และระดับที่ใช้เฉพาะ เพื่อแสดงสถานภาพของบุคคล เช่น ผม กระผม ข้าพเจ้า หนู ท่าน เธอ ฯลฯ

2) สรรพนามที่ใช้เรียกเครือญาติ (Kin terms) เช่น พ่อ แม่ พี่ น้อง ลุง ป้า

3) สรรพนามที่เป็นชื่อเฉพาะบุคคล (Personal names) ได้แก่ การใช้ชื่อจริงหรือชื่อเล่นมาเป็นสรรพนาม ซึ่งสามารถใช้ได้ทั้งในบุรุษที่หนึ่ง บุรุษที่สอง และบุรุษที่สาม

4) สรรพนามที่ใช้เรียกบุคคลตามอาชีพ และตำแหน่งทางสังคม (Occupation and status terms) เช่น ครู อาจารย์ หมอ ท่านทูต ท่านนายกฯ

5) สรรพนามที่ใช้ในราชาศัพท์ (Sacred pronouns) เช่น อาตมา โยม ข้าพระพุทธเจ้า ได้ฝ่าละอองธุลีพระบาท

1.2.2.2 สรรพนามสะท้อน (Reflexive pronouns) ได้แก่ การใช้คำว่า ‘ตัว’ (body) เป็นสรรพนามแทนนาม โดยใช้ตามหลังคำกริยา เพื่อสะท้อนการกระทำของ นาม นั้นๆ เช่น ‘เจียมตัว’ ‘ลืมตัว’ ‘ปรับตัว’ ‘แต่งตัว’ ‘ถ่อมตัว’ เป็นต้น สรรพนามสะท้อนนี้เมื่อตามหลังกริยาบางคำ จะต้องมีการใช้ ‘เอง’ (self) ประกอบด้วย เพื่อเน้นความเฉพาะตน เช่น ‘ช่วยตัวเอง’ ‘ดูแลตัวเอง’ ‘มองตัวเอง’ เป็นต้น

1.2.2.3 สรรพนามที่เน้นย้ำเพื่อบอกความเฉพาะตน (Emphatic pronoun) ได้แก่ การใช้คำว่า ‘เอง’ (self) ร่วมกับคำสรรพนาม หรือกริยา เพื่อบอกว่าเป็นการกระทำเฉพาะตน เช่น ‘ผมเองทำ’ ‘ผมทำเอง’ เป็นต้น

1.2.2.4 สรรพนามที่บอกผู้ทำร่วม (Reciprocal pronoun) ได้แก่ การใช้คำว่า ‘กัน’ (together) แทนคำนามที่มีการกระทำร่วมกัน เช่น ‘เขารักกัน’ ‘เราต้องช่วยกัน’ เป็นต้น

1.2.2.5 สรรพนามที่แสดงความเป็นเจ้าของ (Possessive pronouns) เช่น คำว่า ‘ของฉัน’ (mine) ‘ของคุณ’ (yours) ‘ของเขา’ (his) เป็นต้น

1.2.2.6 สรรพนามชี้เฉพาะ (Demonstrative pronouns) ได้แก่ คำว่า ‘นี้’ (this one) ‘นั้น’ (that one) ‘โน้น’ (that one over there)

1.2.2.7 สรรพนามที่ใช้ตั้งคำถาม (Interrogative pronouns) ได้แก่ คำว่า ‘ใคร’ (who?) ‘อะไร’ (what?) ‘เมื่อไร’ (when?) ‘ที่ไหน’ (where?) ‘ไหน’ (which?) ‘อย่างไร’ (how?) ‘เท่าไร’ (how much?) คำเหล่านี้ใช้ในประโยคคำถามให้ตอบ หรือประโยคคำถาม

1.2.2.8 สรรพนามไม่ชี้เฉพาะ (Indefinite pronouns) ได้แก่ คำชนิดเดียวกับสรรพนามที่ใช้ตั้งคำถาม คือ ใคร อะไร เมื่อไร ฯลฯ แต่นำมาใช้ในประโยคแจ้งให้ทราบ หรือประโยคบอกเล่า โดยคำเหล่านี้จะต้องมีข้อความเพิ่มเติม เช่น ‘ใครคนหนึ่ง’ (somebody) ‘ไม่มีใคร’ (nobody) ‘อะไรบางอย่าง’ (something) ‘ไม่มีอะไร’ (nothing) เป็นต้น

1.2.2.9 สรรพนามอ้างถึงนามที่อยู่ข้างหน้า หรือประพันธสรรพนาม (Relative pronouns) ได้แก่ คำว่า ‘ที่’ ‘ซึ่ง’ ‘อัน’

1.2.3 คำกริยา (Verbs) มีเนื้อหา ประกอบด้วยลักษณะคำกริยาประเภทต่างๆ การสร้างคำ และการนำคำกริยาไปใช้ในลักษณะต่างๆ ดังนี้

1.2.3.1 คำกริยา ‘เป็น’ ‘คือ’ ‘มี’ ‘อยู่’ (The verb ‘to be’)

1.2.3.2 คำกริยาแสดงสภาพ (Stative verbs) ได้แก่ คำกริยาที่มีความหมายแสดงสภาพ ของบุคคลหรือสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ไม่ได้แสดงการกระทำกริยาใดๆ เช่น คำว่า ‘เล็ก’ ‘สวย’ ‘แพง’ คำประเภทนี้จะเทียบได้กับคำคุณศัพท์ (Adjective) ในภาษาอังกฤษ เช่น คำว่า ‘เล็ก’ ในภาษาไทยเป็นได้ทั้งคำคุณศัพท์ (small) และคำกริยา (to be small)

1.2.3.3 การสร้างคำกริยาโดยการรวมหน่วยคำ (Verb compounds) ได้แก่ การนำหน่วยคำมารวมกัน เกิดคำกริยาคำใหม่ เช่น คำว่า ‘เข้าใจ’ ‘ใจดี’ ‘เปลี่ยนแปลง’ เป็นต้น

1.2.3.4 คำกริยาก่อผล (Resultative verbs) ได้แก่ คำกริยาที่แสดงผลจากการกระทำของกริยาที่นำมาก่อน เช่น ‘นอนหลับ’ ‘มองเห็น’ คำว่า ‘หลับ’ เป็นกริยาแสดงผลจากการกระทำกริยา ‘นอน’ และคำว่า ‘เห็น’ เป็นกริยาแสดงผลจากการกระทำกริยา ‘มอง’ เป็นต้น

1.2.3.5 คำกริยาบอกทิศทาง (Directional verbs) ได้แก่ คำกริยาที่ใช้ตามหลังคำกริยาอื่นหรือกริยาวลี เพื่อแสดงทิศทางกริยาของกริยาอื่น ๆ นั้น ว่าเคลื่อนที่ไปทิศทางใด เช่น คำว่า ‘ไป’ ‘มา’ ‘ขึ้น’ ‘ลง’ ‘เข้า’ ‘ออก’ เป็นต้น

1.2.3.6 คำกริยาแสดงทัศนะ (Modal verbs) ได้แก่ คำกริยาช่วย (Auxiliary verbs) ที่แสดงความคิดเห็น หรือคาดการณ์ว่าการกระทำกริยามีลักษณะใด เช่น มีลักษณะของความเป็นไปได้ ความตั้งใจ ความจำเป็น คำกริยาช่วยที่ใช้ในการแสดงทัศนะ เช่น ‘อาจจะ’ ‘คงจะ’ ‘ต้อง’ ‘จำเป็นต้อง’ ‘เป็นไปได้’ เป็นต้น

1.2.3.7 รูปแบบการใช้คำกริยา ที่สอดคล้องกับเวลา และลักษณะของการกระทำกริยา (Time and aspect) ได้แก่การใช้กริยาช่วย (Auxiliary verbs) หรืออนุภาคต่างๆ (Particles) ขยายคำกริยา เพื่อแสดงการกระทำที่สัมพันธ์กับเวลา (Time) คือ อดีต ปัจจุบัน อนาคต และแสดงลักษณะการกระทำ (Aspect) ว่า เป็นการกระทำที่สมบูรณ์แล้ว เป็นการกระทำต่อเนื่อง หรือกระทำตลอดเวลา สม่่าเสมอ เป็นต้น เช่น ใช้คำว่า ‘จะ’ เพื่อแสดงการกระทำในอนาคต ใช้คำว่า ‘แล้ว’ เพื่อแสดงการกระทำที่สมบูรณ์แล้ว ใช้คำว่า ‘กำลัง’ และ ‘อยู่’ เพื่อแสดงการกระทำที่ต่อเนื่อง เป็นต้น

1.2.3.8 การใช้กริยาที่เป็นกรรมวาจก (Passives) ได้แก่ การใช้คำกริยา ‘ถูก’ ‘โดน’ ‘ได้รับ’ ร่วมกับคำกริยาอื่น โดยประธานของประโยคเป็นผู้ถูกกระทำ หรือได้รับการกระทำจากผู้อื่น การใช้คำกริยา ‘ถูก’ และ ‘โดน’ เป็นการแสดงความหมายเชิงลบ เช่น ‘ถูกตี’ ‘ถูกจับ’ ‘โดนหลอก’ ‘โดนปรับ’ ส่วนการใช้คำกริยา ‘ได้รับ’ เป็นการแสดงความหมายเชิงบวกหรือเป็นกลาง เช่น ‘ได้รับเชิญ’ ‘ได้รับอนุญาต’ ‘ได้รับเลือก’ เป็นต้น

1.2.3.9 การเชื่อมคำกริยากับส่วนขยายด้วยคำว่า ‘ว่า’ (Verbs of utterance, mental activity and perception with **wâa**) คำกริยาเหล่านี้ได้แก่ คำกริยาที่ใช้สื่อความหมายด้วยการพูด (utterance) เช่น พูด กระซิบ เรียก ฯลฯ คำกริยาที่เกี่ยวข้องกับความคิด (mental activity) เช่น คิด จำได้ หวัง ฯลฯ และคำกริยาที่เกี่ยวข้องกับการรับรู้ (perception) เช่น เห็น เข้าใจ รู้ ฯลฯ ตัวอย่าง เช่น ‘คิดว่าจะกลับพรุ่งนี้’ ‘หวังว่าไม่เผ็ดเกินไป’ ‘รู้สึกว่าจะไม่เหมาะ’ เป็นต้น

1.2.3.10 การเชื่อมคำกริยาแสดงอารมณ์กับส่วนขยายด้วยคำว่า ‘ที่’ (Verbs of emotion with **thii**) คำกริยาแสดงอารมณ์ เช่น โกรธ เสียใจ ตื่นเต้น ฯลฯ ตัวอย่างเช่น ‘ผมเสียใจที่ไม่ได้ไป’ ‘เขาโกรธที่ฉันซื้อ’ เป็นต้น

1.2.3.11 การใช้คำกริยาก่อเหตุ (Causatives) ได้แก่ การใช้คำกริยาที่เป็นสาเหตุให้ผู้อื่น หรือสิ่งอื่น กระทำกริยาต่างๆ คำเหล่านี้คือ ‘ทำ’ ‘ให้’ ‘ทำให้’ เช่น ‘เขาทำถ้วยแตก’ ‘พ่อให้ลูกไปด้วย’ ‘เจ้าหน้าที่ทำให้ผมเสียเวลามาก’

1.2.3.12 การใช้คำกริยา ‘ให้’ กับกรรมตรงและกรรมรอง (‘To give’ : direct and indirect objects) ได้แก่ การใช้คำกริยา ‘ให้’ ในความหมายว่า ‘to give’ ซึ่งจะต้องมีทั้งกรรมตรง (direct object) และกรรมรอง (indirect object) มารองรับ โดยอาจจะใช้คำบุพบท ‘แก่’ นำหน้ากรรมรองด้วยก็ได้ หรือไม่มีก็ได้ เช่น ‘ฉันให้หนังสือ(แก่)เขา’ ‘พ่อให้เงิน(แก่)ลูก’ เป็นต้น

1.2.3.13 การเรียงคำกริยาในประโยคที่มีคำกริยาหลายตัว (Verb serialization) ได้แก่ ประโยคที่มีกริยามากกว่า 1 คำ เรียงตามหลังประธานเดียวกัน จะต้องเรียงติดต่อกันโดยไม่มี

คำอื่นคั่น ซึ่งส่วนใหญ่จะเรียงตามลำดับของการกระทำ เช่น ‘เขาไปซื้อผักมากิน’ ‘เขารีบวิ่งเข้ามาไป’ เป็นต้น

1.2.4 คำคุณศัพท์ (Adjectives (stative verbs) and adjectival constructions)

เนื้อหาในส่วนนี้เป็นการนำคำคุณศัพท์ของภาษาอังกฤษ มาใช้ตามความหมายและกฎเกณฑ์ของไวยากรณ์ไทย ซึ่งมีลักษณะเดียวกับคำกริยาแสดงสภาพ (Stative verbs) ในภาษาไทย ดังได้กล่าวไว้แล้วในส่วนของการกริยาแสดงสภาพ (ดูข้อ 1.2.3.2) ดังนั้นเพื่อให้ผู้เรียนชาวต่างประเทศที่คุ้นเคยกับคำคุณศัพท์ได้เข้าใจง่าย เนื้อหาในส่วนนี้ David Smyth จึงใช้คำว่า ‘Adjective’ หรือคำคุณศัพท์แทนทั้งหมด ซึ่งก็หมายความถึงคำกริยาแสดงสภาพ นั่นเอง โดยมีเนื้อหาดังนี้

1.2.4.1 การสร้างคำคุณศัพท์โดยการรวมหน่วยคำ (Compound adjectives)

ได้แก่ การนำหน่วยคำมารวมกันหรือเรียงต่อกัน เกิดเป็นคำคุณศัพท์คำใหม่ มี 2 วิธีคือ ใช้หน่วยคำเติมหน้า (prefix) ได้แก่ ใจ- นำ- ชี้- ช่าง- หัว- มาเติมหน้าหน่วยคำต่างๆ เช่น ‘ใจดี’ ‘ใจร้อน’ ‘นำเปื้อน’ ‘นำกลัว’ ‘ชี้เกี้ยว’ ‘ชี้อาย’ เป็นต้น หรืออีกวิธีหนึ่งคือ การนำคำคุณศัพท์ 2 คำ ซึ่งมีความหมายเดียวกันมาเรียงซ้อนกัน เช่น ‘เก่าแก่’ ‘สวยงาม’ ‘ว่างเปล่า’ เป็นต้น

1.2.4.2 การขยายคำคุณศัพท์ (Modification of adjectives) มี 2 รูปแบบ คือ

การใช้คำขยายนำหน้าคำคุณศัพท์ เช่น ‘ค่อนข้างจะ’ ‘ไม่ค่อย ... เท่าไร’ ฯลฯ และ การใช้คำขยายตามหลังคำคุณศัพท์ เช่น ‘จริงๆ’ ‘เกินไป’ ฯลฯ ตัวอย่างเช่น ‘ค่อนข้างจะแพงไปหน่อย’ ‘ห้องนี้อุ่นดีจริงๆ’

1.2.4.3 การเสริมความคำคุณศัพท์ (Special intensifiers) ได้แก่ การเสริม

ความหมายของคำคุณศัพท์ให้เด่นชัดขึ้นโดยใช้ตัวเน้นเสริมความ (intensifier) ซึ่งใช้ตามหลังคำคุณศัพท์ เช่น หลับปุ๋ย งงเด็ก ใหญ่เบ้อเร่อ ใสแจ๋ว ฯลฯ

1.2.4.4 การซ้ำคำคุณศัพท์ (Reduplication) เป็นการขยายคำคุณศัพท์เพื่อเน้น

ความให้ชัดเจนยิ่งขึ้น มี 2 วิธี คือ การซ้ำคำเดิมโดยไม่เปลี่ยนเสียง และใช้เครื่องหมายไม้ยมก แทนคำที่ซ้ำ เช่น ดีๆ เล็กๆ สวยๆ เป็นต้น อีกวิธีหนึ่งคือ การซ้ำคำโดยเปลี่ยนเสียงคำแรกเป็นเสียงสูงกว่าเสียงวรรณยุกต์ตรีปกติ เช่น ‘อรร้อย อรร้อย’ ‘เปื้อน เปื้อน’ ‘แพ้ง แพ้ง’ เป็นต้น จะสังเกตได้ว่า การเปลี่ยนเสียง ในตัวอย่างคำ Smyth จะใช้รูปวรรณยุกต์ตรีเหมือนกันหมด ซึ่งตามหลักอักษรวิธีไทย ควรจะใช้รูปวรรณยุกต์โทในคำว่า ‘อรร้อย อรร้อย’ และ ‘แพ้ง แพ้ง’ เนื่องจาก ‘ร’ และ ‘พ’ เป็นอักษรต่ำ เมื่อผันเป็นเสียงวรรณยุกต์ตรีจะใช้รูปวรรณยุกต์โท (พระยาอุปกิตศิลปสาร. 2546: 15) อย่างไรก็ตามการใช้รูปวรรณยุกต์โท หรือตรี ก็อาจจะยังไม่ตรงกับเสียงที่เปลี่ยนไปได้ เนื่องจากเป็นเสียงที่เน้นสูงกว่าเสียงวรรณยุกต์ตรีปกติ ซึ่งตามระบบการเขียนของอักษรวิธีไทยไม่มีเครื่องหมายแสดงเสียงนี้ (กาญจนา นาคสกุล. 2545: 41) ดังนั้นการใช้รูปวรรณยุกต์ตรีเหมือนกันหมด จึงอาจจะช่วยให้เข้าใจการออกเสียงได้ง่ายขึ้น

1.2.4.5 คำคุณศัพท์กับการเปรียบเทียบ (Comparison of adjectives) นำเสนอ

รูปแบบการเปรียบเทียบสิ่งต่างๆ ซึ่งจะต้องประกอบด้วยคำคุณศัพท์กับคำแสดงการเปรียบเทียบ

เช่น คำว่า ‘กว่า’ ‘เท่ากับ’ ‘เท่ากับ’ ตัวอย่างเช่น ‘รถโตโยต้าถูกกว่ารถเบนซ์’ ‘ลูกสูงเท่ากับพ่อ’ ‘พ่อกับลูกสูงเท่ากัน’ เป็นต้น

1.2.5 คำวิเศษณ์ (Adverbs and adverbial constructions) มีเนื้อหาเกี่ยวกับคำวิเศษณ์ และการสร้างหน่วยวิเศษณ์ (adverbial construction) หรือวิเศษณ์วลี (adverbial phrase) ที่ใช้ขยายคำกริยาหรือกริยาวลี เพื่อขยายความให้เห็นลักษณะต่างๆ ของการกระทำกริยาที่ชัดเจน และได้ความหมายมากขึ้น มีเนื้อหา ดังนี้

1.2.5.1 วิเศษณ์บอกลักษณะอาการ (Adverbs of manner) ได้แก่ การขยายกริยาเพื่อแสดงลักษณะ ท่าทางของการกระทำกริยาต่างๆ เช่น ช้า เร็ว ชัด ตัวอย่างเช่น ‘เดินช้า’ ‘ขับรถเร็ว’ ‘พูดชัด’ เป็นต้น เนื้อหาในส่วนนี้จึงประกอบไปด้วยการขยายกริยาหรือกริยาวลีด้วยหน่วยวิเศษณ์ซึ่งมีโครงสร้างต่างๆ กัน

1.2.5.2 การขยายคำวิเศษณ์ (Modification of adverbs) นำเสนอรูปแบบของการขยายคำวิเศษณ์ ซึ่งมี 2 ลักษณะคือ การใช้ส่วนขยายนำหน้าคำวิเศษณ์ เช่น ‘ค่อนข้างจะ’ และ การใช้ส่วนขยายตามหลังคำวิเศษณ์ เช่น ‘มาก’ ‘ขึ้น’ ตัวอย่างเช่น ‘ทำอาหารค่อนข้างจะสนุก’ ‘พูดเร็วมาก’ ‘แต่งตัวเรียบร้อยขึ้น’ เป็นต้น

1.2.5.3 คำวิเศษณ์กับการเปรียบเทียบ (Comparision of adverbs) ได้แก่ การใช้คำแสดงการเปรียบเทียบตามหลังหน่วยวิเศษณ์ เช่น คำว่า ‘กว่า’ ‘เท่ากับ’ ‘เท่ากับ’ ตัวอย่างเช่น ‘เขาพูดไทยได้ชัดกว่าผม’ ‘ฉันเรียนหนักเท่ากับพี่’ ‘ฉันกับพี่เรียนหนักเท่า (ๆ) กัน’ เป็นต้น

1.2.5.4 คำวิเศษณ์บอกเวลา (Adverbs of time) เช่น ‘เดี๋ยวนี้’ ‘ทุกวันนี้’ ‘เมื่อก่อน’ ‘ตอนนั้น’ ‘พรุ่งนี้’ ‘วันหลัง’ เป็นต้น

1.2.5.5 คำวิเศษณ์บอกความถี่ (Adverbs of frequency) เช่น ‘บ่อยๆ’ ‘เสมอ’ ‘เรื่อยๆ’ เป็นต้น

1.2.5.6 คำวิเศษณ์บอกระดับ (Adverbs of degree) เช่น ‘มาก’ ‘นิดหน่อย’ ‘บ้าง’ เป็นต้น

1.2.6 คำบุพบท (Location markers and other prepositions) นำเสนอเนื้อหาเฉพาะ คำบุพบทบอกสถานที่ เช่น ‘ใน’ ‘นอก’ ‘บน’ ‘ล่าง’ ฯลฯ และการนำคำบุพบทบางคำในภาษาอังกฤษมาเปรียบเทียบกับคำบุพบทในภาษาไทย หรือคำชนิดอื่นที่ให้ความหมายเดียวกัน มีเนื้อหา ดังนี้

1.2.6.1 การบ่งชี้ตำแหน่งที่ตั้ง (Location: **thìi and **yùu**)** โดยใช้คำบุพบท ‘ที่’ ร่วมกับคำกริยา ‘อยู่’ เช่น ‘อยู่ที่นี้’ ‘อยู่ที่นั่น’ ‘อยู่ที่โน่น’ เป็นต้น หรืออาจจะละคำว่า ‘ที่’ ก็ได้ เช่น ‘ฉันอยู่เมืองไทยมานาน’ ‘เขาอยู่บ้านดอนเย็น’ หรือใช้เฉพาะคำว่า ‘อยู่’ เช่น ‘อยู่ข้างบน’ ‘อยู่ข้างนอก’ ‘อยู่ทางขวา’ ‘อยู่ทางซ้าย’ เป็นต้น

1.2.6.2 การเปรียบเทียบความหมายของคำบุพบทภาษาอังกฤษกับคำบุพบทภาษาไทย คำบุพบทภาษาอังกฤษที่นำมาเปรียบเทียบ ได้แก่ 'to' 'for' 'by' 'with' และ 'from' ดังนี้

1) คำบุพบท 'To' เทียบความหมายในภาษาไทย ได้แก่ คำบุพบท 'กับ' เช่น 'ฉันอยากพูดกับเขา' (I'd like to speak to him.) แต่ในประโยคภาษาไทยบางประโยคจะไม่ใช้คำบุพบท เช่น 'ผมเดินทางไปเมืองไทย' (I travelled to Thailand.)

2) คำบุพบท 'For' เทียบความหมายในภาษาไทยได้ดังนี้

- 'ให้' แสดงการกระทำของบุคคลที่มีให้กัน เช่น 'ผมซื้อหนังสือให้คุณ' (I bought a book for you.)

- 'เพื่อ' แสดงการกระทำที่ให้ผลประโยชน์ต่อผู้อื่น หรือสิ่งอื่น เช่น 'ทุกอย่างที่ผมทำเพื่อคุณ' (Everything I do is for you.)

- 'สำหรับ' ใช้ในความหมายเดียวกับ 'เพื่อ' เช่น 'นี่สำหรับคุณ' (This is for you.)

- 'ส่วน' ใช้เริ่มต้นประโยค ในความหมายว่า 'as for' เพื่อแยกเนื้อความจากเนื้อความที่กล่าวไปแล้ว เช่น 'ส่วนผม คิดว่าไม่ดีเลย' (As for me, I don't think it is good at all.)

- 'ที่' ใช้หน้าหน้าอนุภาคยแสดงเหตุผล เช่น 'ฉันโกรธเขาที่(เขา)นินทาฉัน' (I am angry with him for gossiping about me.)

3) คำบุพบท 'By' เทียบความหมายในภาษาไทยได้ดังนี้

- 'โดย' 'ด้วย' ใช้แสดงเครื่องมือในการกระทำกริยา เช่น 'ฉันไปโดยรถเมล์' (I went by bus.) 'คุณทำด้วยมือหรือ' (You did it by hand, then?)

- ใช้คำบุพบทบอกสถานที่ เช่น 'อยู่ใกล้ๆ ทีวี' (It is by the TV.)

- 'ก่อน' 'ภายใน' ใช้แสดงการกำหนดเวลา เช่น 'ฉันต้องทำให้เสร็จก่อน/ภายใน วันศุกร์' (I have to finish it by Friday.)

4) คำบุพบท 'With' เทียบความหมายในภาษาไทย ได้แก่ คำบุพบท 'กับ' โดยใช้กับประโยค 2 ลักษณะคือ ประโยคที่แสดงการกระทำร่วมกัน เช่น 'ฉันไปกับเพื่อน' (I went with a friend.) และประโยคที่แสดงเครื่องมือในการกระทำกริยา เช่น 'เห็นกับตา' (to see with one's own eyes) เป็นต้น

5) คำบุพบท 'From' เทียบความหมายในภาษาไทยได้ดังนี้

- 'จาก' ใช้แสดงแหล่งเดิมก่อนการเคลื่อนที่ เช่น 'เขามาจากเชียงใหม่' (He comes from Chiangmai.)

- 'ตั้งแต่' ใช้แสดงการเริ่มต้นของระยะเวลา เช่น 'ตั้งแต่เช้าถึงเย็น' (from morning till evening) เป็นต้น

จากการเปรียบเทียบความหมายของคำดังกล่าวนี้ จะเห็นได้ว่าคำบุพบทของภาษาอังกฤษที่นำมาเปรียบเทียบ จะตรงกับคำบุพบทที่ใช้ในภาษาไทยเป็นส่วนใหญ่ บางคำอาจจะถือว่าเป็นคำชนิดอื่น ซึ่งได้แก่ คำว่า 'ให้' ถือเป็นกริยาขยาย (นววรรณ พันธเมธา. 2549: 235) คำว่า 'ที่' เป็นคำประพันธสรรพนามที่เอามาใช้เป็นคำวิเศษณ์ และ คำว่า 'ส่วน' เป็นคำสันธาน ใช้เชื่อมความที่ต่างต่อนกัน (พระยาอุปกิตศิลปสาร. 2546: 95, 106) แต่อย่างไรก็ตาม การนำคำดังกล่าวมาใช้ในที่นี้ เป็นไปในลักษณะเดียวกับการใช้คำบุพบท คือ เพื่อการเชื่อมเนื้อความต่าง ๆ

1.2.7 คำเสริม หรือ อนุภาคของประโยค (Sentence particles) ได้แก่คำที่ใช้เสริมท้ายประโยคสนทนาเพื่อแสดงเจตนาและท่าทีของผู้พูดต่อผู้ฟัง แบ่งเป็น 3 ประเภท คือ

1.2.7.1 คำเสริมแสดงการถาม (Question particles) เป็นคำที่ใช้ในประโยคคำถามตอบรับ-ปฏิเสธ (Yes/No question) เช่น 'ไหม' 'หรือ' 'หรือเปล่า' 'หรือยัง' เป็นต้น

1.2.7.2 คำเสริมแสดงความสุภาพ (Polite particles) เป็นคำที่ใช้เสริมท้ายคำพูดเพื่อแสดงความสุภาพ และแสดงสถานภาพของคู่สนทนา เช่น 'ครับ' 'ค่ะ' 'ขา' 'จ๊ะ' 'จ๋า' เป็นต้น

1.2.7.3 คำเสริมบอกมาลา (Mood particles) ได้แก่คำที่ใช้เสริมคำพูดให้สมบูรณ์เพื่อแสดงเจตนาและอารมณ์ของผู้พูดให้เด่นชัดขึ้น เช่น 'ละ' 'นะ' 'หน่อย' 'ซิ' 'เถอะ' เป็นต้น

1.2.8 คำอุทาน (Exclamatory particles) ได้แก่คำที่ใช้แสดงความรู้สึก เช่น 'อ้าว' แสดงความขัดแย้ง ผิดหวัง 'เอ๊ะ' แสดงความประหลาดใจ 'อ้อ' แสดงความเข้าใจ เป็นต้น

สรุปได้ว่า เนื้อหาเรื่องคำ ที่นำเสนอใน Thai : An Essential Grammar ประกอบด้วยคำชนิดต่างๆ ได้แก่ คำนาม คำสรรพนาม คำกริยา คำคุณศัพท์ คำวิเศษณ์ คำบุพบท คำเสริม และคำอุทาน ส่วนคำสันธานไม่ได้นำเสนอไว้เป็นหัวเรื่องหลัก แต่นำเสนอไว้เป็นบางส่วนในเนื้อหาเรื่องอนุพากย์ หรือประโยคย่อย คำแต่ละชนิดดังกล่าวนี้ ได้แบ่งย่อยเป็นคำลักษณะต่างๆ โดยให้ความหมาย หน้าที่ของคำ และการนำไปใช้ให้เหมาะสมกับสถานการณ์ต่างๆ นอกจากลักษณะของคำ และการนำไปใช้แล้ว ยังได้กล่าวถึงเนื้อหาอื่นๆ ที่เกี่ยวข้องกับคำแต่ละชนิด เช่น เนื้อหาเกี่ยวกับการสร้างคำ โดยการประสมคำ การซ้ำคำ การยืมคำ เนื้อหาเกี่ยวกับโครงสร้างวลี รวมทั้งหน่วยขยายของคำชนิดต่างๆ การเปรียบเทียบความหมายของคำในภาษาไทยกับคำในภาษาอังกฤษ เป็นต้น

1.3 เนื้อหาเรื่อง ประโยค

เนื้อหาหลักที่นำเสนอ คือ ลักษณะโครงสร้างของอนุพากย์ประโยค และประโยค (Clauses and sentences) การปฏิเสธ (Negation) และการถาม (Questions) ซึ่งอาจจะกล่าวได้ว่าเป็นการนำเสนอโครงสร้างประโยคในภาษาไทย 3 ชนิด ได้แก่ ประโยคบอกเล่า ประโยคปฏิเสธ และประโยคคำถาม โดยลำดับเนื้อหา ดังนี้

1.3.1 โครงสร้างของอนุพากย์ และประโยค (Clauses and sentences) นำเสนอองค์ประกอบของโครงสร้างประโยคภาษาไทยทั้งในระดับหน่วยคำ และอนุพากย์ของประโยค เนื้อหาส่วนนี้จะเป็นการนำเสนอเรื่องประโยคบอกเล่า มีเนื้อหาโดยลำดับดังนี้

1.3.1.1 การลำดับคำ และเนื้อหาหลักของประโยค (Word order and topicalisation) ดังนี้

- 1) ประโยคพื้นฐาน ได้แก่ ประธาน กริยา กรรม เช่น ‘พ่อซื้อรถ’ ‘ฉันรักคุณ’
- 2) ประโยคที่มีสรรพนามของนามที่เป็นประธาน จะใช้สรรพนามนั้น ตามหลังประธาน เช่น ‘พ่อเขาซื้อรถ’ ‘ครูเขาไม่มา’ ‘รถมันติด’
- 3) ประโยคที่มีเฉพาะคำกริยาเรียงลำดับกัน ได้แก่ประโยคที่สามารถ ละประธาน หรือกรรม ได้โดยอาศัยความเข้าใจจากบริบท เช่น ‘ต้องรีบไปซื้อให้’
- 4) ประโยคที่ขึ้นต้นด้วยเนื้อหาหลัก ซึ่งอาจจะเป็นคำ หรือวลี เช่น ‘เสื้อเก่าจะเอาไปบริจาคพุงนี้’ ‘อาหารที่เหลือเราจะกินพุงนี้’ เป็นต้น

1.3.1.2 อนุพากย์ หรือประโยคย่อย (Subordinate clauses) นำเสนอลักษณะของประโยคย่อยที่สอดแทรกอยู่ในประโยคหลัก (Main clause) โดยมีคำเชื่อม หรือสันธาน เป็นตัวเชื่อม รูปแบบของอนุพากย์ที่นำเสนอได้แก่

1) อนุพากย์แสดงเงื่อนไข (Conditional clauses: ‘if’) รูปแบบที่ใช้ คือ ‘ถ้า (หากว่า) ... ก็ ...’ (if ... then ...) เช่น ‘ถ้าหากว่าฝนตกฉันก็(จะ)ไม่ไป’

2) อนุพากย์แสดงเหตุผล (Reason clauses: ‘the fact that/because’) จะเริ่มต้นประโยคด้วยการแสดงผลก่อนแล้วตามด้วยสาเหตุ รูปแบบที่ใช้คือ ‘การที่ ... ก็ ...’ (the fact that ..., so ...) เช่น ‘การที่ผมกลับดึกก็เพราะว่าไปเที่ยวกับเพื่อน’

3) อนุพากย์แสดงความแย้ง(Concessive clauses: ‘although’) มี 3 รูปแบบคือ

- ‘(ถึง)แม้ว่า ... แต่(ก็) ...’ (although ... but ...) เช่น
‘(ถึง)แม้ว่าฉันใส่หน้ากากอนามัยแต่(ก็)ยังไม่ค่อยหาย’
- ‘ทั้งๆ ที่ ... แต่ ...’ (although ... but ...) เช่น
‘ทั้งๆ ที่ฝนตกแต่เราก็ยังไป’
- ‘ไม่ว่าจะ ... ก็ ...’ เช่น
‘ไม่ว่าจะแพงแค่ไหนก็ยังรู้สึกคุ้ม’

4) อนุพากย์แสดงจุดประสงค์ (Purpose clauses: ‘in order to’) นำหน้าด้วย ‘เพื่อ (ที่)จะ’ (in order to) เช่น ‘เขากินอาหารถูกๆ เพื่อ(ที่)จะประหยัดเงิน’

5) อนุพากย์เสริมความ (Additive clauses: ‘apart from’) รูปแบบที่ใช้คือ ‘นอกจาก ... แล้ว ... ยัง ... (ด้วย)’ (apart from ... still ... (too)) เช่น ‘นอกจากเชียงใหม่แล้ว เรายังไปเที่ยวลำปางด้วย’

6) อนุพากย์แสดงเวลา (Time clauses) ได้แก่ อนุพากย์ที่แสดงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในเวลาต่อเนื่องกัน ซึ่งจะใช้ข้อความเฉพาะที่แสดงเวลา เป็นตัวเชื่อมอนุพากย์ เช่น

- ‘พอ ... บุป(ก็) ... ‘ (no sooner ... than ...) เช่น
‘พอนั่งลงหน้าทีวีก็หลับ’
- ‘ก่อนที่ ... (ก็) ... ‘ (before ...) เช่น
‘ก่อนที่จะถอนเงินฉันก็ต้องปรึกษากับแฟน’

1.3.1.3 ประโยคที่เป็นคำพูดโดยตรง และโดยอ้อม (Direct and indirect speech) ได้แก่ ประโยคที่นำคำพูดของผู้พูดโดยตรงมาเล่าให้ผู้อื่นฟัง (direct speech) และการนำคำพูดของผู้อื่นมาเล่าเป็นถ้อยคำของผู้พูดเอง (indirect speech) โดยทั้งสองประโยคนี้นำด้วยคำว่า ‘ว่า’ เช่น ‘เขาบอกว่า (ผม)ไม่ไป’ (direct speech) ‘เขาบอกว่า(เขา)จะไม่ไป’ (indirect speech)

1.3.1.4 ประโยคคำสั่ง (Imperatives) ได้แก่ ประโยคที่ขึ้นต้นด้วยคำกริยา หรือกริยาวลี ประกอบกับคำลงท้าย หรืออนุภาคของประโยค (particles) เช่น ‘ซิ ‘เถอะ’ เพื่อแสดงเจตนา และท่าทีของผู้พูดว่าเป็นคำสั่ง เช่น ‘ดูซิ ‘พูดดีๆ ‘ไปกินข้างนอกเถอะ’

1.3.1.5 การยกตัวอย่างในประโยค (Exemplification) นำเสนอรูปแบบการยกตัวอย่างเพื่อขยายเนื้อความให้ชัดเจนขึ้น โดยใช้รูปแบบ ‘เช่น ... เป็นต้น’ (for example) หรือใช้คำว่า ‘ยกตัวอย่าง’ (to raise example) เช่นประโยคว่า ‘ต้องทำหลายอย่าง เช่น ซักผ้า หุงข้าว ตัดหญ้า เป็นต้น’ ‘ขอยกตัวอย่างหนึ่ง’

1.3.2 ประโยคปฏิเสธ (Negation) นำเสนอเนื้อหา การใช้คำปฏิเสธ และรูปแบบต่างๆ ของประโยคปฏิเสธ คำที่ใช้ในการปฏิเสธ ได้แก่ ‘ไม่’ ‘มิ’ (not, no) ‘อย่า’ (don’t) ‘ห้าม’ (to forbid) ‘เปล่า’ (no) ‘ยัง’ (not yet) ส่วนรูปแบบของประโยคปฏิเสธ มีดังนี้

1.3.2.1 การปฏิเสธกริยาหลัก (Negating main verbs) ได้แก่ ประโยคปฏิเสธที่ใช้คำปฏิเสธ ‘ไม่’ หน้าคำกริยาหลัก หรือกริยาวลี เช่น ‘ฉันไม่ไป’ ‘อาหารไม่อร่อย’ เป็นต้น

1.3.2.2 การปฏิเสธกริยาก่อผล (Negating resultative verbs) ได้แก่ การใช้คำปฏิเสธ ‘ไม่’ หน้าคำกริยาก่อผล เช่น ‘เรานอนไม่หลับ’ ‘เขาหาไม่เจอ’

1.3.2.3 การปฏิเสธกริยาช่วย (Negating auxiliary verbs) มี 3 รูปแบบ ได้แก่

- 1) ใช้คำปฏิเสธ ‘ไม่’ หน้ากริยาช่วย เช่น ‘ไม่เคยกิน’ ‘ไม่ควร(จะ)ซื้อ’
- 2) ใช้คำปฏิเสธ ‘ไม่’ หลังกริยาช่วย เช่น ‘ผมอาจจะไม่ไป’ ‘เขาคงจะไม่สนใจ’
- 3) ใช้คำปฏิเสธ ‘ไม่’ หน้ากริยาช่วย ที่แสดงความสามารถ และการอนุญาต เช่น ‘เขาพูดไทยไม่เป็น’ ‘คุณไปไม่ได้’

1.3.2.4 การใช้คำปฏิเสธ ‘ไม่ได้’ ใช้หน้ากริยาหรือกริยาวลี เช่น ‘เราไม่ได้ซื้อ’ ‘เปล่า ไม่ได้อยู่กรุงเทพฯ’ ‘เขาไม่ได้ซื้อต๋อย’

1.3.2.5 การใช้คำปฏิเสธ ‘ไม่ใช่’ ใช้หน้าคำนาม เช่น ‘นี่ไม่ใช่บ้านเขา’ ‘เขาไม่ใช่เพื่อน’

1.3.2.6 การใช้คำปฏิเสธ 'ไม่มี' ใช้หน้าหน้านาม เช่น 'ไม่มีรถเมล์' 'ไม่มีเพื่อนมาเยี่ยมฉัน' หรือ ใช้หน้าหน้าสรรพนามไม่ระบุเฉพาะ เช่น 'ไม่มีใครรู้' 'ไม่มีอะไรเกิดขึ้น'

1.3.2.7 การขยายเนื้อความปฏิเสธ (Modifying negatives: intensifying and softening) ได้แก่ การใช้คำขยายเพื่อเน้นเสริมความให้หนักแน่นขึ้น (intensifying) เช่น 'ฉันไม่ชอบเลย' และการใช้คำขยายที่แสดงความรู้สึกหรือสภาพที่เบาบางลง (softening) เช่น 'ฉันไม่ค่อยชอบ'

1.3.2.8 การใช้คำปฏิเสธที่แสดงคำสั่ง (Negative imperatives) ได้แก่การใช้คำปฏิเสธ 'อย่า' 'ห้าม' นำหน้ากริยาหรือกริยาวิเศษณ์ เช่น 'อย่า/ห้ามบอกเขา(นะ)' และใช้คำว่า 'เป็นอันขาด' 'เด็ดขาด' ตามหลังกริยาหรือกริยาวิเศษณ์เพื่อเน้นความ เช่น 'อย่า/ห้ามโทรมาอีกเป็นอันขาด'

1.3.2.9 การปฏิเสธกริยาก่อเหตุ (Negative causatives) ได้แก่การใช้คำปฏิเสธ 'ไม่' ร่วมกับคำกริยาก่อเหตุในรูปแบบประโยคต่างๆ กัน เช่น 'ผมไม่ได้ทำแตกครับ' 'เขาไม่ให้ภรรยาทำงาน' 'เราไม่ได้ให้เขามา' 'เขาบอกไม่ให้ฉันใช้เงินมาก'

1.3.2.10 การปฏิเสธในประโยคคำถาม (Negative questions) มี 3 รูปแบบ คือ

1) การปฏิเสธในประโยคคำถามด้วย 'หรือ' โดยใช้ 'ไม่' นำหน้ากริยาและคำแสดงการถาม เช่น 'คุณไม่ซื้อหรือ'

2) การปฏิเสธในประโยคคำถามด้วย 'ใช่ไหม' โดยใช้ 'ไม่' นำหน้ากริยาและคำแสดงการถาม เช่น 'คุณไม่รู้ใช่ไหม'

3) การปฏิเสธในประโยคคำถามด้วย 'หรือ' โดยใช้ 'ไม่ใช่' นำหน้าคำแสดงการถาม เช่น 'นี่รถของคุณไม่ใช่หรือ'

1.3.2.11 การปฏิเสธอย่างมีเงื่อนไขในอนุพากย์ (Negative conditional clauses) โดยใช้ข้อความปฏิเสธอย่างมีเงื่อนไขนำหน้าอนุพากย์ อันได้แก่ 'ไม่อย่างนั้น' 'มิฉะนั้น' เช่น 'ไม่อย่างนั้นเราจะไปรับ' 'มิฉะนั้นผมไม่ไป' ในอนุพากย์แสดงเงื่อนไขรูปแบบ 'ถ้า ... ก็ ...' อาจจะใช้เพียงคำว่า 'ไม่' ก็ได้ โดยละคำว่า 'ถ้า' เช่น '(ถ้า)ไม่ออกไปก็ไม่ต้อง' '(ถ้า)ไม่บอกก็ช่วยไม่ได้' เป็นต้น

1.3.2.12 การตอบปฏิเสธ (Saying 'no') นำเสนอการตอบปฏิเสธประโยคคำถามตอบรับ-ปฏิเสธ (yes/no question) ซึ่งจะมีรูปแบบต่างๆ กัน ขึ้นอยู่กับคำบ่งการถามท้ายประโยคคำถาม เช่น ประโยคคำถามที่ลงท้ายด้วยคำบ่งการถาม '... ไหม' ... **máy?** จะตอบปฏิเสธด้วยรูปแบบ **mây + VERB (PHRASE)** ประโยคคำถามที่ลงท้ายด้วยคำบ่งการถาม '... แล้วหรือยัง' ... **léw rú yan?** จะตอบปฏิเสธด้วย **yan (+ POLITE PARTICLE)** เป็นต้น

1.3.2.13 ข้อความเฉพาะที่ใช้แสดงการปฏิเสธ (Useful negative expressions) เช่น 'ไม่เป็นไร' (never mind!) 'ไม่มีทาง' (no way!) 'ไม่มีวัน' (never!) เป็นต้น

1.3.2.14 การใช้คำปฏิเสธ ‘มิ’ และ ‘หา ... ไม่’ ได้แก่ รูปแบบประโยคปฏิเสธที่ใช้ในภาษาเขียน โดย ‘มิ’ เป็นคำแสดงความสุภาพ แปรรูปคำมาจาก ‘ไม่’ และใช้รูปแบบเดียวกัน เช่น ‘เขาทำโดยมิได้หวังประโยชน์อะไร’ ส่วน ‘หา ... ไม่’ จะใช้รูปแบบ **hǎa + VERB (PHRASE) + mây** เช่น ‘เขาหาได้จบมหาวิทยาลัยไม่’

1.3.3 ประโยคคำถาม (Questions) หรือประโยคถามให้ตอบ นำเสนอเนื้อหาหลักเกี่ยวกับการสร้างประโยคคำถาม และรูปแบบประโยคตอบ โดยใช้คำบอกการถาม 2 ลักษณะคือ คำบอกการถามเพื่อให้ตอบรับ-ปฏิเสธ (Yes/No questions) และคำบอกการถามเนื้อหา (Wh-questions) ดังนี้

1.3.3.1 การถามเพื่อให้ตอบรับ-ปฏิเสธ (Yes/no questions) ได้แก่ การสร้างประโยคคำถามจากการใช้คำบอกการถามเติมท้ายประโยคบอกเล่า (Statement) คำบอกการถาม ได้แก่ ‘ไหม’ ‘หรือ’ ‘ใช่ไหม’ ‘นะ’ ‘หรือเปล่า’ ‘หรือยัง’

1.3.3.2 การถามเนื้อหา (Wh-questions) ได้แก่ การสร้างประโยคคำถามที่ต้องการทราบเนื้อหา หรือคำอธิบาย โดยใช้คำไม่ระบุเฉพาะ เป็นคำแสดงคำถาม ได้แก่ ‘ใคร’ (Who) ‘อะไร’ (What) ‘ไหน’ (Which) ‘ที่ไหน’ (Where) ‘เมื่อไร’ (When) ‘ทำไม’ (Why) รวมทั้ง ‘อย่างไร’ (How) ‘เท่าไร’ (How much) ‘กี่’ (How many)

1.3.3.3 การถามเพื่อให้เลือก (Alternative questions) ได้แก่ ประโยคคำถามที่ใช้ ‘หรือ’ เป็นตัวเชื่อมเนื้อหา 2 เนื้อหา เพื่อให้เลือกคำตอบใดคำตอบหนึ่ง เช่น ‘ไปดูหนังหรือกลับบ้าน’ ‘เอาหน้าชาหรือกาแฟ’

1.3.3.4 การถามโดยอ้อม (Indirect questions) ได้แก่ การนำประโยคคำถามมาพูด ด้วยคำพูดของผู้พูด เช่น ‘เขาถามว่าจะกลับคืนนี้ไหม’ ‘ผมถามเขาว่ามีแฟนหรือยัง’ เป็นต้น

สรุปได้ว่า เนื้อหาเรื่องประโยค ที่นำเสนอใน Thai : An Essential Grammar ได้แก่ ลักษณะโครงสร้างพื้นฐานของประโยคในภาษาไทย ซึ่งประกอบด้วย หน่วยประธาน หน่วยกริยา และหน่วยกรรม บางประโยคขึ้นต้นด้วยหน่วยกริยา ไม่มีหน่วยประธาน บางประโยคขึ้นต้นด้วยใจความสำคัญของประโยค ซึ่งอาจจะเป็นคำ หรือวลีก็ได้ ส่วนประโยคโครงสร้างซับซ้อนมากขึ้น จะประกอบด้วยประโยคย่อย หรืออนุพากย์ต่างๆ รวมกันโดยมีสันธาน เป็นตัวเชื่อมทำให้เกิดประโยคที่แสดงเนื้อหาความต่างๆ มากขึ้น ได้แก่ อนุพากย์แสดงเงื่อนไข อนุพากย์แสดงความแย้ง อนุพากย์แสดงจุดประสงค์ และอนุพากย์เสริมความ นอกจากโครงสร้างของประโยคแล้วยังได้เสนอรูปแบบต่างๆ ของประโยคที่จะนำไปใช้ตามเจตนาของผู้พูด ได้แก่ ประโยคคำสั่ง ประโยคปฏิเสธ ประโยคถามให้ตอบหรือประโยคคำถาม ประโยคที่เป็นคำพูดของผู้พูดโดยตรง ประโยคที่ผู้พูดนำคำพูดของผู้อื่นมาแล้ว กล่าวได้ว่า เนื้อหาเรื่องประโยคนี้ได้นำเสนอหลักเกณฑ์ที่สำคัญๆ ของการสร้างประโยคเพื่อการสื่อสารในแง่มุมต่างๆ ได้อย่างครบถ้วน

จากเนื้อหาเรื่องเสียง คำ และประโยค ดังกล่าวมานี้ จะเห็นได้ว่า ลักษณะเนื้อหาเป็นการนำเสนอความรู้เกี่ยวกับระบบไวยากรณ์ไทย ที่เป็นหลักสำคัญๆ ของแต่ละเรื่อง โดยมีองค์ประกอบของเนื้อหา คือ การอธิบายความหมายและลักษณะของเรื่องนั้นๆ การนำเสนอรูปแบบไวยากรณ์ และการยกตัวอย่าง เนื้อหาโดยรวมมีความสอดคล้องกับเนื้อหาตามหลักภาษาไทย มีสาระเพียงพอและเหมาะสมกับผู้เรียนชาวต่างประเทศที่เริ่มเรียนรู้ไวยากรณ์ไทย

2. กลวิธีการนำเสนอ

หนังสือ Thai : An Essential Grammar เป็นหนังสือตำราที่มุ่งให้ความรู้ไวยากรณ์ไทย การนำเสนอเนื้อหาจึงเป็นการบรรยายลักษณะไวยากรณ์ กฎเกณฑ์ต่างๆ โดยมีจุดมุ่งหมายให้เกิดความรู้ความเข้าใจ แล้วสามารถนำไปใช้สื่อสารได้ถูกต้อง และมากขึ้น กลวิธีการนำเสนอจะเป็นแบบนิรนัย (Deductive) กล่าวคือ ให้เนื้อหาความรู้ กฎเกณฑ์ต่างๆ ก่อน แล้วจึงให้ประโยคตัวอย่าง โดยใช้ภาษาอังกฤษในการอธิบายเนื้อหา ส่วนตัวอย่างจะใช้ศัพท์อักษร ภาษาไทย และคำแปลภาษาอังกฤษ ควบคู่กันไป ผู้วิจัยได้วิเคราะห์ในส่วนของกลวิธีการนำเสนอเนื้อหาเรื่อง เสียง คำ และประโยค ดังนี้

2.1 กลวิธีการนำเสนอเนื้อหาเรื่อง เสียง

นำเสนอหน่วยเสียงพยัญชนะ สระ และวรรณยุกต์ โดยใช้ศัพท์อักษรแทนเสียง การอธิบายลักษณะของเสียงจะใช้การเปรียบเทียบกับหน่วยเสียงหรือตัวอย่างคำในภาษาอังกฤษ ดังนี้

2.1.1 หน่วยเสียงพยัญชนะ ประกอบด้วย พยัญชนะต้น พยัญชนะท้าย และพยัญชนะควบกล้ำ มีกลวิธีการนำเสนอดังนี้

2.1.1.1 พยัญชนะต้น (Initial consonants) มี 20 หน่วยเสียง ได้แก่ /d/ /b/ /f/ // /m/ /n/ /r/ /y/ /w/ /s/ /h/ /k/ /kh/ /ŋ/ /c/ /ch/ /t/ /th/ /p/ /ph/ การนำเสนอในส่วนนี้มีได้แสดงรูปพยัญชนะไทย แต่ Smyth ได้นำไปเสนอไว้ในบทที่เกี่ยวกับการเขียน (หน้า 12-13) ของหนังสือที่นำมาวิเคราะห์นี้ และผู้วิจัยได้นำเสนอไว้ในการเปรียบเทียบเสียงพยัญชนะต้นกับพยัญชนะท้าย (ดูข้อ 2.1.1.2) การอธิบายลักษณะการออกเสียงจะใช้การเปรียบเทียบหน่วยเสียงภาษาไทยกับเสียงภาษาอังกฤษบางคำ และยกตัวอย่างคำภาษาไทยพร้อมคำแปลภาษาอังกฤษประกอบด้วย ดังนี้

- k** similar to *g* in *get* e.g. **kày** (ไก่) chicken
- kh** similar to *kh* in *khakhi* e.g. **khày** (ไข่) egg
- ŋ** similar to *ng* in *singer* e.g. **ŋaan** (งาน) work
- c** similar to *j* in *jar* e.g. **caan** (จาน) plate
- ch** similar to *ch* in *chart* e.g. **chaay** (ชาย) male

t similar to *t* in *stop* e.g. **taam** (ตาม) to follow

th similar to *th* in *Thailand* e.g. **thay** (ไทย) Thai

p similar to *p* in *spin* e.g. **pay** (ไป) to go

ph similar to *p* in *part* e.g. **phaasǎa** (ภาษา) language

สำหรับหน่วยเสียงที่ไม่ได้นำมาเปรียบเทียบในที่นี้ ได้แก่ /d/ /b/ /f/ /l/ /m/ /n/ /r/ /y/ /w/ /s/ /h/ นั้น เนื่องจากเป็นเสียงพยัญชนะที่ตรงกันกับหน่วยเสียงภาษาอังกฤษ ส่วนหน่วยเสียงที่นำมาเปรียบเทียบข้างต้นนั้น มีลักษณะการออกเสียงคล้ายกับบางเสียงในภาษาอังกฤษเท่านั้น จึงต้องชี้เฉพาะให้เห็นว่าออกเสียงคล้ายกับเสียงใดในภาษาอังกฤษ

2.1.1.2 พยัญชนะท้าย (Final consonants) มี 8 หน่วยเสียง ได้แก่ /-p/ /-t/ /-k/ /-m/ /-n/ /-ŋ/ /-y/ /-w/ นำเสนอโดยการเปรียบเทียบกับเสียงพยัญชนะต้น เพื่อให้เห็นว่าพยัญชนะบางตัว เมื่อเป็นพยัญชนะต้นออกเสียงอย่างหนึ่ง เมื่อเป็นพยัญชนะท้ายออกเสียงอีกอย่างหนึ่ง และพยัญชนะใดบ้างที่เป็นพยัญชนะท้ายได้ ดังตารางเปรียบเทียบ ดังนี้

Name	Initial	Final
ก kɔɔ kày (chicken)	k	k
ข khǎw khày (egg)	kh	k
ค khɔɔ khwaay (buffalo)	kh	k
ฃ khɔɔ rakhaŋ (bell)	kh	k
ง ŋɔɔ ŋuu (snake)	ŋ	ŋ
จ cɔɔ caan (plate)	c	t
ฉ chǎw chǐŋ (small cymbals)	ch	t
ช chɔɔ cháaŋ (elephant)	ch	t
ซ sɔɔ sôo (chain)	s	t
ฌ chɔɔ (ka)chǎə (tree)	ch	t
ญ yɔɔ yǐŋ (girl)	y	n
ฎ dɔɔ chádaa (theatrical crown)	d	t
ฏ tɔɔ patàk (goat)	t	t
ฐ thǎw thǎan (base)	th	t
ฑ thɔɔ monthoo (Indra's Queen)	th	t
ฒ thɔɔ thǎw (old person)	th	t
ณ nɔɔ neen (novice)	n	n

Name	Initial	Final
ด dɔw dèk (child)	d	t
ต tɔw tàw (turtle)	t	t
ถ thɔ́w thǔŋ (bag)	th	t
ท thɔ́w thahǎan (soldier)	th	t
ฐ thɔ́w thon (flag)	th	t
น nɔw núu (mouse)	n	n
บ bɔw bay máay (leaf)	b	p
ป pɔw plaa (fish)	p	p
ผ phɔ́w phǔŋ (bee)	ph	p
ฝ fɔ́w fǎa (lid)	f	p
พ phɔ́w phaان (tray)	ph	p
ฟ fɔ́w fan (tooth)	f	p
ภ phɔ́w sǎmphaw (sailing ship)	ph	p
ม mɔw máa (horse)	m	m
ย yɔw yák (giant)	y	y
ร rɔw rɛa (boat)	r	n
ล lɔw liŋ (monkey)	l	n
ว wɔw wǎen (ring)	w	w
ศ sɔ́w sǎalaa (pavilion)	s	t
ษ sɔ́w rɛsǐi (ascetic)	s	t
ส sɔ́w sǎa (tiger)	s	t
ห hɔ́w hǐip (box)	h	-
ฬ lɔw culaa (kite)	l	n
อ wɔw aàŋ (bowl)	'zero'	-
ฮ hɔw nók hũuk (owl)	h	-

2.1.1.3 พยัญชนะควบกล้ำ (Consonant clusters) มี 11 หน่วยเสียง ได้แก่

/kr-/ /kl-/ /kw-/ /khr-/ /khl-/ /khw-/ /pr-/ /pl-/ /phr-/ /phl-/ /tr-/ นำเสนอโดยการให้ตัวอย่างคำภาษาไทย พร้อมคำแปลเป็นภาษาอังกฤษ ดังนี้

kr- as in **kruŋ** (กรุง) city

kl- as in **klay** (ไกล) far

kw-	as in	kwâaŋ (กว้าง)	wide
kh-	as in	kh-ray (ใคร)	who?
khl-	as in	khláay (คล้าย)	to resemble
khw-	as in	khwăa (ขวา)	right
pr-	as in	pratu (ประตู)	door
pl-	as in	plaa (ปลา)	fish
phr-	as in	phrá (พระ)	monk
phl-	as in	phláat (พลาด)	to miss, fail
tr-	as in	troŋ (ตรง)	straight

2.1.2 หน่วยเสียงสระ (Vowels and diphthongs) ได้แก่ สระเดี่ยว และสระประสม แต่ละประเภทมีทั้งสระเสียงสั้นและเสียงยาว นำเสนอโดยการเปรียบเทียบเสียงกับคำภาษาอังกฤษ พร้อมยกตัวอย่างคำในภาษาไทยด้วย ดังนี้

2.1.2.1 สระเดี่ยว มีจำนวน 18 เสียง นำเสนอโดยการเปรียบเทียบหน่วยเสียงสระภาษาไทยกับเสียงในภาษาอังกฤษบางคำ และยกตัวอย่างคำในภาษาไทยพร้อมคำแปลภาษาอังกฤษประกอบด้วย การใช้สัทอักษรแทนเสียงจะใช้สัทอักษร 1 ตัว แทนสระเดี่ยวเสียงสั้น และใช้สัทอักษรซ้ำกัน 2 ตัว แทนเสียงสระเดี่ยวเสียงยาว ดังนี้

-a	similar to	<i>u</i> in <i>run</i>	e.g.	yaŋ (ยัง)	still
-aa	similar to	<i>a</i> in <i>father</i>	e.g.	maa (มา)	to come
-e	similar to	<i>e</i> in <i>let</i>	e.g.	dèk (เด็ก)	child
-ee	similar to	<i>ay</i> in <i>may</i>	e.g.	thee (เท)	to pour
-ə	similar to	<i>er</i> in <i>number</i>	e.g.	ŋəŋ (เงิน)	money
-əə	similar to	<i>er</i> in <i>her</i>	e.g.	cəə (เจอ)	to meet
-ɛ	similar to	<i>air</i> in <i>hair</i>	e.g.	khěŋ (แข็ง)	hard
-ɛɛ	similar to	<i>air</i> in <i>hair</i>	e.g.	mɛɛ (แม่)	mother
-i	similar to	<i>i</i> in <i>bin</i>	e.g.	bin (บิน)	to fly
-ii	similar to	<i>ee</i> in <i>fee</i>	e.g.	mii (มี)	to have
-ɔ	similar to	<i>or</i> in <i>corn</i>	e.g.	tɔŋ (ต้อง)	must
-ɔɔ	similar to	<i>or</i> in <i>corn</i>	e.g.	bɔɔk (บอก)	to say
-o	similar to	<i>o</i> in <i>Ron</i>	e.g.	con (จน)	poor
-oo	similar to	<i>o</i> in <i>go</i>	e.g.	too (โต)	big

-u	similar to oo in <i>book</i>	e.g. yúk (ยุค) era
-uu	similar to oo in <i>coo</i>	e.g. rúu (รู้) to know
-๕	no equivalent in English;	e.g. n๕ng (หนึ่ง) one
-๕๕	no equivalent in English;	e.g. m๕๕ (มือ) hand

2.1.2.2 สระประสม มีทั้งสระเสียงสั้นและสระเสียงยาว จำนวน 20 เสียง ดังที่ได้กล่าวไว้แล้วในส่วนเนื้อหาเรื่องสระประสม (ดูข้อ 1.1.2.2) ซึ่งสรุปได้ว่าสระประสมทั้งหมดนี้เกิดจากการประสมสระ 3 รูปแบบ คือ

- 1) สระเดี่ยวเสียงสั้น ประสมกับเสียง y หรือ w เป็นสระประสมเสียงสั้น
- 2) สระเดี่ยวเสียงยาว ประสมกับเสียง y หรือ w เป็นสระประสมเสียงยาว
- 3) สระเดี่ยวที่มีเสียงต่างกัน 2 เสียง เช่น ia ๕a ua เป็นสระประสมเสียงยาว

นอกจากนี้ ยังมีการประสม ia ๕a ua กับเสียง y หรือ w อีกด้วย

การนำเสนอสระประสมทั้ง 3 รูปแบบข้างต้น ใช้การเปรียบเทียบเสียงกับเสียงในภาษาอังกฤษบางคำ และยกตัวอย่างคำในภาษาไทย พร้อมคำแปลภาษาอังกฤษประกอบ ดังนี้

-uy	similar to ewy in <i>chewy</i>	e.g. khuy (คุย) to chat
-๖y	similar to oy in <i>boy</i>	e.g. b๖y (บ่อย) often
-๖๖y	similar to oy in <i>boy</i>	e.g. r๖๖y (ร้อย) hundred
-ay	similar to ai in <i>Thai</i>	e.g. thay (ไทย) Thai
-aay	similar to ai in <i>Thai</i>	e.g. taay (ตาย) dead
-aw	similar to ao in <i>Lao</i>	e.g. raw (เรา) we
-aaw	similar to ao in <i>Lao</i>	e.g. raaw (ราว) about
-ew	similar to ayo in <i>Mayo</i>	e.g. rew (เร็ว) fast
-eew	similar to ayo in <i>Mayo</i>	e.g. leew (เลว) bad
-εw	no equivalent in English;	e.g. thεw (แถว) row
-εεw	no equivalent in English;	e.g. lεεw (แล้ว) already
-ooy	no equivalent in English	e.g. dooy (โดย) by
-๑๑y	no equivalent in English	e.g. n๑๑y (เนย) butter
-ia	similar to ear in <i>hear</i>	e.g. sǎa (เสีย) to lose
-iaw	similar to io in <i>Rio</i>	e.g. diaw (เดี่ยว) single
-ua	similar to oer in <i>doer</i>	e.g. rúa (รั้ว) fence
-uay	similar to oué in <i>roué</i>	e.g. ruay (รวย) rich
-๕a	no equivalent in English;	e.g. b๕a (เบื่อ) bored
-๕ay	no equivalent in English;	e.g. n๕ay (เหนื่อย) tired

2.1.3 หน่วยเสียงวรรณยุกต์ (Tones) มี 5 หน่วยเสียง นำเสนอด้วยการอธิบาย ลักษณะเสียง และยกตัวอย่างคำไทยที่ออกเสียงตามวรรณยุกต์นั้น พร้อมคำแปลภาษาอังกฤษ มีการเรียงลำดับเสียงที่แตกต่างไปจากระบบเสียงวรรณยุกต์ของไทย กล่าวคือ ระบบเสียงวรรณยุกต์ของไทยจะเรียงลำดับจาก เสียงสามัญ เสียงเอก เสียงโท เสียงตรี และเสียงจัตวา ส่วนหนังสือ Thai : An Essential Grammar เรียงลำดับจาก เสียงสามัญ (ไม่มีเครื่องหมายแทนเสียง) เสียงตรี (´) เสียงเอก (`) เสียงจัตวา (˘) และ เสียงโท (^) นำเสนอดังนี้

2.1.3.1 เสียงสามัญ (Mid tone) เป็นเสียงปรกติ ระดับกลาง เช่น

pay (ไป) to go **maa** (มา) to come **phæŋ** (แพง) expensive

2.1.3.2 เสียงตรี (High tone) เป็นเสียงสูงกว่าระดับปรกติ เช่น

rót (รถ) car **súu** (ซื้อ) to buy **lék** (เล็ก) small

2.1.3.3 เสียงเอก (Low tone) เป็นเสียงต่ำกว่าระดับปรกติ เช่น

sìp (สิบ) ten **càak** (จาก) from **yà** (ใหญ่) big

2.1.3.4 เสียงจัตวา (Rising tone) เป็นเสียงเปลี่ยนระดับจากระดับต่ำกว่าปกติ

ขึ้นไปสูง เช่น

khǎwŋ (ของ) of **sǎay** (สวย) pretty **phǎwm** (ผอม) thin

2.1.3.5 เสียงโท (Falling tone) เป็นเสียงเปลี่ยนระดับจากระดับสูงกว่าปกติ

ลงมาต่ำ เช่น

thīi (ที่) at **chǎwp** (ชอบ) to like **phūut** (พูด) to speak

การนำเสนอเสียงวรรณยุกต์ดังกล่าวนี้ เป็นการเรียงลำดับการออกเสียงจากง่ายไปยาก โดยแบ่งเสียงวรรณยุกต์เป็น 2 กลุ่ม คือ เสียงวรรณยุกต์ระดับ และเสียงวรรณยุกต์เปลี่ยนระดับ การเรียงลำดับเสียงจะเริ่มจากเสียงวรรณยุกต์ระดับก่อน เพราะเป็นเสียงที่ค่อนข้างคงที่ ระดับเสียงมีการเปลี่ยนแปลงน้อยมาก จึงออกเสียงได้ง่าย ได้แก่ เสียงสามัญ เสียงตรี และเสียงเอก ส่วนเสียงวรรณยุกต์เปลี่ยนระดับ จะออกเสียงได้ยากขึ้น เพราะมีการเปลี่ยนแปลงระดับเสียงอย่างรวดเร็ว จากเสียงต่ำเปลี่ยนระดับขึ้นสูง หรือจากเสียงสูงเปลี่ยนระดับลงต่ำ ได้แก่ เสียงจัตวา และเสียงโท (กาญจนา นาคสกุล. 2541: 114 -116) ดังนั้นการเรียงลำดับเสียงวรรณยุกต์เช่นนี้ จึงเป็นกลวิธีหนึ่งที่จะช่วยให้เข้าใจวิธีการออกเสียงวรรณยุกต์ได้ดีขึ้น

กลวิธีการนำเสนอเนื้อหาเรื่องเสียง ดังกล่าวมานี้ เป็นการนำเสนอหน่วยเสียงต่างๆ ในภาษาไทย ซึ่งได้แก่ หน่วยเสียงพยัญชนะ หน่วยเสียงสระ และหน่วยเสียงวรรณยุกต์ การอธิบายลักษณะการออกเสียงแต่ละหน่วยเสียง จะใช้วิธีการเปรียบเทียบหน่วยเสียงภาษาไทยกับหน่วยเสียงภาษาอังกฤษ พร้อมทั้งยกตัวอย่างคำทั้งในภาษาไทยและภาษาอังกฤษ ที่ออกเสียงตามหน่วยเสียงนั้นๆ การยกตัวอย่างคำในภาษาไทยจะมีคำแปลภาษาอังกฤษควบคู่กันไปด้วย

2.2 กลวิธีการนำเสนอเนื้อหาเรื่อง คำ

การนำเสนอเนื้อหาเรื่อง คำ ได้นำเสนอเนื้อหาตามชนิดของคำได้แก่ คำนาม คำสรรพนาม คำกริยา คำคุณศัพท์ คำวิเศษณ์ คำบุพบท คำเสริม และคำอุทาน กลวิธีการนำเสนอหลักคือ อธิบายลักษณะและกฎเกณฑ์การใช้คำแต่ละชนิด แล้วตามด้วยการยกตัวอย่าง ซึ่งเป็นการนำเสนอเนื้อหาแบบนิรนัย การอธิบายเกี่ยวกับคำชนิดต่างๆ จะสอดแทรกการเปรียบเทียบเกี่ยวกับคำ และความหมายในภาษาอังกฤษ ทำให้เข้าใจได้ง่ายขึ้น การนำเสนอเนื้อหาที่มีลำดับดังนี้

2.2.1 คำนาม (Nouns) นำเสนอเนื้อหาคำนาม โดยเริ่มจากการอธิบายลักษณะของคำนามซึ่งแบ่งเป็น 2 ชนิด คือ นามชื่อเฉพาะ หรือวิสามานยนาม และนามทั่วไป หรือสามัญนาม ต่อจากนั้นจึงนำเสนอเนื้อหาอื่นๆ ที่เกี่ยวข้องกับคำนาม ได้แก่ การสร้างคำนาม นามวลี และลักษณนาม ดังนี้

2.2.1.1 นามชื่อเฉพาะ (Proper nouns) คือ คำที่หมายถึงสิ่งใดสิ่งหนึ่งโดยเฉพาะ เช่น ชื่อบุคคล ชื่อสถานที่ ชื่อสถาบัน องค์กร เป็นต้น

1) ชื่อเฉพาะบุคคล (Personal names) ในภาษาไทยการเรียกชื่อบุคคล จะเรียงลำดับคำเช่นเดียวกับภาษาอังกฤษ คือ ชื่อตามด้วยนามสกุล แต่จะเรียกชื่อมากกว่านามสกุล โดยทั่วไปจะใช้คำนำหน้า ‘คุณ’ (**khun**) ทั้งชื่อผู้หญิง และชื่อผู้ชาย เช่น Mr Suchart Boonsoong และ Mrs Yupha Saibua จะใช้คำนำหน้าว่า คุณสุชาติ (**khun suchâat**) และ คุณยุพา (**khun yuphaa**) เป็นต้น

2) ชื่อเฉพาะสถานที่ (Place names) หมายถึงชื่อเฉพาะของสถานที่ต่างๆ เช่น สถาบัน องค์กร อาคาร สถานที่ แม่น้ำ ภูเขา เป็นต้น ชื่อสถานที่ต่างๆ เหล่านี้จะนำหน้าด้วยคำที่แสดงลักษณะของสถานที่นั้นๆ เช่น ‘จังหวัด’ ‘แม่น้ำ’ ‘ถนน’ ‘สนามบิน’ ‘มหาวิทยาลัย’ ดังตัวอย่าง

caŋwàt nakhwǎn phanom
จังหวัดนครพนม

Nakhorn Phanom Province

mêɛ náam cáw phrayaa
แม่น้ำเจ้าพระยา

Chao Phraya River

thanǒn sukhǔmwít
ถนนสุขุมวิท

Sukhumwit Road

sanăam bin dɔɔn mɛaŋ

สนามบินดอนเมือง

Don Muang Airport

mahăawítthayaalay thammasàat

มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

Thammasat University

ยกเว้น

culaalongkɔɔn mahăawítthayaalay

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

Chulalongkorn University

2.2.1.2 นามทั่วไป (Common nouns) คือ คำที่หมายถึงสิ่งต่างๆ โดยทั่วไป ทั้งที่เป็นนามธรรม (Abstract noun) เช่น คำว่า ‘ความรัก’ และรูปธรรม (Concrete noun) เช่น คำว่า ‘บ้าน’ นามทั่วไปนี้จะมีรูปคำตายตัว ไม่เปลี่ยนแปลงไปตามเพศ พจน์ อย่างภาษาอังกฤษ เช่น คำว่า ‘เพื่อน’ เป็นได้ทั้ง เอกพจน์ และ พหูพจน์ ขึ้นอยู่กับบริบทแวดล้อมในประโยค ตัวอย่างเช่น

phǒm pay kàp phĕan

ผมไปกับเพื่อน

I went with a friend / friends.

phǒm pay kàp phĕan sǎwŋ khon

ผมไปกับเพื่อนสองคน

I went with two friends.

phǒm pay kàp phĕan lăay khon

ผมไปกับเพื่อนหลายคน

I went with several friends.

phǒm pay kàp phĕan phĕan

ผมไปกับเพื่อนๆ

I went with friends.

2.2.1.3 การสร้างคำนาม (Making new nouns) มี 2 วิธี ได้แก่ การยืมคำ และการรวมหน่วยคำ หรือการประสมคำ นำเสนอดังนี้

1) การยืมคำ (Borrowings) ได้แก่ การยืมคำจากภาษาต่างประเทศ มาใช้ในภาษาไทย การนำเสนอจะให้ตัวอย่างคำยืมพร้อมคำแปลภาษาอังกฤษ ในส่วนนี้ได้นำเสนอคำยืมจากภาษาบาลี สันสกฤต และภาษาอังกฤษ ดังนี้

- การยืมคำจากภาษาบาลี สันสกฤต เพื่อนำไปใช้เป็นภาษาทางการ หรือเป็นคำสุภาพ ตัวอย่างเช่น

Informal (Thai origin)		Formal (Indic origin)		
phǔa ผัว		sāamii สามี		husband
mia เมีย		phanrayaa ภรรยา		wife
hǔa หัว		sīisà ศีรษะ		head
Informal (Thai origin)		Formal (Indic origin)		
muaŋ เมือง		prathêet ประเทศ		country
mǎa หมา		sunák สุนัข		dog

- การยืมคำจากภาษาอังกฤษ คำเหล่านี้เมื่อนำมาใช้ในภาษาไทย จะออกเสียง ต่างไปจากภาษาอังกฤษ คือ ไม่ออกเสียงตัวสะกด หรือเสียงพยัญชนะบางตัว เช่น

kóp	กอล์ฟ	golf
phláastik, páttik	พลาสติก	plastic
fiim	ฟิล์ม	film
satəm	แสตมป์	stamp
khəmphiwtəə	คอมพิวเตอร์	computer
fútboŋ, boŋ	ฟุตบอล	football
ii-mee	อีเมลล์	email

2) การรวมหน่วยคำ (Compounding) นำเสนอโดยการให้รูปแบบต่างๆ ของการรวมหน่วยคำ แล้วยกตัวอย่างคำพร้อมคำแปลภาษาอังกฤษ ซึ่งจะให้ทั้งความหมายของคำนามใหม่ และความหมายของแต่ละคำที่นำมารวมกัน ดังนี้

- คำนาม รวมกับ คำนาม โดยใช้คำนามตัวแรกเป็นคำตั้ง (Head noun) ส่วนคำนามที่ตามหลังเป็นคำนามที่บ่งคุณลักษณะ (Noun attribute) ของคำนามแรก มีรูปแบบดังนี้

HEAD NOUN + NOUN ATTRIBUTE เช่น

rót fay	รถไฟ	train (vehicle + fire)
ráan aahǎan	ร้านอาหาร	restaurant (shop + food)
ŋəŋ duan	เงินเดือน	salary (money + month)
chàŋ fay fáa	ช่างไฟฟ้า	electrician (mechanic + electricity)

- คำนาม รวมกับ คำกริยา โดยใช้คำนามเป็นคำตั้ง (Head noun) ตามหลังด้วยคำกริยาที่บ่งคุณลักษณะ (Verb attribute) ของคำนามนั้น มีรูปแบบ ดังนี้

HEAD NOUN + VERB (+ OBJECT) ATTRIBUTE เช่น

nám khěṅ	น้ำแข็ง	ice (water + to be hard)
bòt rian	บทเรียน	lesson (text + to study)
kham nénam	คำแนะนำ	introduction (word + introduce)
khon khàp rôt	คนขับรถ	driver (person + to drive + car)

คำนามที่เกิดขึ้นใหม่จากการรวมหน่วยคำทั้ง 2 ลักษณะข้างต้นนี้

เมื่อเทียบกับหลักเกณฑ์การสร้างคำในหนังสือบรรทัดฐานภาษาไทย เล่ม 2 เรียกคำเหล่านี้ว่า ‘คำประสม’ (กาญจนา นาคสกุล; และ วิรุพหิรัตน์ ไฉนจัน. 2549: 32-42)

- การรวมหน่วยคำโดยใช้หน่วยคำเติม ซึ่งได้แก่ นัก- ผู้- ไป- โรง- การ- ความ- ที่- เติมหน้าหน่วยคำที่เป็นหลัก คำนามที่เกิดขึ้นใหม่นี้ เมื่อเทียบกับหลักเกณฑ์การสร้างคำในหนังสือบรรทัดฐานภาษาไทย เล่ม 2 เรียกคำเหล่านี้ว่า ‘คำประสม’ (กาญจนา นาคสกุล; และ วิรุพหิรัตน์ ไฉนจัน. 2549: 43-56) มีรูปแบบดังนี้

nák (one skilled in ...) + VERB or NOUN เช่น

nák sùksăa	นักศึกษา	student (sùksăa to study)
nák khĭan	นักเขียน	writer (khĭan to write)

phûu (one who ...) + VERB เช่น

phûu yàṅ	ผู้ใหญ่	adult (yàṅ to be big)
phûu ráay	ผู้ร้าย	criminal (ráy to be bad)

bay (a sheet of paper) + VERB เช่น

bay ráprwəŋ	ใบรับรอง	guarantee (ráprwəŋ to guarantee)
bay khàpkhii	ใบขับขี่	driving license (khàpkhii to drive)

rooŋ (a large building) + NOUN or VERB เช่น

rooŋ rôt	โรงรถ	garage (rôt car)
rooŋ rian	โรงเรียน	school (rian to study)

kaan (matters of ...) + NOUN; **kaan** (act of ...) + VERB เช่น

kaan bâan	การบ้าน	homework (bâan house, home)
kaan dǎən thaən	การเดินทาง	travel (dǎən thaən to travel)

รูปแบบของ **kaan** + VERB อาจเปรียบได้กับ v. + ing ในภาษาอังกฤษ เรียกว่า English gerund หรือ Verbal noun เช่น

kaan kin	การกิน	eating (kin to eat)
kaan phûut	การพูด	speaking (phûut to speak)

รูปแบบดังกล่าวนี้เมื่อนำมาใช้ในภาษาพูดอาจจะละคำว่า '**kaan**' ได้ เช่น

(kaan)**kin taam ráan aahǎan phɛɛŋ**

(การ)กินตามร้านอาหารแพง

Eating in restaurants is expensive.

khwaam (used to form abstract nouns) + VERB เช่น

khwaam rák	ความรัก	love (rák to love)
khwaam sùk	ความสุข	happiness (sùk to be happy)

thîi (person whom one ..., place where ..., thing which ...)

+ VERB เช่น

thîi prǔksǎa	ที่ปรึกษา	adviser (prǔksǎa to consult)
thîi còwt rôt	ที่จอดรถ	car park (còwt rôt to park – car)
thîi pǝət khùat	ที่เปิดขวด	bottle opener (pǝət khùat to open – bottle)

- การรวมหน่วยคำที่มีความหมายสัมพันธ์กัน (Co-ordinate compounds) คือ การนำคำนามตั้งแต่ 2 คำ ขึ้นไป มาเรียงกัน โดยที่คำนามอื่นๆ ที่ตามหลังคำนามแรก ไม่ได้ทำหน้าที่ขยายคำนามแรก เช่น

phív w mǝɛ	พ่อแม่	parents (father – mother)
phîi nǝwŋ	พี่น้อง	brothers and sisters (older sibling – younger sibling)

sâa phâa เสื้อผ้า clothes (upper garment - lower garment)

ถ้าเป็นคำ 4 พยางค์ จะมีลักษณะต่างๆ ดังนี้

- มีสัมผัสในระหว่างพยางค์ที่ 2 กับ พยางค์ที่ 3 ซึ่งมีความหมาย

ทำนองเดียวกัน เช่น

pùu yâa taa yaay ปู่ย่าตายาย grandparents
(paternal grandfather - paternal grandmother -
maternal grandfather - maternal grandmother)

- มีสัมผัสในโดยการเติมพยางค์ที่ไม่มีความหมายเพื่อให้เกิดเสียง

คล้องจองกัน เช่น

wát waa aaraam วัดวาอาราม wats/temples
(temple - alliterative/rhyming nonsense syllable -
temple buildings)

- พยางค์ที่ 1 กับ พยางค์ที่ 3 เป็นคำซ้ำกัน เช่น

chaaw khǎw chaaw dwoy ชาวเขาชาวดอย mountain people
(people - hill - people - mountain)

การรวมหน่วยคำที่มีความหมายสัมพันธ์กันนี้ เมื่อเทียบกับหลักเกณฑ์การสร้างคำในหนังสือบรรทัดฐานภาษาไทย เล่ม 2 เรียกคำเหล่านี้ว่า 'คำซ้อน' (กาญจนา นาคสกุล; และ วิรุพหิรัตน์ ไฉนรุ่ง. 2549: 57-62)

2.2.1.4 นามวลี และลักษณนาม (Noun phrases and classifiers) เนื้อหาในส่วนนี้ เป็นการนำเสนอรูปแบบของนามวลีที่ประกอบด้วย คำนาม และส่วนขยาย อันได้แก่ คำลักษณนาม คำคุณศัพท์ และคำนาม แต่ในที่นี้ได้นำเสนอรูปแบบของนามวลี ที่เกี่ยวข้องกับคำลักษณนามเป็นส่วนใหญ่ ดังนั้นกลวิธีการนำเสนอจึงเริ่มจากการให้ความรู้เกี่ยวกับคำลักษณนามก่อนที่จะนำเสนอรูปแบบต่างๆ ของนามวลี ดังนี้

1) ลักษณนาม เป็นส่วนประกอบหนึ่งของนามวลีที่แสดงการนับจำนวนของสิ่งต่างๆ กลวิธีการนำเสนอในส่วนนี้จะเริ่มจากการอธิบายเปรียบเทียบการนับจำนวนของนามต่างๆ ในภาษาไทยและภาษาอังกฤษ เพื่อให้เข้าใจลักษณะของลักษณนามก่อน แล้วจึงแสดงรายการของคำลักษณนามในภาษาไทย การอธิบายจะใช้การเปรียบเทียบ การนับจำนวน ในภาษาไทยและภาษาอังกฤษ ซึ่งมีทั้งความคล้ายคลึงกันและแตกต่างกัน ความคล้ายคลึงกัน เป็นการนับจำนวนนามที่นับไม่ได้ เช่น ข้าว เบียร์ ผ้าไหม ทั้งภาษาไทย และภาษาอังกฤษจะนับเป็น 'กิโล (kilo)' 'ขวด (bottle)' และ 'เมตร (metre)' ตามลำดับ คำเหล่านี้เรียกว่า 'ลักษณนาม' ส่วนความแตกต่างกันนั้น เป็นการนับจำนวนนามที่นับได้ เช่น เพื่อน หมา หนังสือ ในภาษาไทยจะใช้ลักษณนาม

เฉพาะนามนั้นๆ ซึ่งได้แก่ ‘คน (for people)’ ‘ตัว (for animal)’ ‘เล่ม (for books)’ ตามลำดับ ส่วนภาษาอังกฤษไม่มีลักษณนามเฉพาะ แต่จะใช้คำนามนั้นๆ ตามหลังจำนวนนับ ตัวอย่างเช่น

phân sấu khon

เพื่อนสองคน

two friends (friends – two – classifier)

mãa hâu tua

หมาห้าตัว

five dogs (dogs – five – classifier)

nắg sít sít lêm

หนังสือสิบเล่ม

ten books (books – ten – classifier)

ในการนำเสนอรายการของคำลักษณนาม จะให้คำลักษณนาม และประเภทของคำนามที่ใช้เฉพาะกับคำลักษณนามนั้นๆ ควบคู่กันไป เช่น

คำลักษณนาม		ประเภทของคำนาม
an	อัน	small objects
bay	ใบ	fruit, eggs, leaves, cups, bowls, slips of paper, documents
khâu	คู่	pairs (e.g. shoes, socks, married couples, but not trousers)
khưông	เครื่อง	telephone, TVs, radios, computers etc
lêm	เล่ม	books, knives
mét	เม็ด	seeds, pills, buttons
muan	มวน	cigarettes, cigars
múan	ม้วน	cassettes, videos, reels of film, rolls of paper
săay	สาย	bus routes, railway lines, roads

2) รูปแบบของนามวลี มีกลวิธีการนำเสนอคือให้รูปแบบนามวลีก่อน แล้วจึงยกตัวอย่างตามรูปแบบนั้นๆ แต่ละรูปแบบจะแสดงการเรียงลำดับส่วนประกอบต่างๆ ของนามวลีซึ่งมีคำนามเป็นหลัก ส่วนประกอบอื่นๆ ได้แก่ คำลักษณนาม (Classifier) คำบอกจำนวน (Cardinal number) คำบอกลำดับที่ (Ordinal number) คำบ่งปริมาณ (Quantifier) คำคุณศัพท์ (Adjective) คำระบุเฉพาะ (Demonstrative) และคำแสดงความเป็นเจ้าของ (Possessor) รูปแบบของนามวลีมีดังนี้

- NOUN + CARDINAL NUMBER + CLASSIFIER เช่น

lûuk sǎam khon

ลูกสามคน

three children

รูปแบบนี้ ถ้าจำนวนนับเป็น 'หนึ่ง' **nèŋ** (one) จะใช้คำบอกจำนวนนี้ นำหน้าหรือตามหลังคำลักษณะนามก็ได้ เช่น

lûuk nèŋ khon

ลูกหนึ่งคน

one child

lûuk khon nèŋ

ลูกคนหนึ่ง

a child

- NOUN + QUANTIFIER + CLASSIFIER เช่น

farəŋ baəŋ khon

ฝรั่งบางคน

some 'farangs' (Westerners)

plaa thúk chanít

ปลาทุกชนิด

every kind of fish

còtmǎay mây kii chabàp

จดหมายไม่กี่ฉบับ

not many letters

- NOUN + CLASSIFIER + ORDINAL NUMBER เช่น

lûuk khon thîi sǎam

ลูกคนที่สาม

the third child

nǎŋsǎm lêm rĕk

หนังสือเล่มแรก

the first book

- NOUN + CLASSIFIER + DEMONSTRATIVE เช่น

lûuk khon ní

ลูกคนนี้

this child

sûa tua nán

เสื้อตัวนั้น

that blouse

bâan lǎng nóon

บ้านหลังโน้น

that house over there

nǎngsǎm lêm nǎy?

หนังสือเล่มไหน

which book?

รูปแบบนี้ เมื่อใช้ในการสนทนา อาจจะละ คำนาม หรือลักษณนามได้ โดยอาศัยความเข้าใจจากบริบท เช่น

aw sûa tua nǎy?

เอาเสื้อตัวไหน

Which blouse do you want?

- (sûa) tua nán (ละคำนาม)

- (เสื้อ) ตัวนั้น

- That one

sûa (tua) nán mây sǔay (ละคำลักษณนาม)

เสื้อ(ตัว)นั้นไม่สวย

That blouse isn't pretty.

- NOUN + CARDINAL NUMBER + CLASSIFIER

+ DEMONSTRATIVE เช่น

lûuk sǎam khon ní

ลูกสามคนนี้

these three children

sûa rǎwng tua nán

เสื้อสองตัวนั้น

those two blouses

- NOUN + ADJECTIVE เช่น

aahhǎan phèt

อาหารเผ็ด

spicy food

nǎngsǎm kàw

หนังสือเก่า

an old book

- NOUN + ADJECTIVE + CLASSIFIER

+ DEMONSTRATIVE เช่น

nǎngsǎm kàw lêm nán

หนังสือเก่าเล่มนั้น

that old book

- NOUN + ADJECTIVE + CARDINAL NUMBER

+ CLASSIFIER (+ DEMONSTRATIVE) เช่น

nǎngsǎm kàw sǎwng lêm (nǐi)

หนังสือเก่าสองเล่ม (นี้)

(those) two old books

- NOUN + ADJECTIVE + CLASSIFIER

+ ORDINAL NUMBER เช่น

nǎngsǎm kàw lêm thǐi sǎwng

หนังสือเก่าเล่มที่สอง

the second old book

- NOUN + CLASSIFIER + ADJECTIVE เช่น

sǎm tua mày

เสื้อตัวใหม่

the new shirt

- NOUN + NOUN เช่น

tamrùat phũn sǎwng sǎn

ตำรวจผู้สอบสวน

the investigating police officer

(policeman - one who - investigate)

- NOUN + (khấ๓) + POSSESSOR เช่น

bá๓ (khấ๓) chá๓

บ้าน(ของ)ฉัน

my house

2.2.2 คำสรรพนาม (Pronouns) นำเสนอเนื้อหาคำสรรพนามชนิดต่างๆ ได้แก่ บุรุษสรรพนาม (Personal pronouns) สรรพนามสะท้อน (Reflexive pronouns) สรรพนามที่เน้นความเฉพาะตน (Emphatic pronoun) สรรพนามที่บอกผู้ทำร่วม (Reciprocal pronoun) สรรพนามแสดงความเป็นเจ้าของ (Possessive pronouns) สรรพนามระบุเฉพาะ (Demonstrative pronouns) สรรพนามที่ใช้ตั้งคำถาม (Interrogative pronouns) สรรพนามไม่ระบุเฉพาะ (Indefinite pronouns) และสรรพนามที่ใช้เชื่อมความ (Relative pronouns) กลวิธีการนำเสนอเนื้อหาจะเป็นการบรรยายลักษณะ และการใช้คำสรรพนามแต่ละชนิดพร้อมตัวอย่างคำ ซึ่งจะเปรียบเทียบกับคำสรรพนามของภาษาอังกฤษ คำสรรพนามบางชนิดจะมีการยกตัวอย่างการนำไปใช้ในวลีหรือประโยค บางชนิดมีเฉพาะตัวอย่างคำ นำเสนอโดยจัดลำดับเนื้อหา ดังนี้

2.2.2.1 บุรุษสรรพนาม (Personal pronouns) เป็นสรรพนามแทนตัวผู้พูด ผู้ฟัง และผู้ที่กำลังกล่าวถึง ในภาษาไทยมีคำสรรพนามใช้แตกต่างกันไปตาม อายุ เพศ อาชีพ และสถานภาพในสังคม รวมไปถึงสภาพแวดล้อมในขณะทีพูด กลวิธีการนำเสนอในส่วนนี้ Smyth ได้แยกแยะบุรุษสรรพนามเป็นกลุ่มต่างๆ ดังนี้

1) สรรพนามที่ใช้ในระดับต่างๆ นำเสนอ 2 แบบ คือ แบบพื้นฐาน และแบบที่แสดงสถานภาพของบุคคล ดังนี้

- สรรพนามแบบพื้นฐาน ได้แก่

phỏ๓	ผม	I/me (male)
chá๓	ฉัน	I/me (female; informal)
dichá๓	ดิฉัน	I/me (female; formal)
raw	เรา	we/us
khun	คุณ	you (sing. and plur.)
th๓๓	ท่าน	you (sing. and plur.); he/him, she/her, they/them. To address or refer to people of significantly higher social status
khá๓	เขา	he/him; she/her; they/them
man	มัน	it

- สรรพนามที่แสดงสถานภาพของบุคคล จะให้คำอธิบายวิธีการใช้ที่เฉพาะเจาะจงมากขึ้น โดยบอกเพศ และสถานการณ์ที่เหมาะสม เช่น

phǒm	ผม	M	สรรพนามบุรุษที่ 1 สำหรับเพศชาย ใช้ในทุกสถานการณ์ ยกเว้นใช้พูดกับเด็ก
kraphǒm	กระผม	M	สรรพนามบุรุษที่ 1 สำหรับเพศชาย ใช้เพื่อแสดงความเคารพ ให้เกียรติ ผู้ฟัง
dichán	ดิฉัน	F	สรรพนามบุรุษที่ 1 สำหรับเพศหญิง ใช้ในภาษาทางการ
chán	ฉัน	M/F	สรรพนามบุรุษที่ 1 สำหรับเพศหญิงใช้ในภาษาพูดทั่วไป อย่างไม่เป็นทางการ สำหรับเพศชาย ใช้เพื่อแสดงความสนิทสนม หรือใช้กับเด็ก โดยใช้คู่กับสรรพนามบุรุษที่ 2 'เธอ'
khâaphacâw	ข้าพเจ้า	M/F	สรรพนามบุรุษที่ 1 สำหรับเพศหญิงและเพศชาย ใช้ในการปราศัย และในเอกสารทางการ
raw	เรา	M/F	สรรพนามบุรุษที่ 1 สำหรับเพศหญิงและเพศชาย เป็นได้ทั้งเอกพจน์ และพหูพจน์
nǎu	หนู	M/F	สรรพนามบุรุษที่ 1 และที่ 2 สำหรับเด็กพูดกับผู้ใหญ่ และสำหรับผู้หญิงใช้พูดกับผู้ที่มีสถานภาพสูงกว่า เช่นนักเรียนหญิงพูดกับครู เลขาพูดกับเจ้านาย
kuu	กู	M/F	สรรพนามบุรุษที่ 1 ส่วนมากใช้พูดในกลุ่มผู้ชาย ใช้คู่กับสรรพนามบุรุษที่ 2 'มึง'
khun	คุณ	M/F	สรรพนามบุรุษที่ 2 เป็นได้ทั้งเอกพจน์และพหูพจน์ ใช้สำหรับเพศหญิงและเพศชาย โดยเป็นคำสุภาพที่ใช้ได้ทั่วไป และใช้เป็นคำนำหน้าชื่อบุคคล คำเรียกญาติ คำเรียกอาชีพ

man มัน - เป็นคำไม่สุภาพ ไม่ควรใช้ในการพูด
หรือการเขียนที่เป็นทางการ

2) สรรพนามที่ใช้เรียกเครือญาติ (Kin terms) เช่น พ่อ แม่ ลูก พี่ น้อง ลุง ป้า ฯลฯ เนื้อหาส่วนนี้นำเสนอโดยการให้ความรู้เกี่ยวกับคำเรียกเครือญาติและการนำไปใช้ พร้อมทั้งตัวอย่างคำเรียกเครือญาติที่คนไทยใช้ประจำวัน การใช้คำเรียกเครือญาติเป็นสรรพนามมีลักษณะต่างๆ เช่น พ่อพูดกับลูกจะใช้สรรพนามแทนตัวเองว่า ‘พ่อ’ **phǎw** (father) ไม่ใช่ ‘ผม’ **phǒm** (I) และใช้สรรพนามเรียกลูกว่า ‘ลูก’ **lûuk** (son) ไม่ใช่ ‘คุณ’ **khun** (you) ดังตัวอย่าง

phǎw mây chǎw

พ่อไม่ชอบ

I (father speaking) don't like it.

lûuk pay nǎy?

ลูกไปไหน

Where are you (parent addressing child) going?

คำประเภทนี้ใช้เป็นสรรพนามบุรุษที่ 1, 2 , 3 ก็ได้ขึ้นอยู่กับสถานการณ์ที่กำลังพูด เช่น **phǎw maw léew** (พ่อเมาแล้ว) คำว่า ‘พ่อ’ ถ้าเป็นสรรพนามบุรุษที่ 1 มีความหมายว่า ‘I (father speaking) am drunk.’ ถ้าเป็นสรรพนามบุรุษที่ 2 มีความหมายว่า ‘You (addressing father) are drunk.’ และถ้าเป็นสรรพนามบุรุษที่ 3 มีความหมายว่า ‘He (referring to father) is drunk.’ การใช้คำเรียกญาติอีกลักษณะหนึ่งคือ ใช้เรียกบุคคลอื่นที่ไม่ใช่ญาติก็ได้ เช่น คำว่า ‘ลุง’ **lung** (uncle) ใช้เรียกผู้ชายที่มีอายุ คำว่า ‘พี่’ **phīi** (older brother/sister) ใช้เรียกบุคคลที่มีอายุมากกว่าผู้พูด หรือเพื่อแสดงการให้เกียรติ เป็นต้น ตัวอย่างคำเรียกญาติที่คนไทยใช้เป็นประจำ มีดังนี้

phǎw	พ่อ	father
mǎe	แม่	mother
phīi	พี่	older brother/sister
nǎwŋ	น้อง	younger brother/sister
lûuk	ลูก	child
lǎan	หลาน	grandchild; niece/nephew
pǎa	ป้า	aunt (older sister of parents)
lung	ลุง	uncle (older brother of parents)
nǎa	น้า	aunt/uncle (younger brother/sister of mother)
aa	อา	aunt/uncle (younger brother/sister of father)

pùu	ปู่	grandfather (father's father)
yâa	ย่า	grandmother (father's mother)
taa	ตา	grandfather (mother's father)
yaay	ยาย	grandmother (mother's mother)

3) สรรพนามที่เป็นชื่อเฉพาะบุคคล (Personal name as personal pronouns) ใช้เป็นสรรพนามบุรุษที่ 1,2,3 ได้ ถ้าใช้เป็นสรรพนามบุรุษที่ 2 หรือ ที่ 3 อาจจะใช้ 'คุณ' หรือ คำเรียกญาติ นำหน้าชื่อนั้น กลวิธีการนำเสนอในส่วนนี้มีเฉพาะตัวอย่างการใช้ ดังนี้

tǔy mây sâap khâ

ด้อยไม่ทราบค่ะ

I (Toi speaking) don't know.

khun suwannii wâaŋ máy?

คุณสุวรรณีว่างไหม

Are you (addressing Suwannee) free?

phǐi sù cà pay dūay máy?

พี่สุจะไปด้วยไหม

Is (older sister) Su going too?

4) สรรพนามที่ใช้เรียกบุคคลตามอาชีพและตำแหน่งทางสังคม (Occupation and status terms) นำเสนอโดยการแบ่งกลุ่มต่างๆ ได้ ดังนี้

- สรรพนามที่เป็นได้ทั้งสรรพนามบุรุษที่ 1, บุรุษที่ 2 และบุรุษที่ 3 เช่น

aacaan อาจารย์ teacher, university lecturer

khruu ครู teacher

mǎw หมอ doctor

phayabaan พยาบาล nurse

- สรรพนามที่เป็นได้เฉพาะสรรพนามบุรุษที่ 2, 3 เท่านั้น เช่น

krapǎw กระเป่า bus conductor

sǎamlǎw สามล้อ pedicab driver

théksǐi แท็กซี่ taxi driver

túk túk ตุ๊ก ตุ๊ก motorized pedicab driver

- สรรพนามที่ใช้เรียกผู้มีตำแหน่งสูง จะใช้คำว่า ‘ท่าน’ **thân** นำหน้าตำแหน่งนั้น เช่น

thân thûut	ท่านทูต	Ambassador
thân athíbdii	ท่านอธิบดี	Director General
thân naayók	ท่านนายกฯ	Prime Minister

5) สรรพนามที่ใช้ในราชาศัพท์ (Monks and monarchs: sacred pronouns) นำเสนอโดยการแบ่งเป็นสรรพนามที่เกี่ยวข้องกับพระสงฆ์ และสรรพนามที่เกี่ยวข้องกับพระมหากษัตริย์และพระราชวงศ์ ดังนี้

- สรรพนามที่เกี่ยวข้องกับพระสงฆ์ พระสงฆ์ใช้สรรพนามแทนตัวเองว่า ‘อาตมา’ **àattamaa** และใช้สรรพนามเรียกบุคคลธรรมดาว่า ‘โยม’ **yoom** ส่วนบุคคลธรรมดา จะใช้สรรพนามแทนตัวเองว่า ‘ผม’ **phõm** (สำหรับผู้ชาย) และ ‘ดิฉัน’ **dichán** (สำหรับผู้หญิง) ส่วนสรรพนามที่บุคคลธรรมดาใช้เรียกพระสงฆ์ โดยทั่วไปใช้คำว่า ‘ท่าน’ **thân** พระสงฆ์ที่มีอายุมาก ใช้คำว่า ‘หลวงพ่อ’ **lũaŋ phív** หรือ ‘หลวงตา’ **lũaŋ ta** พระสงฆ์ที่มีอายุไม่มาก ใช้คำว่า ‘หลวงพี่’ **lũaŋ phii** หรือ ‘หลวงน้า’ **lũaŋ náa**

- สรรพนามที่เกี่ยวข้องกับพระมหากษัตริย์และพระราชวงศ์ มีตัวอย่างดังนี้

‘ข้าพระพุทธเจ้า’ **khâaphraphútthacâw** (I) เป็นสรรพนามบุรุษที่ 1 สำหรับคนธรรมดาใช้แทนตัวเองเมื่อพูดกับพระมหากษัตริย์หรือพระราชวงศ์

‘ใต้ฝ่าละอองธุลีพระบาท’ **tâyfàalawŋthúliiphràbàat** (you) เป็นสรรพนามบุรุษที่ 2 เมื่อบุคคลธรรมดาพูดกับพระมหากษัตริย์

‘ใต้ฝ่าละอองพระบาท’ **tâyfàalawŋphràbàat** (you) เป็นสรรพนามบุรุษที่ 2 เมื่อบุคคลธรรมดาพูดกับพระราชวงศ์ระดับสูง

2.2.2.2 สรรพนามสะท้อน (Reflexive pronouns) นำเสนอลักษณะการใช้คำว่า ‘ตัว’ **tua** (body) ตามหลังคำกริยา เพื่อสะท้อนว่าเป็นการกระทำของนาม หรือเทียบได้กับ ‘การก’ ตามหลักภาษาไทย ซึ่งแปลว่าผู้กระทำ อันหมายถึงนาม สรรพนามหรือกริยาสภาวะมาลาที่ใช้แทนนาม (พระยาอุปกิตศิลปสาร. 2546: 119) ในที่นี้คำว่า ‘ตัว’ ใช้แทนนามที่เป็นผู้กระทำ ซึ่งนำเสนอ 3 ลักษณะ คือ

1) ใช้คำว่า ‘ตัว’ **tua** ตามหลังคำกริยา เช่น

khǎw tua	ขอตัว	to excuse oneself
pràp tua	ปรับตัว	to adapt oneself
rúu tua	รู้ตัว	to be aware
sǎa salà tua	เสียสละตัว	to sacrifice oneself

triam tua	เตรียมตัว	to prepare oneself
thòom tua	ถ่อมตัว	to be self-effacing

2) ใช้คำว่า ‘เอง’ **eeŋ** (self) ประกอบกับคำว่า ‘ตัว’ **tua** เพื่อเน้นความเฉพาะตน เช่น

duu læ tua eeŋ	ดูแลตัวเอง	to look after oneself
thăam tua eeŋ	ถามตัวเอง	to ask oneself

3) สะท้อนการกระทำด้วยตัวเอง (by oneself) โดยใช้คำว่า ‘ด้วยตัวเอง’ หรือ ‘ด้วยตนเอง’ เช่น

phǒm rǝwm rǝt dūay tua eeŋ
ผมซ่อมรถด้วยตัวเอง
I mended the car by myself.

kháw rian dūay ton eeŋ
เขาเรียนด้วยตนเอง
He studied by himself.

2.2.2.3 สรรพนามที่เน้นย้ำเพื่อบอกความเฉพาะตน (Emphatic pronoun) ได้แก่ การใช้คำว่า ‘เอง’ **eeŋ** (self) ร่วมกับคำสรรพนาม และกริยาเพื่อเน้นย้ำว่าเป็นการกระทำเฉพาะตน นำเสนอโดยการให้รูปแบบประโยคก่อน แล้วยกตัวอย่างประโยคตามรูปแบบนั้น ดังนี้

1) PERSONAL PRONOUN + **eeŋ** + VERB เช่น

phǒm eeŋ tham
ผมเองทำ
I myself did it.

2) PERSONAL PRONOUN + VERB + **eeŋ** เช่น

phǒm tham eeŋ
ผมทำเอง
I did it myself.

3) PERSONAL PRONOUN + **eeŋ** + **pen khon** + VERB เช่น

phǒm eeŋ pen khon tham
ผมเป็นคนทำเอง
I myself was the one who did it.

4) **tua + PERSONAL PRONOUN + eej + VERB** เช่น**tua phǒm eej tham**

ตัวผมเองทำ

I myself did it.

นอกจากนี้คำว่า ‘**eej**’ ยังใช้ตามหลังคำระบุเฉพาะ (Demonstratives) เพื่อชี้เฉพาะว่า เป็นสิ่งใดสิ่งหนึ่งเท่านั้น เช่น

dǎaw níi eej

เดี๋ยวนี้เอง

right now

sǎam rǔwỳ bàat thâwnán eej

สามร้อยบาทเท่านั้นเอง

just three hundred baht

2.2.2.4 สรรพนามที่บอกผู้กระทำร่วม (Reciprocal: ‘each other’) นำเสนอรูปแบบการใช้สรรพนามร่วมกับคำว่า ‘กัน’ **kan** (together) เพื่อแสดงการกระทำร่วมกัน (each other/one another) นำเสนอโดยให้รูปแบบประโยค คือ SUBJECT + VERB (PHRASE) + **kan** (together) แล้วยกตัวอย่าง เช่น

kháw rák kan

เขารักกัน

They love each other.

2.2.2.5 สรรพนามที่แสดงความเป็นเจ้าของ (Possessive pronouns) นำเสนอใช้คำว่า ‘ของ’ **khǎwng** (of) นำหน้าสรรพนาม เช่น

khǎwng chán

ของฉัน

Mine.

khǎwng khun sǎay

ของคุณสวย

Yours is pretty.

2.2.2.6 สรรพนามระบุเฉพาะ (Demonstrative pronouns) ได้แก่ คำว่า ‘นี้’ **nīi** (this one) ‘นั่น’ **nān** (that one) และ ‘โน้น’ **nōon** (that one over there) บางครั้งออกเสียงเป็น ‘นู่น’ **nūun** การนำเสนอจะนำเสนอตัวอย่างของรูปประโยคปกติ และตัวอย่างที่เป็นสำนวนพูด ดังนี้

1) รูปประโยค เช่น

nîi mây sǎy

นี้ไม่สวย

This one isn't pretty.

2) สำนวนพูด เช่น

nîi yaŋŋay

นี่ยังงี้

Here you are (when giving someone something).

nân na si

นั่นนะสิ

Exactly! That's right!

tèe nân lè

แต่นั้นแหละ

Even so; nevertheless

2.2.2.7 สรรพนามที่ใช้ตั้งคำถาม (Interrogative pronouns) การนำเสนอเนื้อหาในส่วนนี้ David Smyth นำเสนอเฉพาะคำสรรพนาม ไม่มีประโยคตัวอย่าง เนื่องจากได้นำไปเสนอไว้ในส่วนของเนื้อหาเรื่องประโยคถามเนื้อความแล้ว (ดูข้อ 2.3.3.2) คำสรรพนามที่ใช้ตั้งคำถามได้แก่

khray	ใคร	who?
aray	อะไร	what?
m̄arày	เมื่อไร	when?
thîi nǎy	ที่ไหน	where?
nǎy	ไหน	which?
yaŋŋay	อย่างไร	how?
thâwrày	เท่าไร	how much?

2.2.2.8 สรรพนามไม่ชี้เฉพาะ (Indefinite pronouns) นำเสนอรูปแบบของการนำสรรพนามที่ใช้ตั้งคำถาม มาใช้ในประโยคแจ้งให้ทราบหรือประโยคบอกเล่า มีกลวิธีการนำเสนอโดยการใช้คำเหล่านี้เปรียบเทียบความหมายกับคำสรรพนามไม่ชี้เฉพาะในภาษาอังกฤษ ดังนี้

1) การใช้คำว่า 'ใคร' **khray** (who) เพื่อแสดงความหมายของ 'somebody', 'anybody', 'nobody' เช่น

phǒm khuy kàp khray khon nèŋ

ผมคุยกับใครคนหนึ่ง

I chatted to somebody.

chán mây dâŋ phóp khray

ฉันไม่ได้พบใคร

I didn't meet anybody.

2) การใช้คำว่า 'อะไร' **aray** (what) เพื่อแสดงความหมายของ 'something', 'anything', 'nothing' เช่น

kháw yàak sùu aray baan yàaŋ

เขาอยากซื้ออะไรบางอย่าง

She wants to buy something.

phǒm mây dâŋ phūt aray

ผมไม่ได้พูดอะไร

I didn't say anything.

3) การใช้คำว่า 'เมื่อไร' **mûaray** (when) เพื่อแสดงความหมายของ 'whenever' เช่น

kin mûaray kî thóvŋ sǎ

กินเมื่อไรก็ต้องเสีย

Whenever I eat it, I get diarrhea.

mûaray wâaŋ thoo maa hǎa

เมื่อไรว่างโทรมาหา

Whenever you are free, phone me.

4) การใช้คำว่า 'ที่ไหน' **thiinǎy** (where) เพื่อแสดงความหมายของ 'somewhere', 'anywhere', 'nowhere' และถ้าใช้ตามหลังคำกริยา 'ไป' pay (to go) จะละคำว่า 'ที่' เช่น

chán yàak pay yùu thiinǎy thiinǎp nǎp

ฉันอยากไปอยู่ที่ไหนที่เงียบ ๆ

I want to go and live somewhere quietish.

mây yàak pay nǎy

ไม่อยากจะไปไหน

I don't want to go anywhere.

5) การใช้คำว่า 'ไหน' **năy** (which) เพื่อแสดงความหมายของ 'whichever' มักใช้ร่วมกับคำลักษณะนาม และคำว่า 'ก็ได้' **kĩ dâay** เช่น

phǒm cà sǎn an năy kĩ dâay thii mây phɛɛŋ

ผมจะซื้ออันไหนก็ได้ที่ไม่แพง

I'll buy whichever one is not expensive.

6) การใช้คำว่า 'อย่างไร/ยังไง' **yanŋay** (how) เพื่อแสดงความหมายของ 'however' โดยใช้ตามหลังคำกริยา เช่น

tham yanŋay kĩ phlâat thúuk thii

ทำอย่างไรก็พลาดทุกที

However I do it, I always make a mistake.

7) การใช้สรรพนามไม่ระบุ กับคำว่า 'ก็ได้' **kĩ dâay** เพื่อแสดงความหมายในเชิงยอมรับ เป็นกลาง ไม่สนใจ โดยใช้ 'ก็ได้' ตามหลังสรรพนามไม่ระบุเฉพาะ เช่น

sàŋ aray kĩ dâay

สั่งอะไรก็ได้

Order whatever you like.

raw phóp kan mǎaray kĩ dâay

เราพบกันเมื่อไรก็ได้

We'll meet whenever you like.

2.2.2.9 สรรพนามอ้างถึงนามที่อยู่ข้างหน้า หรือประพันธสรรพนาม (Relative pronouns) ได้แก่คำว่า 'ที่' **thii** 'ซึ่ง' **sǎŋ** และ 'อัน' **an** ใช้กลวิธีการนำเสนอโดยอธิบายการใช้แต่ละคำพร้อมยกตัวอย่างประโยค มีการนำเสนอตามลำดับ ดังนี้

1) 'ที่' **thii** ใช้อ้างถึงนามที่เป็น บุคคล สถานที่ และสิ่งต่างๆ เช่น

kháw pen khon thii càay

เขาเป็นคนที่จ่าย

He is the one who paid.

bâan thii kháw yùu lék

บ้านที่เขาอยู่เล็ก

The house where they live is small.

klûay thii kháw sǎn phɛɛŋ

กล้วยที่เขาซื้อแพง

The bananas which she bought are expensive.

2) ‘ซึ่ง’ **sûŋ** ใช้แทนคำว่า ‘ที่’ **thii** ได้ แต่ใช้ในภาษาที่เป็นทางการ ไม่ค่อยใช้ในภาษาพูด เช่น

cháaŋ sûŋ mii sǎwŋ praphêet ...

ช้างซึ่งมีสองประเภท ...

Elephants, of which there are two kinds, ...

3) ‘อัน’ **an** ใช้ในภาษาทางการ เพื่ออ้างถึงคำนามข้างหน้า โดยมีลักษณะของการเชื่อมคำนามกับคำคุณศัพท์ หรือกริยาแสดงสภาพ แต่ไม่ใช้กับคำกริยาแสดงการกระทำ เช่น

rót an sǎy ŋaam

รถอันสวยงาม

a beautiful car

lôok an kwâaŋ yà

โลกอันกว้างใหญ่

the wide world

ŋaan an nàk nǎa

งานอันหนักหนา

a heavy task

2.2.3 คำกริยา (Verbs) เนื้อหาคำกริยาที่นำเสนอคือ ลักษณะ และการใช้คำกริยาประเภทต่างๆ ดังนั้นกลวิธีการนำเสนอจึงให้คำอธิบายลักษณะและกฎเกณฑ์การใช้คำกริยา พร้อมตัวอย่างประโยค โดยลำดับเนื้อหา ดังนี้

2.2.3.1 คำกริยา ‘เป็น’ pen ‘คือ’ khæx ‘มี’ mii ‘อยู่’ yùu คำกริยาในกลุ่มนี้เปรียบเทียบกับ ‘Verb to be’ ในภาษาอังกฤษ ซึ่งนำไปใช้ในความหมายของ ‘is/are’, ‘was/were’, ‘to have’ ดังนี้

1) ‘เป็น’ **pen** (to be) ใช้หน้าหน้าคำนาม หรือนามวลีเท่านั้น ไม่ใช้กับคำคุณศัพท์ แบบภาษาอังกฤษ เช่น

kháw pen phûan

เขาเป็นเพื่อน

He is a friend.

mêe pen khon thay

แม่เป็นคนไทย

My mother is Thai.

phîi sǎaw pen khruu

พี่สาวเป็นครู

Her sister is a teacher.

คำว่า 'เป็น' **pen** ในความหมายนี้ เมื่อเป็นรูปปฏิเสธจะใช้ 'ไม่ใช่' **mây châ** หรือ 'ไม่ได้เป็น' **mây dâi pen** เช่น

kháw mây châi khon ameerikan

เขาไม่ใช่คนอเมริกัน

He isn't American.

mây châi phǎm

ไม่ใช่ผม

It wasn't me.

kháw mây dâi pen phǎn

เขาไม่ได้เป็นเพื่อน

He's not a friend.

2) 'คือ' **khǎu** ใช้เมื่อต้องการอธิบาย หรือให้คำจำกัดความ เช่น

sǎam bûak kàp sìi khǎu cèt

สามบวกกับสี่คือเจ็ด

Three plus four is seven.

mii panhǎa sǎam yàaŋ khǎu ...

มีปัญหสามอย่างคือ ...

There are three problems, namely ...

kham muang khǎu phaasǎa thîi khon Chiangmây phûut

คำเมืองคือภาษาที่คนเชียงใหม่พูด

'Kham Muang' is the language people in Chiangmai speak.

khǎu yàaŋ níi ná ...

คืออย่างนี้นะ

It's like this, right?

ในบางประโยค 'คือ' กับ 'เป็น' สามารถใช้แทนกันได้ เช่น

níi khǎu / pen sǎamii chán

นี่คือ/เป็นสามีฉัน

This is my husband.

sǒmchaay pen / khuu khray?

สมชายคือ/เป็นใคร

Who is Somchai?

- 3) ‘มี’ **mii** ใช้ในความหมายของ ‘to have’, there is/ there are’ เช่น

mii nákrían sǐi rǒoy khon

มีนักเรียนสี่ร้อยคน

There are four hundred pupils.

khon thay thǐi phǔut phaasǎa farànsèet dǎay dii mii nǒoy

คนไทยที่พูดภาษาฝรั่งเศสได้ดีมีน้อย

There are few Thais who can speak French well.

(people – Thai – who – speak – language – French – can – well – there – are – few)

- 4) ‘อยู่’ **yùu** ใช้ในความหมายว่า ‘to be situated at’ เพื่อบอกตำแหน่ง หรือ สถานที่ของสิ่งต่างๆ เช่น

bǎan khun yùu thǐi nǎy?

บ้านคุณอยู่ที่ไหน

Where is your house?

yùu nay tǔu yen

อยู่ในตู้เย็น

It's in the fridge.

2.2.3.2 คำกริยาแสดงสภาพ (Stative verbs) เป็นคำกริยาที่แสดงสภาพของสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ไม่ใช่แสดงการกระทำ ซึ่งเทียบได้กับคำคุณศัพท์ (adjective) ในภาษาอังกฤษ แต่รูปแบบประโยคจะต่างกัน กล่าวคือประโยคภาษาไทยจะไม่ใช้คำกริยา ‘เป็น’ ส่วนภาษาอังกฤษจะต้องมีคำกริยา ‘เป็น’ (verb to be) เช่น

bǎan lék

บ้านเล็ก

a small house/ The house is small.

sǎa sǎay

เสื้อสวย

a pretty blouse/ The blouse is pretty.

aahǎan phɛɛŋ

อาหารแพง

expensive food/ The food is expensive.

แม้ว่าคำกริยาแสดงสภาพไม่ใช่กับคำกริยา 'เป็น' **pen** แต่ก็มีข้อยกเว้น
ในบางคำ เช่น

pen hùan	เป็นห่วง	to be concerned
pen sòot	เป็นโสด	to be single, unmarried
pen yà	เป็นใหญ่	to be in charge of

2.2.3.3 การสร้างคำกริยาโดยการรวมหน่วยคำ (Verb compounds) นำเสนอรูปแบบของการรวมหน่วยคำ เกิดเป็นคำกริยา คำใหม่ ซึ่งเมื่อเทียบกับหลักเกณฑ์การสร้างคำในหนังสือบรรทัดฐานภาษาไทย เล่ม 2 เรียกคำเหล่านี้ว่า 'คำประสม' (กาญจนา นาคสกุล; และวิรุพหิรัตน์ ไฉนงุ่น. 2549: 36-37) โดยเสนอรูปแบบการรวมหน่วยคำ 3 รูปแบบ ดังนี้

1) VERB + NOUN เช่น

khâw cay	เข้าใจ	to understand (to enter + heart)
tham ŋaan	ทำงาน	to work (to do + work)

2) NOUN + VERB เช่น

cay yen	ใจเย็น	to be calm (heart + good)
hũa khǎŋ	หัวแข็ง	to be stubborn (head + hard)

3) VERB + VERB เช่น

priap thiap	เปรียบเทียบ	to compare (compare + compare)
phûut lên	พูดเล่น	to joke (speak + play)

คำกริยาที่เป็นคำประสมนี้ เมื่อใช้ในรูปปฏิเสธ จะใช้คำปฏิเสธ 'ไม่' **mây**
นำหน้าคำกริยานั้น เช่น

phǎm mây priap thiap

ผมไม่เปรียบเทียบ

I'm not comparing.

2.2.3.4 คำกริยาที่ก่อผล (Resultative verbs) การนำเสนอในส่วนนี้จะเป็นการอธิบายลักษณะของคำกริยาที่ก่อผลว่า เป็นคำกริยาที่แสดงผลจากการกระทำของกริยาที่นำมาก่อน เช่น ‘นอนหลับ’ **nɔɔn ləp** (to sleep) ‘หลับ’ เป็นผลจากกริยา ‘นอน’ (lie down + sleep) ‘มองเห็น’ **mɔɔŋ hěn** (to see) ‘เห็น’ เป็นผลจากกริยา ‘มอง’ (look at + see) เป็นต้น คำกริยาบางคำที่แสดงว่าเป็นการกระทำที่สมบูรณ์ก็นำมาใช้เป็นกริยาที่ก่อผลได้ เช่น ‘เสร็จ’ **sət** (to finish) ‘จบ’ **còp** (to complete) ‘หมด’ **mòt** (to be all used) ‘ทัน’ **than** (to be in time) เป็นต้น ตัวอย่างเช่น

chán tham aahǎan sət léəw

ฉันทำอาหารเสร็จแล้ว

I've finished cooking.

khun cà pay than máy?

คุณจะไปทันไหม

Will you get there in time?

ในประโยคปฏิเสธ จะใช้คำว่า ‘ไม่’ นำหน้ากริยาที่ก่อผล หรืออยู่ระหว่างกริยาแรกกับกริยาที่ก่อผล เช่น

chán mɔɔŋ aray mây hěn

ฉันมองอะไรไม่เห็น

I can't see anything.

2.2.3.5 คำกริยาบอกทิศทาง (Directional verbs) เป็นคำกริยาที่แสดงทิศทางการกระทำของกริยาอื่นว่าเปลี่ยนแปลงไปอย่างไร ได้แก่ คำว่า ‘ไป มา ขึ้น ลง เข้า ออก โดยจะใช้ตามหลังคำกริยาอื่น กลวิธีการนำเสนอ จะอธิบายวิธีการใช้คำกริยาบอกทิศทาง โดยยกตัวอย่างคำกริยาอื่นๆ ที่ใช้ได้เหมาะสมกับคำกริยาบอกทิศทางแต่ละคำ พร้อมยกตัวอย่างประโยคดังนี้

1) ‘ไป’ **pay** (to go) และ ‘มา’ **maa** (to come) ใช้แสดงทิศทางการกระทำของคำกริยาอื่นๆ เช่น ‘เดิน’ **dəən** (to walk) ‘กลับ’ **kləp** (to return) ‘ย้าย’ **yáay** (to move home) ‘โทรศัพท์’ **thoo (rasàp)** (to telephone) ‘เอา/พา’ **aw/phaa** (to take) ‘เปลี่ยน’ **plian** (to change) ‘ส่ง’ **sòŋ** (to send) เป็นต้น ดังตัวอย่างต่อไปนี้

raw yáay maa yùu krunthēep tâŋtèe chán yan dək

เราย้ายมาอยู่กรุงเทพฯตั้งแต่ฉันยังเด็ก

We moved (here) to Bangkok when I was still a child.

wan sǎw nǎa raw cà khàp rôt pay hǎa hǐn

วันเสาร์หน้าเราจะขับรถไปหัวหิน

Next Saturday we'll drive to Hua Hin.

phrŭŋ ní kháw cà aw năŋsăx maa hây duu

พรุ่งนี้เขาจะเอาหนังสือมาให้ดู

Tomorrow he'll bring the book to show me.

khun cà phaa lûuk săaw pay dŭay lăw?

คุณจะพาลูกสาวไปด้วยหรือ

You're taking your daughter with you, then?

mŭa cháaw ní chán thoo(rasàp) pay khuy kàp phii săaw

เมื่อเช้าฉันโทร(ศัพท์)ไปคุยกับพี่สาว

I phoned your sister this morning.

yen yen chán cà thoo(rasàp) maa mà

เย็นๆ ฉันจะโทร(ศัพท์) มาใหม่

I'll ring you back in the evening.

คำกริยาบางคำใช้ได้เฉพาะกับคำว่า 'ไป' เช่น 'หาย' **hăay** (to disappear)

'ลืม' **lŭm** (to forget) เช่น

chán lŭm pay léew

ฉันลืมไปแล้ว

I've forgotten.

คำกริยาออกทิศทาง 'ไป' กับ 'มา' จะปรากฏรวมกันได้เมื่อใช้คำกริยาแสดงการกระทำเป็นคำเดียวกัน โดยใช้รูปแบบประโยค VERB + pay + VERB + maa เช่น

phŏm dŏon pay dŏon maa sîp naathii

ผมเดินไปเดินมาสิบนาที

I walked back and forth for ten minutes.

raw khuy pay khuy maa tháj khŭn

เราคุยไปคุยมาทั้งคืน

We chatted (back and forth) all night long.

2) 'ขึ้น' **khŭn** (to rise), 'ลง' **loŋ** (to descend),

'เข้า' **khâw** (to enter), 'ออก' **văk** (to leave) เช่น

kháw piin khŭn tŏnmáay

เขาปีนขึ้นต้นไม้

He climbed up the tree.

chán wíng loŋ banday

ฉันวิ่งลงบันได

I ran down the stairs.

raw dǎon khâw hîŋ

เราเดินเข้าห้อง

We entered the room.

khâw rîp òk pay

เขารีบออกไป

He hurried out.

คำกริยาบอกทิศทางทั้งหมดนี้ เมื่อนำไปใช้ในรูปปฏิเสธ จะทำหน้าที่เป็นกริยา
ก่อกำเนิด (Resultative verb) เช่น

khâw yók mây khîn

เขายกไม่ขึ้น

He can't lift it.

chán kin mây loŋ

ฉันกินไม่ลง

I can't eat it.

phǎm phûut mây òk

ผมพูดไม่ออก

I can't put it into words.

phǎm sà y mây khâw

ผมใส่ไม่เข้า

I can't put it in.

2.2.3.6 คำกริยาแสดงทัศนะ (Modal verbs) ได้แก่ คำกริยาช่วย (Auxiliary verb) ที่แสดงความคิดเห็น หรือคาดการณ์ว่าการกระทำกริยามีลักษณะใด เช่น ความเป็นไปได้ (possibility) ความน่าจะเป็น (probability) ความสามารถ (ability) ความจำเป็น (necessity) ความตั้งใจ (volition) และ สิ่งที่ต้องกระทำ (obligation) ส่วนใหญ่คำเหล่านี้จะตามด้วยคำว่า 'จะ' กลวิธีการนำเสนอเนื้อหาในส่วนนี้ จะเสนอโดยให้ตัวอย่างคำกริยาช่วย และตัวอย่างประโยค ดังนี้

1) คำกริยาช่วยที่แสดงลักษณะความเป็นไปได้ และความน่าจะเป็น (Possibility and probability) ได้แก่

àat (ca)	อาจ (จะ)	may/might
khonj (ca)	คง (จะ)	will probably, sure to
yòm (ca)	ย่อม (จะ)	likely to
màk (ca)	มัก (จะ)	tends to, usually
hěn (ca)	เห็น (จะ)	seems that

ในประโยคบอกเล่าคำเหล่านี้จะปรากฏอยู่หน้าคำกริยาหลัก ส่วนในประโยคปฏิเสธ จะใช้คำว่า 'ไม่' ตามหลังกริยาช่วย ในรูปแบบ MODAL VERB (+ **ca**) + **mây** + VERB (PHRASE) เช่น

raw àat (ca) pay duu năn

เราอาจ(จะ)ไปดูหนัง

We may go to see a film.

kháv khonj (ca) mây maa

เขาคง(จะ)ไม่มา

He probably won't come.

2) คำกริยาช่วยที่แสดงความสามารถ และการอนุญาต (Ability and permission) ได้แก่ คำกริยาช่วยที่ให้ความหมายเดียวกับคำว่า 'can' ในภาษาอังกฤษ มี 3 คำ คือ 'ได้' **dây** แสดงความสามารถและการอนุญาต 'เป็น' **pen** แสดงความสามารถหรือทักษะต่างๆ และ 'ไหว' **wây** แสดงความสามารถทางด้านกายภาพ คำเหล่านี้จะปรากฏอยู่หลังกริยาหลัก หรือกริยาวลี เมื่อเป็นประโยคปฏิเสธจะใช้ 'ไม่' หน้าคำกริยาช่วย โดยมีรูปแบบ VERB (PHRASE) + **mây** + MODAL VERB ดังตัวอย่างต่อไปนี้

- VERB (PHRASE) + **dây** เช่น

raw klàp maa phrûnj níi dâay

เรากลับมาพรุ่งนี้ได้

We can come back tomorrow.

phôm chûay kháv mây dâay

ผมช่วยเขาไม่ได้

I can't help her.

- VERB (PHRASE) + **pen** เช่น

kháw phûut phasǎa thay pen

เขาพูดภาษาไทยเป็น

He speaks/can speak Thai.

phǒm tham aahǎan mây pen

ผมทำอาหารไม่เป็น

I can't cook.

- VERB (PHRASE) + **wǎy** เช่น

klay pay chán dǎon mây wǎy

ไกลไป ฉันเดินไม่ไหว

It's too far. I can't walk.

rawaŋ nàk ná yók wǎy mǎy

ระวังหนักนะ ยกไหวไหม

Be careful, it's heavy. Can you lift it?

3) คำกริยาช่วยที่แสดงถึงความจำเป็น (Necessity: 'must' and 'need')

กริยาช่วยในกลุ่มนี้จะใช้นำหน้าคำกริยาหลัก ได้แก่

(ca) tǔŋ	(จะ) ต้อง	must
tǔŋkaan (ca)	ต้องการ (จะ)	need
campen (ca)	จำเป็น (จะ)	necessary to
campen tǔŋ	จำเป็นต้อง	necessary to

เช่น

khun tǔŋ chûay kháw nòy

คุณต้องช่วยเขาหน่อย

You must help him a bit.

campen tǔŋ tham hây sèt wan ní

จำเป็นต้องทำให้เสร็จวันนี้

It's necessary to finished it today.

ในประโยคปฏิเสธ เฉพาะคำกริยาช่วย '(จะ)ต้อง' มี 2 รูปแบบ ซึ่งจะให้ความหมายแตกต่างกัน คือ รูปแบบ **(ca) mây tǔŋ** + VERB (PHRASE) (there is no need to ...) และ รูปแบบ **(ca) tǔŋ mây** + VERB (PHRASE) (must not ...) เช่น

phǒm mây tǐng pay

ผมไม่ต้องไป

There's no need for me to go/ I don't need to go.

raw tǐng mây luum

เราต้องไม่ลืม

We must not forget.

ส่วนคำกริยาช่วย 'ต้องการ(จะ)' 'จำเป็น(จะ)' และ 'จำเป็นต้อง' มีรูปแบบประโยคปฏิเสธคือ **mây + MODAL VERB + VERB (PHRASE)** เช่น

khun mây campen tǐng càay ɲən

คุณไม่จำเป็นต้องจ่ายเงิน

There's no need for you to pay any money.

4) คำกริยาช่วยที่แสดงถึงภาระ หน้าที่ที่ควรกระทำ (Obligation) ได้แก่ 'ควร(จะ)' **khuan (ca)** (should/ought) หรือ 'น่า(จะ)' **nâa (ca)** (should/ought) โดยใช้หน้าหน้าคำกริยาหลัก ส่วนในประโยคปฏิเสธจะใช้ "ไม่" หน้าคำกริยาช่วย มีรูปแบบคือ **mây + MODAL VERB (+ca) + VERB (PHRASE)** เช่น

khun khuan ca bòvk phǒm lûaŋ nâa

คุณควรจะบอกผมล่วงหน้า

You should've told me in advance.

raw mây nâa cà klàp dèk

เราไม่น่าจะกลับดึก

We ought not to return late.

5) คำกริยาช่วยที่แสดงความต้องการ หรือปรารถนาที่จะกระทำ (want to) ได้แก่ 'อยาก(จะ)' **yàak (ca)** (want to, would like to) โดยใช้หน้าหน้าคำกริยาหลัก ในประโยคปฏิเสธ จะใช้ "ไม่" หน้าคำกริยาช่วย มีรูปแบบคือ **mây + yàak(ca) + VERB (PHRASE)** เช่น

chán yàak (ca) klàp bân

ฉันอยาก(จะ)กลับบ้าน

I'd like to go home.

kháw mây yàak khuy kàp phǒm

เขาไม่อยากคุยกับผม

She doesn't want to talk to me.

2.2.3.7 การใช้คำกริยาที่สอดคล้องกับเวลา และลักษณะของการกระทำ (Time and aspect) ได้แก่การใช้กริยาช่วย (Auxiliary verbs) หรืออนุภาค (Particle) ขยายคำกริยา เพื่อแสดงการกระทำในอดีต ปัจจุบัน และอนาคต หรือเพื่อแสดงลักษณะของการกระทำที่ต่อเนื่อง การกระทำที่สมบูรณ์แล้ว และการกระทำอย่างสม่ำเสมอ นำเสนอโดยการให้รูปแบบต่างๆ ของการใช้กริยาช่วย หรืออนุภาคที่แสดงเวลา และลักษณะของการกระทำ ดังนี้

1) แสดงการกระทำในอนาคต (Future actions) โดยใช้คำว่า ‘จะ’ **ca** นำหน้ากริยาหรือกริยาวลี รูปแบบ คือ **ca + VERB (PHRASE)** เช่น

phrûŋ níi kháw ca mây maa

พรุ่งนี้เขาจะไม่มา

Tomorrow he won't come.

raw ca pay kò samüy

เราจะไปเกาะสมุย

We shall go to Koh Samui.

2) แสดงลักษณะการกระทำที่สมบูรณ์แล้ว (Completed actions) หรือแสดงสภาพของเหตุการณ์ที่บรรลุผลแล้ว (Attained states) โดยใช้คำว่า ‘แล้ว’ **léew** (already) ตามหลังกริยาหรือกริยาวลี มี 2 รูปแบบ คือ

- Completed actions: VERB (PHRASE) + **léew** เช่น

kháw pay tham ŋaan léew

เขาไปทำงานแล้ว

He has gone to work.

raw kin khâaw léew

เรากินข้าวแล้ว

We have eaten already.

- Attained states: STATIVE VERB + **léew** เช่น

thûuk léew

ถูกแล้ว

That's correct.

phow léew

พอแล้ว

That's enough.

การแสดงสภาพที่บรรลุผลแล้วนี้ ถ้าเป็นสภาพที่เพิ่งจะเกิดขึ้น จะใช้ ‘แล้ว’ กับคำกริยาอื่นที่ไม่ใช่กริยาแสดงสภาพ (non-stative verbs) ก็ได้ เช่น

khâw cay léew

เข้าใจแล้ว

(Now) I understand.

fõn tòk léew

ฝนตกแล้ว

It's (started) raining.

3) แสดงลักษณะการกระทำต่อเนื่องและดำเนินอยู่ (Continuous actions) โดยใช้คำว่า 'กำลัง' **kamlaŋ** นำหน้ากริยาหรือกริยาวลี และคำว่า 'อยู่' **yùu** ตามหลังกริยาหรือกริยาวลี โดยปกติจะมีรูปแบบ **kamlaŋ + VERB (PHRASE) + yùu** แต่บางครั้งก็อาจจะคำว่า 'กำลัง' หรือ 'อยู่' อย่างใดอย่างหนึ่ง เช่น

chán kamlaŋ àan nǎŋsǎx yùu

ฉันกำลังอ่านหนังสืออยู่

I am/was reading.

raw kamlaŋ kin khâaw

เรากำลังกินข้าว

We are/were eating.

kháw duu thii wii yùu

เขาดูทีวีอยู่

He is/was watching TV.

4) แสดงลักษณะการกระทำที่กำลังจะเกิดขึ้น (Actions about to happen) โดยใช้คำว่า 'กำลังจะ' **kamlaŋ ca** นำหน้ากริยาหรือกริยาวลี มีรูปแบบ **kamlaŋ ca + VERB (PHRASE)** เช่น

mêe kamlaŋ ca triam aahǎan

แม่กำลังจะเตรียมอาหาร

Mum is/was about to prepare the food.

raw kamlaŋ ca kin khâaw

เรากำลังจะกินข้าว

We are/were about to eat.

5) แสดงลักษณะการกระทำที่เพิ่งจะเกิดขึ้น (Actions that have just happened) โดยใช้คำว่า 'เพิ่ง' **phêŋ** นำหน้ากริยาหรือกริยาวลี มีรูปแบบ **phêŋ + VERB (PHRASE)** เช่น

chán phîng sáx rôt mà

ฉันเพิ่งซื้อรถใหม่

I've just bought a new car.

kháw phîng rúu

เขาเพิ่งรู้

He's just found out/learned.

6) แสดงลักษณะการกระทำที่เคยเกิดขึ้นในอดีต (Single and habitual actions in the past) โดยใช้คำว่า 'เคย' **khəəy** นำหน้ากริยาหรือกริยาวลี มีรูปแบบ **khəəy + VERB (PHRASE)** และอาจจะใช้คำว่า 'แล้ว' **léəw** ลงท้ายประโยคเพื่อเน้นความ เช่น

chán khəəy pay thîaw chianmà

ฉันเคยไปเที่ยวเชียงใหม่

I've been to Chiangmai.

phǎm khəəy duu léəw

ผมเคยดูแล้ว

I've seen it already.

raw khəəy yùu thîi krunthêep

เราเคยอยู่ที่กรุงเทพฯ

We used to live in Bangkok.

ในประโยคปฏิเสธ จะใช้คำปฏิเสธว่า 'ไม่เคย' **mây khəəy** (never) นำหน้ากริยาหรือกริยาวลี และอาจจะมีคำว่า 'มาก่อน' **maa kòwn** (before) ลงท้ายประโยคก็ได้ มีรูปแบบ **mây khəəy ... maa kòwn** (never ... before) เช่น

chán mây khəəy kin thúrian

ฉันไม่เคยกินทุเรียน

I've never eaten durian.

phǎm mây khəəy hěn maa kòwn

ผมไม่เคยเห็นมาก่อน

I've never seen it before.

ในประโยคถามให้ตอบ คำว่า 'เคย' จะใช้ความหมายในภาษาอังกฤษว่า 'have you ever ... ?' เช่น

khəəy pay thîaw phuukèt máy?

เคยไปเที่ยวภูเก็ตไหม

Have you ever been to Phuket?

7) แสดงลักษณะการกระทำที่ไม่ได้เกิดขึ้นในอดีต (Negative past tense) โดยใช้คำว่า 'ไม่ได้' **mây dâ** นำหน้ากริยาหรือกริยาวิเศษณ์ มีรูปแบบ **mây dâ + VERB (PHRASE)** เช่น

raw mây dâ pay

เราไม่ได้ไป

We didn't go.

chán mây dâ bòk kháv

ฉันไม่ได้บอกเขา

I didn't tell him.

8) แสดงลักษณะการกระทำต่อเนื่องจากอดีตถึงปัจจุบัน (Past continuous tense) โดยใช้รูปแบบ **VERB (PHRASE) + maa + (dây) + TIME EXPRESSION + léew** เช่น

raw nâη rôt fay maa (dây) rắvη chũamooη léew

เรานั่งรถไฟมา(ได้) สองชั่วโมงแล้ว

We've been sitting on the train for two hours.

kháv rian phasăa thay maa (dây) lăay pii léew

เขาเรียนภาษาไทยมา(ได้)หลายปีแล้ว

He has been studying Thai for many years.

9) แสดงลักษณะการเปลี่ยนแปลงสภาพ (Changed states) โดยใช้คำกริยา 'ขึ้น' **khûn** (to ascend) หรือ 'ลง' **loη** (to descend) ตามหลังกริยาแสดงสภาพ (stative verb) มีรูปแบบคือ **STATIVE VERB + khûn / loη** คำกริยา 'ขึ้น' และ 'ลง' นี้จะต้องใช้ให้สอดคล้องกับกริยาแสดงสภาพนั้น เช่น

uân khûn	อ้วน <u>ขึ้น</u>	to get fatter
phắv m loη	ผอม <u>ลง</u>	to slim down
rew khûn	เร็ว <u>ขึ้น</u>	to speed up
cháa loη	ช้า <u>ลง</u>	to slow down
dii khûn	ดี <u>ขึ้น</u>	to improve
yê loη	แย่ <u>ลง</u>	to worsen
mâak khûn	มาก <u>ขึ้น</u>	to increase
nắv y loη	น้อย <u>ลง</u>	to decrease

10) แสดงลักษณะการกระทำเพื่อนำไปสู่การกระทำหรือใช้อ้างอิงในอนาคต
ได้แก่การใช้คำว่า 'ไว้' **wáy** ตามหลังกริยาแสดงการกระทำ (Action verb) หรือกริยาวลี มีรูปแบบ
คือ VERB (PHRASE) + **wáy** เช่น

chán cà kèp wáy kin phrûŋ ní
ฉันจะเก็บไว้กินพรุ่งนี้
I'll keep it to eat tomorrow.

fàak khwǎŋ wáy thîi níi dâi máy
ฝากของไว้ที่นี่ได้ไหม
Can I leave my things here?

kháw sǎm wáy àan wan lǎŋ
เขาซื้อไว้อ่านวันหลัง
He bought it to read another day.

11) แสดงลักษณะการกระทำ ที่ประธานกระทำเพื่อให้ได้สิ่งใดสิ่งหนึ่งอยู่กับ
ตน หรือเกิดขึ้นกับตน ได้แก่ การใช้คำกริยา 'เอา' **aw** ตามหลังกริยาแสดงการกระทำหรือกริยาวลี
มีรูปแบบ VERB (PHRASE) + **aw** + (**wáy**) เช่น

phǎm triam aw wáy léew
ผมเตรียมเอาไว้แล้ว
I've prepared things.

khun kèp aw wáy léew chây máy?
คุณเก็บเอาไว้แล้วใช่ไหม
You've kept it, right?

chán khít aw een
ฉันคิดเอาเอง
I thought to myself.

daw aw sí khá
เดาเอาซิคะ
Have a guess!

12) การใช้คำว่า 'เสีย' **sǎa** ตามหลังกริยาวลี ในรูปแบบ VERB (PHRASE) +
sǎa/sá เพื่อแสดงความหมายในภาษาอังกฤษว่า 'to bad it happened that way' และเมื่อออกเสียง
สั้น **sǎa** จะออกเสียงเป็น **sá** เช่น

kháw maa sǎay pay sá léew

เขามาสายไปเสียแล้ว

He came too late.

raw àat ca rúucàk kan dii kəən pay sá léew

เราอาจจะรู้จักกันดีเกินไปเสียแล้ว

Maybe we know each other too well.

kham wâa sǎ khâw cay yâak sá dûay

คำว่า เสีย เข้าใจยากเสียด้วย

The word sia is difficult to understand.

นอกจากนี้ คำว่า **sǎ** จะใช้ในอีกรูปแบบหนึ่งคือ **m̄arà y ca + VERB (PHRASE) + sá thii** เพื่อแสดงความหมายว่าผู้พูดไม่พอใจสภาพที่เป็นอยู่ เช่น

m̄arà y ca sèt sá thii?

เมื่อไรจะเสร็จเสียที

When are you going to be finished?

m̄arà y fǒn ca yùt tòk sá thii?

เมื่อไรฝนจะหยุดตกเสียที

When will it stop raining?

2.2.3.8 การใช้กริยาที่เป็นกรรมวาจก (Passives) ได้แก่การใช้คำกริยา ‘ถูก’ thùuk ‘โดน’ doon ‘ได้รับ’ dâ y ráp โดยประธานของประโยคเป็นผู้ถูกกระทำ หรือได้รับผลการกระทำจากผู้อื่น นำเสนอโดยการให้รูปแบบ และประโยคตัวอย่าง โดยแยกเป็นการใช้ ‘ถูก’ กับ ‘โดน’ อยู่ในรูปแบบเดียวกัน เนื่องจากเป็นคำที่แสดงความหมายเชิงลบ อีกรูปแบบหนึ่งคือการใช้ ‘ได้รับ’ ซึ่งแสดงความหมายเชิงบวกหรือเป็นกลาง ดังนี้

1) SUBJECT + thùuk + (AGENT) + VERB (PHRASE) เช่น

chán thùuk yuŋ kàt

ฉันถูกยุงกัด

I've been bitten by a mosquito.

kháw doon tii

เขาโดนตี

He was beaten.

2) SUBJECT + **dây ráp** (received) + VERB (PHRASE) เช่น**kháw dây ráp chøøn pay ...**เขาได้รับเชิญไป ...

We were invited to ...

phǒm dây ráp anúyâat ...ผมได้รับอนุญาต ...

I was permitted to ...

kháw dây ráp lûak pen ...เขาได้รับเลือกเป็น ...

He was chosen to be ...

3) SUBJECT + **dây ráp** + NOUN**kháw dây ráp ìtthíphon càak ...**เขาได้รับอิทธิพลจาก ...

He was influenced by ...

kháw dây ráp kaan sùksăa càak ameerikaaเขาได้รับการศึกษาจากอเมริกา

He was educated in America.

khwîw sanǎw dây ráp khwaam hěn chwǎpข้อเสนอได้รับความเห็นชอบ

The proposal was approved.

นอกจากนี้ยังได้แทรกตัวอย่างประโยคภาษาอังกฤษ (English passive expression) เช่น 'it is well known that ...' 'it is generally accepted that ...' ประโยคเหล่านี้ในภาษาไทยจะใช้รูปแบบ **pen thîi + VERB + kan + wâa ...** เช่น

pen thîi sâap kan dii wâa ...เป็นที่ทราบกันดีว่า ...

It is well known that ...

pen thîi ywǎm ráp kan dooy thûa pay wâa ...เป็นที่ยอมรับกันโดยทั่วไปว่า ...

It is generally accepted that ...

2.2.3.9 การเชื่อมคำกริยากับส่วนขยายด้วยคำว่า ‘ว่า’ (Verbs of utterance, mental activity and perception with **wâa**) คำกริยาเหล่านี้ได้แก่ คำกริยาที่สื่อความหมายด้วยการใช้ถ้อยคำหรือการพูด (utterance) เช่น พูด กระซิบ เรียก คำกริยาที่เกี่ยวกับความคิด (mental activity) เช่น คิด จำได้ หวัง และคำกริยาที่เกี่ยวกับการรับรู้ (perception) เช่น เห็น เข้าใจ รู้ การขยายความคำกริยาดังกล่าว จะต้องใช้ ‘ว่า’ **wâa** (that) เป็นตัวเชื่อมความ มีรูปแบบของส่วนขยาย คือ **wâa** + SUBORDINATE CLAUSE เช่น

khít wâa ca klàp phrûn̄g ní

คิดว่าจะกลับพรุ่งนี้

I think (that) I'll return tomorrow.

wǎn̄g wâa ca mâ̄y phèt kəən pay

หวังจะไม่เผ็ดเกินไป

I hope (that) it's not too spicy.

rúus̄ək wâa mâ̄y mò

รู้สึกว่าไม่เหมาะ

I feel (that) it's not appropriate.

นอกจากนี้ยังได้นำเสนอตัวอย่างคำกริยาอื่นๆ ที่ใช้ในลักษณะเดียวกัน เช่น

bò̄k	บอก	to say, tell
ch̄īa	เชื่อ	to believe
dây yin	ได้ยิน	to hear
klua	กลัว	to be afraid
n̄īe cay	แน่ใจ	to be certain
pen hùan̄g	เป็นห่วง	to be concerned, worried
sâap	ทราบ	to know (facts) (formal)

2.2.3.10 การเชื่อมคำกริยาแสดงอารมณ์กับส่วนขยายด้วยคำว่า ‘ที่’ (Verbs of emotion with **th̄ii**) คำกริยาที่แสดงอารมณ์ เช่น โกรธ เสียใจ ตื่นเต้น ฯลฯ คำเหล่านี้จะขยายความด้วยการใช้ ‘ที่’ **th̄ii** (that) เป็นตัวเชื่อมความ โดยใช้รูปแบบของส่วนขยาย คือ **th̄ii** + SUBORDINATE CLAUSE ตามหลังคำกริยา ตัวอย่างเช่น

phǒm s̄īa cay th̄ii mâ̄y dâ̄y pay

ผมเสียใจที่ไม่ได้ไป

I'm sorry (that) I didn't go.

kháv kròot thîi chán sùu

เขาโกรธที่ฉันซื้อ

He's angry (that) I bought it.

raw dii cay thîi nâa rỏn phàn pay léew

เราดีใจที่หน้าร้อนผ่านไปแล้ว

We're pleased (that) the hot season is over.

2.2.3.11 การใช้คำกริยาก่อเหตุ หรือกริยาการีต (Causatives) ได้แก่ คำกริยาที่เป็นสาเหตุให้ผู้อื่น หรือสิ่งอื่นกระทำกริยาต่างๆ เช่น คำว่า 'ทำ' **tham** 'ให้' **hây** และ 'ทำให้' **tham hây** รูปแบบประโยคของการใช้คำเหล่านี้ จะกำหนดลักษณะประธาน และกรรม ไว้ด้วย กล่าวคือ ลักษณะของประธาน ได้แก่ นามที่เป็นบุคคล (human) และนามที่ไม่ใช่บุคคล (non-human) ส่วนลักษณะของกรรม ได้แก่ นามที่มีชีวิต (animate object) และนามที่ไม่มีชีวิต (inanimate object) ในการนำเสนอ จะแสดงรูปแบบของการใช้แต่ละคำ ดังนี้

1) การใช้ 'ทำ' **tham** (to make, do) มีรูปแบบ คือ

SUBJECT (human or non-human) + **tham** +

(inanimate OBJECT) + VERB เช่น

kháv tham thây tòk

เขาทำถ้วยตก

She dropped the cup.

chán tham nảng sủu hây

ฉันทำหนังสือหาย

I've lost the book.

นอกจากนำเสนอตัวอย่างประโยคตามรูปแบบดังกล่าวแล้ว David Smyth ยังได้เพิ่มเติมคำกริยาอื่นๆ ที่ใช้ในรูปแบบนี้ อีกจำนวนหนึ่ง ได้แก่

tham ... tẻk (to be broken) ทำ ... แตก to break something

tham ... pẻn (to be dirty) ทำ ... เปื้อน to make something
dirty

tham ... sủa (to be spoiled) ทำ ... เสีย to spoil something

tham ... lỏn (to fall) ทำ ... หล่น to make something
fall off

tham ... hòk (to spill) ทำ ... หก to spill something

tham ... hàk (to break off) ทำ ... หัก to make something
break off

มี 2 รูปแบบ คือ

2) การใช้ 'ให้' **hây** (to let/ have/ make someone do something)

- SUBJECT (human) + **hây** + (animate OBJECT)
+ VERB (PHRASE) เช่น

mêe hây phỏm rian banchii

แม่ให้ผมเรียนบัญชี

My mother had me study accountancy.

kháw hây chán klàp maa dyan nâ

เขาให้ฉันกลับมาเดือนหน้า

They got me to come back next month.

phôw hây lúuk pay dúay

พ่อให้ลูกไปด้วย

Father let his children go with him.

คำกริยาอีกลักษณะหนึ่งที่น่าไปใช้กับรูปแบบประโยคข้างต้น คือ คำกริยาที่เกิดจากการใช้คำว่า 'ให้' เป็นหน่วยคำนำหน้าคำกริยาอื่นๆ ได้แก่

hây ... duu (let/have + see)	ให้ ... ดู	to show
hây ... kəət (let/have + happen)	ให้ ... เกิด	to cause, create
hây ... châw (let/have + rent)	ให้ ... เช่า	to let
hây ... yuum (let/have + borrow)	ให้ ... ยืม	to lend

เช่น

hây kháw duu nòy

ให้เขาดูหน่อย

Show him/let him see.

raw hây phỏan châw bân raw

เราให้เพื่อนเช่าบ้านเรา

We let our house to a friend.

phỏm mây hây lúuk yuum rót

ผมไม่ให้ลูกยืมรถ

I don't let my children borrow my car.

- SUBJECT (human) + SPECIFYING VERB + **hây**

+ (animate OBJECT) + VERB (PHRASE)

รูปแบบนี้ได้แก่ การใช้คำกริยาระบุเฉพาะ (specifying verb) นำหน้า 'ให้' **hây** คำกริยาระบุเฉพาะในที่นี้หมายถึงคำระบุเฉพาะวิธีการ ที่เป็นสาเหตุให้ผู้อื่นแสดงการกระทำ เช่น 'บอก' **bòok** (to tell) 'ขอ' **khǎw** (to request) 'ยอม' **yoom** (to allow) 'อนุญาต' **anúyâat** (to allow) 'สั่ง' **sàŋ** (to order) 'อยาก' **yàak** (to want to) 'เตือน' **tuən** (to warn) ตัวอย่างเช่น

phǎm bòok hây kháv sǔu

ผมบอกให้เขาซื้อ

I told him to buy it.

kháv khǎw hây chán pay ráp

เขาขอให้ฉันไปรับ

He asked me to go and collect him.

raw yàak hây khun klàp maa rew rew

เราอยากให้คุณกลับมาเร็วๆ

We want you to come back soon.

ในบางประโยคที่ใช้คำกริยา 'บอก' 'ขอ' 'อนุญาต' 'สั่ง' 'เตือน' รูปแบบประโยคอาจจะใช้ 'ให้' **hây** สลับกับ นามที่มีชีวิต (animate object) ก็ได้ เช่น

phǎm bòok kháv hây sǔu

ผมบอกเขาให้ซื้อ

I told him to buy it.

kháv khǎw chán hây pay ráp

เขาขอฉันให้ไปรับ

He asked me to go and collect him.

3) การใช้ 'ทำให้' **tham hây** มีรูปแบบ คือ SUBJECT (human or non-human) + **tham hây** + (OBJECT) + VERB (PHRASE) เช่น

câw nâathii tham hây phǎm sǎ weelaa mâak

เจ้าหน้าที่ทำให้ผมเสียเวลามาก

The official made me waste a lot of time.

aakàat ùn ùn tham hây kháv rúusèk sabaay

อากาศอุ่น ๆ ทำให้เขารู้สึกสบาย

Warm weather makes her feel good.

truat kaan bâan tham hây khruu pùat hũaตรวจการบ้านทำให้ครูปวดหัว

Marking homework gives the teacher a headache.

2.2.3.12 การใช้คำกริยา ‘ให้’ กับกรรมตรงและกรรมรอง (‘To give’ : direct and indirect objects) นำเสนอรูปแบบของการใช้คำกริยา ‘ให้’ **hây** ในความหมายว่า ‘to give’ ซึ่งจะใช้รูปแบบที่มีกรรมตรง (direct objects) และกรรมรอง (indirect objects) โดยอาจจะมีหรือไม่มีคำบุพบท ‘แก่’ **kèe** (to, for) หน้ากรรมรองก็ได้ มี 2 รูปแบบ ดังนี้

1) SUBJECT + **hây** + DIRECT OBJECT (+**kèe**)

+ INDIRECT OBJECT เช่น

chán hây nǎngsǎm (kèe) khávฉันให้หนังสือ(แก่)เขา

I gave him a book.

phív hây ɲon (kèe) lúukพ่อให้เงิน(แก่)ลูก

The father gave his children money.

khun hây aahǎan mǎa rǎ yan?คุณให้อาหารหมาหรือยัง

Have you fed the dog yet? (you-give-food-dog-yet?)

ตัวอย่างประโยคที่ 3 นี้เป็นข้อยกเว้นว่าไม่ต้องใช้คำบุพบท ‘แก่’ ในส่วนของกรรมตรงนั้นถ้ามีการระบุปริมาณ ให้ใช้คำระบุปริมาณนั้นตามหลังกรรมรอง เช่น

chán hây nǎngsǎm (kèe) kháv sǎam lêmฉันให้หนังสือ(แก่)เขาสามเล่ม

I gave him three books.

ในกรณีที่กรรมตรงมีการบ่งคุณลักษณะ จะใช้คำหรือประโยคย่อยที่บ่งคุณลักษณะตามหลังกรรมตรง และต้องมีบุพบท ‘แก่’ หน้ากรรมรอง เช่น

chán hây nǎngsǎm thii chán chwǎp kèe khávฉันให้หนังสือที่ฉันชอบแก่เขา

I gave him books which I like.

phív hây ɲon hǎa phan bàat nán kèe lúukพ่อให้เงินห้าบาทนั้นแก่ลูก

The father gave his children the five thousand baht.

2) VERB + DIRECT OBJECT + **hây** + INDIRECT OBJECT เช่น

kháw sǔwŋ phaasǎa thay hây phǒm

เขาสอนภาษาไทยให้ผม

He taught me Thai.

kháw sòŋ còtmǎay maa hây phǒm

เขาส่งจดหมายมาให้ผม

She passed me the letter.

2.2.3.13 การเรียงคำกริยาในประโยคที่มีคำกริยาหลายตัว (Verb serialization) ได้แก่ การเรียงคำกริยาตามหลังประธานเดียวกัน โดยไม่มีคำอื่นมาคั่น เป็นการแสดงการกระทำกริยาอย่างต่อเนื่อง เช่น

kháw pay sǔx maa kin

เขาไปซื้อมากิน

(he - go - buy - come - eat)

He went out to buy something and brought it back to eat.

kháw rǐip wǐŋ khâam pay

เขารีบวิ่งข้ามไป

(he - hurry - run - cross - go)

He hurriedly ran across.

ในบางประโยคที่มีคำกริยาหลายคำ อาจจะละประธาน โดยใช้ความเข้าใจจากบริบท เช่น

tǐŋ rǐip klàp pay rǐak hây maa bòk

ต้องรีบกลับไปเรียกให้มาบอก

must - hurry - return - go - summon - cause - come - tell

หรือ **(khun) tǐŋ rǐip klàp pay rǐak hây (kháw) maa bòk (chán)**

(คุณ)ต้องรีบกลับไปเรียกให้(เขา)มาบอก(ฉัน)

(you) - must - hurry - return - go - summon - cause - (him) - come - tell - (me)

You must hurry back and summon him to come and tell me.

2.2.4 คำคุณศัพท์ (Adjectives (*stative verbs*) and adjectival constructions)

การนำเสนอเนื้อหาคำคุณศัพท์ เริ่มจากการให้ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับลักษณะ และหน้าที่ของคำคุณศัพท์ แล้วจึงกล่าวถึงเนื้อหาอื่นๆ ที่เกี่ยวข้องเกี่ยวกับคำคุณศัพท์ ลักษณะของคำคุณศัพท์นั้น เทียบได้กับคำกริยาแสดงสภาพ (*stative verbs*) ในภาษาไทย ทำหน้าที่ขยายคำนาม ใช้ตามหลัง

คำนามที่ขยาย โดยไม่ต้องใช้คำกริยา ‘เป็น’ pen (to be) แบบในภาษาอังกฤษ การขยายนามด้วย คำคุณศัพท์ 2 คำ มักจะใช้ร่วมกับคำลักษณนาม มีรูปแบบ NOUN + ADJECTIVE + CLASSIFIER + ADJECTIVE โดยคำคุณศัพท์คำแรกจะบอกลักษณะโดยรวมของนาม ส่วนคำคุณศัพท์คำหลัง จะบอกลักษณะเฉพาะของนามที่ไปขยาย เช่น

năŋsǎx sǐi dɛɛŋ lêm yà

หนังสือสีแดงเล่มใหญ่

the large, red book (book – red – classifier – big)

sǎaw sǔay khon ruay

สาวสวยคนรวย

the beautiful, rich girl (girl – beautiful – classifier – rich)

mǎa kɛɛ tua sǐi dam

หมาแก่ตัวสีดำ

the old, black dog (dog – old – classifier – black)

เนื้อหาอื่นๆ ที่เกี่ยวข้องกับคำคุณศัพท์ที่น่าเสนอ ได้แก่ การสร้างคำ การขยาย คำคุณศัพท์ การเสริมความ การซ้ำคำ และการใช้คำคุณศัพท์ในการเปรียบเทียบ น่าเสนอ ตามลำดับ ดังนี้

2.2.4.1 การสร้างคำคุณศัพท์โดยการรวมหน่วยคำ (Compound adjectives)

ได้แก่การนำหน่วยคำมาเรียงต่อกันเกิดเป็นคำคุณศัพท์ คำใหม่ มี 2 วิธี คือ ใช้หน่วยคำเติมหน้า (prefix) เช่น ‘ใจ-’ cay (heart) ‘น่า-’ nâa (worthy of) ‘ชี้-’ khîi (having the characteristic of) ‘ช่าง-’ châng (given to/good at) และ ‘หัว-’ hǔa (head) เฉพาะคำว่า ‘ใจ’ ใช้ได้ทั้งเติมหน้า (prefix) และเติมหลัง (suffix) อีกวิธีหนึ่งคือ การนำคุณศัพท์ 2 คำ ที่มีความหมายเดียวกันมาเรียงซ้อนกัน กลวิธีการนำเสนอตัวอย่างการสร้างคำ จะให้ตัวอย่างคำซึ่งประกอบด้วย สัทอักษร คำไทย และคำแปลภาษาอังกฤษ พร้อมกับให้ความหมายของคำคุณศัพท์นั้นๆ ดังนี้

1) การใช้หน่วยคำเติมหน้า และหน่วยคำเติมหลัง การสร้างคำในลักษณะนี้ เมื่อเทียบกับหลักเกณฑ์การสร้างคำในหนังสือบรรทัดฐานภาษาไทย เล่ม 2 เรียกคำเหล่านี้ว่า ‘คำประสาน’ (กาญจนา นาคสกุล; และ วิรุฬห์รัตน์ ไฉนจุ่น. 2549: 43-55) ตัวอย่างเช่น

cay dii	ใจดี	kind (heart + good)
cay yen	ใจเย็น	calm (heart + cool)
cay rǔwn	ใจร้อน	impatient, impetuous (heart + hot)
phɔw cay	พอใจ	satisfied (enough + heart)
klûm cay	กลุ้มใจ	depressed (gloomy + heart)
sabaay cay	สบายใจ	happy (well/happy + heart)
nâa bǔa	น่าเบื่อ	boring (bǔa – to be bored)

nâa klua	น่ากลัว	frightening (klua – to be afraid)
khîi kiat	ขี้เกียจ	lazy (kiat – does not exist in isolation)
khîi aay	ขี้อาย	shy (aay – to embarrassed)
châŋ phûut	ช่างพูด	talkative (phûut – to speak)
châŋ khít	ช่างคิด	given to thinking (khít – to think)
hũa dii	หัวดี	clever (head + good)
hũa khěŋ	หัวแข็ง	stubborn, headstrong (head + hard)

2) การนำคำคุณศัพท์สองคำที่มีความหมายเดียวกันมาเรียงต่อกัน การสร้างคำลักษณะนี้ เมื่อเทียบกับหลักเกณฑ์การสร้างคำในหนังสือบรรทัดฐานภาษาไทย เล่ม 2 เรียกคำเหล่านี้ว่า ‘คำซ้อน’ (กาญจนา นาคสกุล; และ วิรุฬห์รัตน์ ไฉนจุ่น. 2549: 57-62) ตัวอย่างเช่น

kàw kèe	เก่าแก่	old (old + old)
sũay ŋaam	สวยงาม	beautiful (beautiful + beautiful)
wâaŋ plàaw	ว่างเปล่า	vacant, empty (vacant + empty)
yâak con	ยากจน	poor (difficult + poor)
yày too	ใหญ่โต	big (big + big)
yó yé	เยอะแยะ	many (many + many)

2.2.4.2 การขยายคำคุณศัพท์ (Modification of adjectives) นำเสนอการใช้คำที่นำมาขยายคำคุณศัพท์ มี 2 รูปแบบ คือ ใช้คำขยายหน้าคำคุณศัพท์ และหลังคำคุณศัพท์ มีกลวิธีการนำเสนอโดยการให้ตัวอย่างคำขยายก่อนแล้วจึงยกประโยคตัวอย่างตามรูปแบบ ดังนี้

1) MODIFIER + ADJECTIVE รูปแบบนี้ คำที่ใช้ขยาย ได้แก่

khwôn khâaŋ ca	ค่อนข้างจะ	rather
mây	ไม่	not
mây khôy ... thâwray	ไม่ค่อย ... เท่าไร	not very

เช่น

bâan mây khôy yày thâwray

บ้านไม่ค่อยใหญ่เท่าไร

The house isn't very big.

2) ADJECTIVE + MODIFIER รูปแบบนี้ คำที่ใช้ขยาย ได้แก่

ca taay	จะตาย	very (informal)
caŋ	จริง	really
ciŋ ciŋ	จริง ๆ	truly
dii	ดี	nice and ...

kəən pay	เกินไป	too
kwàa	กว่า	more
khôn	ขึ้น	increasingly
loŋ	ลง	decreasingly
lǎa kəən	เหลือเกิน	excessively
mâak	มาก	very
mǎan kan	เหมือนกัน	fairly
nák	นัก	very
pay nòy	ไปหน่อย	a little bit too
phw	พอ	enough
phw cháy	พอใช้	enough
phw (phw) kan	พอ (๑) กัน	equally
phw sǎmkhuan	พอสมควร	enough
thâw (thâw) kan	เท่า (๑) กัน	equally
thii diaw	ทีเดียว	indeed

เช่น

phaasǎa phǎm mây dii phw

ภาษาผมไม่ดีพอ

My language isn't good enough.

khwǎn khâan çà phɛɛŋ pay nòy

ค่อนข้างจะแพงไปหน่อย

a little too much on the expensive side.

hǎwŋ níi ùn dii ciŋ ciŋ

ห้องนี้อุ่นดีจริงๆ

This room is really nice and warm.

2.2.4.3 การเสริมความคำคุณศัพท์ (Special intensifiers) นำเสนอคำที่ใช้เน้นเน้นเสริมความ (intensifier) เพื่อให้คำคุณศัพท์ที่มีความหมายชัดเจนมากขึ้น ซึ่งเปรียบเทียบกับความหมายตามภาษาอังกฤษว่า 'very' คำเน้นเสริมความนี้ใช้ตามหลังคำคุณศัพท์ การนำเสนอคำเหล่านี้ ได้แบ่งคำเป็น 3 กลุ่ม คือ กลุ่มที่เน้นเรื่องทั่วไป กลุ่มที่เน้นเรื่องสี และกลุ่มที่เน้นเรื่องรสชาติ มีกลวิธีการนำเสนอโดยใช้คำคุณศัพท์ภาษาอังกฤษเป็นตัวตั้ง แล้วยกภาษาไทยเปรียบเทียบกับประกอบด้วยคำที่ให้ความหมายตรงกับคำคุณศัพท์ภาษาอังกฤษที่เป็นตัวตั้ง ตามด้วยคำเน้นเสริมความ ดังนั้นการนำเสนอด้วยวิธีนี้ อาจวิเคราะห์ได้ว่าเพื่อชี้ให้เห็นชัดว่าคำใดใช้เน้นเสริมความ เนื่องจาก

คำคุณศัพท์บางคำจะใช้คำเน้นเสริมความได้มากกว่าหนึ่งคำ และในขณะเดียวกันคำเน้นเสริมความ 1 คำ อาจจะใช้เสริมความคำคุณศัพท์ได้มากกว่าหนึ่งคำ ดังตัวอย่างต่อไปนี้

1) คำเน้นเสริมความเรื่องทั่วไป (General) เช่น

asleep	láp + pǔy	หลับ <u>ปุ๋ย</u>
big	yày + bǐǎo rǎo / mahè maa	ใหญ่ <u>เบ้อเร่อ</u> / <u>มหึมา</u>
bright	sawàaŋ + cǎa	สว่าง <u>จ้า</u>
dark	mǔt + tút tǔt	มืด <u>ตืดตื่อ</u>
dull, insipid	cǔt + chǔt	จืด <u>ชืด</u>
clear	sǎy + cǎew	ใส <u>แจ้ว</u>
cold	yen + cíap/chìap	เย็น <u>เจียบ</u> / <u>เจียบ</u>
crazy	bǎa + chamát	บ้า <u>ชะมัด</u>
crowded	nên + iát	แน่น <u>เอี้ยด</u>
different	tàaŋ kan + líp láp	ต่างกัน <u>ลิปลับ</u>
expensive	phæŋ + líp líw	แพง <u>ลิปลิ้ว</u>
far	klay + líp líw	ไกล <u>ลิปลิ้ว</u>
	hàaŋ + líp líw	ห่าง <u>ลิปลิ้ว</u>
fast	rew + cǐi/prǔt/rǐi	เร็ว <u>จี้</u> / <u>ปรือ</u> / <u>รี</u>
flat	bèen + téet tǎe/tǎe	แบน <u>แต็ตแต้</u> / <u>แต้</u>
full	tem + iát/prǐi/prǎe	เต็ม <u>เอี้ยด</u> / <u>ปรี่</u> / <u>แปร์</u>
full (food)	ìm + tǔt	<u>อิมตื่อ</u>
hot	róon + cǐi	ร้อน <u>จี้</u>
lost	hǎay + tǔm	หาย <u>ต้อม</u>
new	mày + ìam	ใหม่ <u>เอี้ยม</u>
straight	tronŋ + phǎŋ/pǎŋ/pé	ตรง <u>เผง</u> / <u>เป้ง</u> / <u>เป๊ะ</u>
stupid	ŋôo + chamát	โง่ <u>ชะมัด</u>

2) คำเน้นเสริมความเรื่องสี (Colours) เช่น

black	dam + pǐi	ดำ <u>ปี้</u>
	dam + khláp	ดำ <u>ขลับ</u>
green	khǎaw + khacii	เขียว <u>ขจี</u>
	khǎaw + prǎe	เขียว <u>แปร์</u>
	khǎaw + tǔt	เขียว <u>อื่อ</u>

red	dɛɛŋ + c'éɛt	แดง <u>แจ้ด</u>
	dɛɛŋ + c'ɛɛ	แดง <u>แจ้</u>
	dɛɛŋ + pr'éɛt	แดง <u>แปรี้ด</u>
white	khǎaw + cúa	ขาว <u>จั่วะ</u>
	khǎaw + cúak	ขาว <u>จั่วก</u>
yellow	hǎaŋ + wǎy	เหลือง <u>อ้อย</u>
	hǎaŋ + pr'éɛt	เหลือง <u>แปรี้ด</u>
	hǎaŋ + cǎy	เหลือง <u>จ้อย</u>

3) คำเน้นเสริมความเรื่องรสชาติ (Flavours) เช่น

bitter	khǒm + pǐi	ขม <u>ปี้</u>
bland	c'ùut + ch'ùut	จืด <u>ชืด</u>
salty	khem + pǐi	เค็ม <u>ปี้</u>
sour	príaw + cíit	เปรี้ยว <u>จืด</u>
spicy	phèt + cǐi	เผ็ด <u>จี้</u>
sweet	wǎan + cíap	หวาน <u>เจียบ</u>
	wǎan + cǎy	หวาน <u>จ้อย</u>
	wǎan + chàm	หวาน <u>น้ำ</u>

2.2.4.4 การซ้ำคำคุณศัพท์ (Reduplication) เป็นการขยายคำคุณศัพท์อีกวิธีหนึ่ง เพื่อเน้นความหมายให้ชัดเจนขึ้น ในหนังสือบรรทัดฐานภาษาไทย เล่ม 2 เรียกคำเหล่านี้ว่า 'คำซ้ำ' (กาญจนา นาคสกุล; และ วิรุพหิรัธน์ ไฉนงุ่น. 2549: 62-69) การซ้ำคำ มี 2 วิธี คือ การซ้ำคำเดิมโดยไม่เปลี่ยนเสียง และการซ้ำคำโดยการเปลี่ยนเสียง มีการนำเสนอ ดังนี้

1) การซ้ำคำเดิมโดยไม่เปลี่ยนเสียง (Simple repetition of the adjective) วิธีนี้เทียบได้กับการใช้คำเติมหลัง *-ish* (adjectival suffix) ในภาษาอังกฤษ ส่วนการเขียนคำที่ซ้ำจะใช้เครื่องหมายไม้ยมกแทนคำที่ซ้ำ เช่น

sǐi dɛɛŋ dɛɛŋ	สีแดง ๆ	a reddish colour
bâan lék lék	บ้านเล็ก ๆ	a smallish house
aahǎan phèt phèt	อาหารเผ็ด ๆ	spicy-ish food
phûu yǐŋ sǎay sǎay	ผู้หญิงสวย ๆ	pretty girls
nǎŋsǎa dii dii	หนังสือดี ๆ	good books

ใน 2 ตัวอย่างท้าย เป็นการซ้ำคำเพื่อแสดงความเป็นพหูพจน์ของคำนามที่มีคำคุณศัพท์มาขยาย

2) การซ้ำคำโดยการเปลี่ยนเสียง (Repetition of adjective with tonal change) การซ้ำคำเพื่อเน้นความหมายของคำให้หนักแน่นขึ้น โดยการเปลี่ยนหรือเน้นเสียงคำหน้า เป็นเสียงสูงกว่าวรรณยุกต์ตรีปกติ ไม่ว่าคำหลังจะเป็นเสียงวรรณยุกต์ใดก็ตาม ถ้าซ้ำคำ 3 คำ จะเน้นเสียงวรรณยุกต์ตรีที่คำที่สอง ในการเขียนคำซ้ำที่เปลี่ยนเสียงนี้ David Smyth ใช้รูปวรรณยุกต์ ตรี แทนที่จะใช้รูปวรรณยุกต์โทตามอักษรวิธีไทย แต่อย่างไรก็ตามการใช้รูปวรรณยุกต์โทหรือตรี ก็ยังไม่ตรงกับเสียงที่เปลี่ยนไป เนื่องจากเสียงที่เน้นสูงกว่าเสียงวรรณยุกต์ตรีปกติยังไม่มีเครื่องหมาย แสดงเสียงนี้ ดังที่ได้กล่าวไว้แล้วในส่วนของเนื้อหาเรื่องเสียง (ดูข้อ 1.2.4.4) การนำเสนอจะให้ เฉพาะตัวอย่างคำไทย และคำแปลภาษาอังกฤษ ไม่มีประโยคตัวอย่าง เช่น

aróy aròy	อร่อย อร่อย	Ever so tasty!
báa bàa	เบื่อ เบื่อ	So bored!
phéεŋ phεεŋ	แพง แพง	Really expensive!
dii díi dii	ดี ดี ดี	So good!

2.2.4.5 คำคุณศัพท์กับการเปรียบเทียบ (Comparison of adjectives) นำเสนอ รูปแบบของการเปรียบเทียบ ซึ่งประกอบด้วยคำคุณศัพท์กับคำแสดงการเปรียบเทียบ เช่น ‘กว่า’ ‘เท่ากับ’ ‘เท่ากัน’ กลวิธีการนำเสนอจะเริ่มจากให้รูปแบบพื้นฐานของการเปรียบเทียบก่อน แล้วจึง เสนอรูปแบบการเปรียบเทียบในลักษณะต่างๆ เช่น การเปรียบเทียบในระดับต่างๆ เป็นต้น รูปแบบ พื้นฐานที่ใช้ในการเปรียบเทียบ คือ ADJECTIVE + **kwâa** (more than) เช่น

khâaw nâa pèt aròy kwâa

ข้าวหน้าเป็ดอร่อยกว่า

Duck rice is tastier.

khâa khreŋ bin phεεŋ kwâa pii thîi léεw

ค่าเครื่องบินแพงกว่าปีที่แล้ว

The air fare is more expensive than last year.

câŋ khon tham dii kwâa tham eεŋ

จ้างคนทำดีกว่าทำเอง

Paying someone to do is better than doing it yourself.

การนำเสนอรูปแบบการเปรียบเทียบในลักษณะอื่นๆ มีลำดับเนื้อหา ดังนี้

1) การเปรียบเทียบระดับที่แตกต่าง (Degrees of comparison) ได้แก่ การเปรียบเทียบที่แสดงระดับความมาก น้อย โดยขยายรูปแบบพื้นฐานของการเปรียบเทียบ (ADJECTIVE + **kwâa**) ด้วยคำวิเศษณ์ที่แสดงระดับความมาก น้อย เช่น คำว่า ‘มาก’ **mâak** (much, a lot) ‘เยอะ’ **yó** (much, a lot) ‘นิดหน่อย’ **nítñòy** (a little) ดังตัวอย่าง

sanùk kwâa yó

สนุกกว่าเยอะ

a lot more fun

klay kwâa nítnòy

ไกลกว่านิดหน่อย

a little bit further

phæŋ kwâa sǎwŋ thâw

แพงกว่าสองเท่า

twice as expensive

2) แสดงการเปรียบเทียบระดับที่เท่ากัน (Equal comparisons) โดยการใช้นำคุณศัพท์ที่ร่วมกับคำแสดงระดับที่เท่ากัน เช่น คำว่า 'เท่ากับ' **thâw kàp** (as much as) 'เท่ากัน' **thâw kan** (equally) 'เหมือน' **mǎan** (similar) เป็นต้น นำเสนอโดยการให้รูปแบบประโยคต่างๆ และยกตัวอย่างประโยคตามรูปแบบนั้น ดังนี้

- X + ADJECTIVE + **thâw kàp** (as much as) + Y เช่น

lúuk sǎwŋ thâw kàp phǎw

ลูกสูงเท่ากับพ่อ

The son is as tall as his father.

nakhwǎn phanom klay thâw kàp nǎwŋkhaay

นครพนมไกลเท่ากับหนองคาย

Nakhorn Phanom is as far as Nongkhai.

pay rót fay thúuk thâw kàp pay rót mee

ไปรถไฟถูกเท่ากับไปรถเมล์

Going by train is as cheap as going by bus.

- X + **kàp** ('with') + Y + ADJECTIVE + **thâw (thâw) kan** /

phwǎ (phwǎ) kan (equally) เช่น

phǎw kàp lúuk sǎwŋ thâw kan

พ่อกับลูกสูงเท่ากัน

Father and son are as tall as each other.

nakhwǎn phanom kàp nǎwŋkhaay klay thâw kan

นครพนมกับหนองคายไกลเท่ากัน

Nakhorn Phanom and Nongkhai are as far as one another.

pay rôt fay kàp pay rôt mee thûuk thâw kan

ไปรถไฟกับไปรถเมล์ถูกเท่ากัน

Going by train and going by bus are as cheap as each other.

- X + ADJECTIVE + mǎn (similar) + Y เช่น

lûuk sǎaw sǎy mǎn mǎe

ลูกสาวสวยเหมือนแม่

The daughter is as beautiful as her mother.

aahǎan ciin aròy mǎn aahǎan thay

อาหารจีนอร่อยเหมือนอาหารไทย

Chinese food is as tasty as Thai food.

การเปรียบเทียบลักษณะนี้ อาจจะใช้รูปแบบ X + kàp (with) + Y +
ADJECTIVE + mǎn kan ได้ แต่อาจจะให้ความหมายได้สองแง่ เช่น

mǎe kàp lûuk sǎaw sǎy mǎn kan

แม่กับลูกสาวสวยเหมือนกัน

Mother and daughter are as beautiful as each other,

หรือ Mother and daughter are fairly good looking.

- X + ADJECTIVE + mây phé (not lose to) + Y เช่น

plaa prǎaw wǎan aròy mây phé kɛŋ kà

ปลาเปรี้ยวหวานอร่อยไม่แพ้แกงไก่

The sweet and sour fish is as tasty as the chicken curry.

lûuk sǎaw pàak ráay mây phé mǎe

ลูกสาวปากร้ายไม่แพ้แม่

The daughter has as sharp a tongue as her mother.

3) การถามเชิงเปรียบเทียบ (Interrogative comparisons) มีรูปแบบ
QUESTION WORD + ADJECTIVE + kwâa kan? เช่น

thîi nǎy klay kwâa kan?

ที่ไหนไกลกว่ากัน

Which is further?

khay kèŋ kwâa kan?

ใครเก่งกว่ากัน

Who is the cleverer?

lêm năy thùuk kwâa kan?

เล่มไหนถูกกว่ากัน

Which book is cheaper?

4) การปฏิเสธเชิงเปรียบเทียบ (Negative comparisons) มีรูปแบบ

X + **sûu** + Y + **mây dâay** (X can't beat Y) เช่น

aahăan faràŋ sũu aahăan thay mây dâay

อาหารฝรั่งสู้อาหารไทยไม่ได้

Western food isn't as good as/can't beat Thai food.

5) การเปรียบเทียบระดับที่มากเกินไป (Excessives) โดยใช้คำว่า 'เกินไป'

kəən pay (too much) ขยายคำคุณศัพท์ มีรูปแบบคือ ADJECTIVE + (**kəən**) **pay** (too much)

ในการสนทนามักจะละคำว่า **kəən** หรือ อาจจะไม่เพิ่มคำขยาย เช่น 'น้อย' **nòy** (a little) 'นิดหน่อย'

nít nòy (a little bit) 'มาก' **mâak** (a lot) เช่น

klay (kəən) pay

ไกล (เกินไป) ไป

It's too far.

klay pay nòy

ไกล ไป น้อย

a little too far

phæŋ pay mâak

แพง ไป มาก

much too expensive

6) การเปรียบเทียบขั้นสูงสุด (Superlatives) โดยใช้คำว่า 'ที่สุด' **thîi sùt**

(most) ขยายคำคุณศัพท์ มีรูปแบบคือ ADJECTIVE + **thîi sùt** (most) เช่น

thəə pen nák rǝŋ daŋ thîi sùt khǝŋ thay

เธอเป็นนักร้องดังที่สุดของไทย

She is Thailand's most famous singer.

an năy thùuk thîi sùt?

อันไหนถูกที่สุด

Which is the cheapest one?

thîi sǎmkhan thîi sùt khəu ...

ที่สำคัญที่สุดคือ ...

The most important thing is ...

2.2.5 คำวิเศษณ์ และการสร้างหน่วยวิเศษณ์ (Adverbs and adverbial constructions) นำเสนอเนื้อหาเกี่ยวกับการขยายคำกริยา หรือกริยาวลี ด้วยหน่วยวิเศษณ์รูปแบบต่างๆ ซึ่งมีทั้งคำวิเศษณ์ และวิเศษณ์วลีที่สร้างขึ้นใหม่ กลวิธีการนำเสนอจะเริ่มจากการใช้คำวิเศษณ์บอกลักษณะอาการ เพื่อขยายกริยาหรือกริยาวลี โดยนำเสนอรูปแบบประโยคก่อน แล้วจึงยกตัวอย่าง หลังจากนั้นจึงนำเสนอคำวิเศษณ์ที่บอกลักษณะอื่นๆ ได้แก่ บอกกาล บอกความถี่ และบอกระดับความมาก น้อย โดยจะให้ตัวอย่างคำวิเศษณ์ที่ใช้บอกลักษณะนั้นๆ แล้วยกตัวอย่างประโยค นำเสนอเนื้อหาตามลำดับดังนี้

2.2.5.1 คำวิเศษณ์บอกลักษณะอาการ (Adverbs of manner) นำเสนอการใช้คำวิเศษณ์ ขยายกริยาหรือกริยาวลี ในรูปแบบต่างๆ แต่ละรูปแบบประกอบด้วยหน่วยคำกริยา หรือกริยาวลี กับหน่วยวิเศษณ์ ซึ่งมีทั้งคำวิเศษณ์ และวิเศษณ์วลี การนำเสนอเนื้อหาในส่วนนี้ David Smyth จะใช้คำว่า ‘Adjective’ (คำคุณศัพท์) แทนคำว่า ‘Adverb’ (คำวิเศษณ์) เพื่อให้ผู้เรียนที่ใช้ภาษาอังกฤษเข้าใจได้ง่าย เนื่องจากในภาษาอังกฤษ คำทั้ง 2 ชนิด มีรูปคำแตกต่างกัน แต่ในภาษาไทยมีรูปคำแบบเดียวกัน คือ เป็นได้ทั้ง คำคุณศัพท์ และคำวิเศษณ์ เช่น คำว่า ‘ช้า’ จะมีความหมายทั้ง ‘slow’ และ ‘slowly’ เป็นต้น ลักษณะของคำดังกล่าวนี้ พระยาอุปกิตศิลปสาร (2546: 87-88) ได้อธิบายไว้ว่า คำวิเศษณ์ในภาษาอังกฤษมี 2 รูปคือ รูปหนึ่งใช้ประกอบนาม และสรรพนาม เรียกว่า ‘คำคุณศัพท์’ อีกรูปหนึ่งใช้ประกอบกริยา คุณศัพท์ และประกอบวิเศษณ์ด้วยกัน เรียกว่า ‘กริยาวิเศษณ์’ เช่น รูปคุณศัพท์ ‘ดี’ เป็น ‘กุด (good)’ และ ‘ชั่ว’ เป็น ‘แบาด (bad) ส่วนรูปกริยาวิเศษณ์ ‘ดี’ เป็น ‘เวล (well)’ และ ‘ชั่ว’ เป็น ‘แบาดลี (badly)’ เป็นต้น ภาษาอังกฤษจึงเรียกชื่อ 2 อย่าง ตามรูปของมัน แต่ในภาษาไทยมีรูปอย่างเดียวกันทั้งหมดจึงเรียกว่าคำ ‘วิเศษณ์’ ทั่วไป รูปแบบของหน่วยวิเศษณ์ที่นำมาขยายกริยาหรือกริยาวลี มีดังนี้

1) VERB (PHRASE) + ADJECTIVE เช่น

kháw dǎən cháa

เขาเดินช้า

He walks slowly.

khun phûut cháat

คุณพูดชัด

You speak clearly.

2) VERB (PHRASE) + REDUPLICATED ADJECTIVE

รูปแบบนี้ หน่วยวิเศษณ์ใช้การซ้ำคำเพื่อแสดงลักษณะต่างๆ ได้แก่

- แสดงการเน้นความหมาย เช่น

kháw sǎu thùuk thùuk

เขาซื้อถูกๆ

He bought cheap(ish)ly.

kháw dæ̀n cháa cháa

เขาเดินช้าๆ

He walks slow(ish)ly.

chán cà pay rew rew ní

ฉันจะไปเร็วๆ นี้

I'm going shortly.

- แสดงคำสั่ง เช่น

maa rew rew

มาเร็วๆ

Come quickly!

yùu ńiáp ńiáp

อยู่เงียบๆ

Stay quiet!

phùt daŋ daŋ nòy

พูดดังๆ หน่อย

Speak up!

- แสดงการเลียนเสียงธรรมชาติ เช่น

kháw hǔa ró khík khík

เขาหัวเราะคิกๆ

She giggled.

mɛɛw rǔwŋ míaw míaw

แมวร้องเหมียว ๆ

The cat miaowed.

fǎn tòk sǎŋ pò pè

ฝนตกเสียงแปะแปะ

The rain pitter-pattered.

3) VERB (PHRASE) + ADVERBIAL PHRASE

หน่วยวิเศษณ์รูปแบบนี้จะใช้ 'อย่าง' **yàaŋ** (like, as) 'โดย' **dooy** (by)

'ด้วย' **dūay** (with) 'เป็น' **pen** (is, as) นำหน้ากริยา กริยาวลี หรือนามวลี ดังนี้

- VERB (PHRASE) + yàaŋ + VERB (PHRASE) เช่น

kháw phûut yàaŋ mây suphâap

เขาพูดอย่างไม่สุภาพ

He spoke impolitely.

kháw yím yàaŋ mii kwaam sùk

เขายิ้มอย่างมีความสุข

She smiled happily.

- VERB (PHRASE) + dooy + VERB PHRASE เช่น

kháw phûut dooy mây khít kòon

เขาพูดโดยไม่คิดก่อน

He spoke without thinking.

kháw ywom ráp kham wícaan dâay dooy ñây

เขายอมรับคำวิจารณ์ได้โดยง่าย

He could accept the criticism readily/easily.

kháw tham dooy mây wǎŋ phǎn tǝp theɛn

เขาทำโดยไม่หวังผลตอบแทน

He did it without hope of anything in return.

- VERB (PHRASE) + dūay + NOUN PHRASE เช่น

kháw tham ñaan dūay khwaam yâak lambàak

เขาทำงานด้วยความยากลำบาก

He worked with difficulty.

- VERB (PHRASE) + pen + NOUN PHRASE เช่น

kháw càay ñaen pen wan wan

เขาจ่ายเงินเป็นวัน ๆ

They pay daily.

kháw bɛŋ pen chín lék lék

เขาแบ่งเป็นชิ้นเล็ก ๆ

She divided it into small pieces.

4) VERB (PHRASE) + *dây* + ADJECTIVE

รูปแบบนี้หน่วยวิเศษณ์จะใช้กริยาช่วย 'ได้' เพื่อแสดงการกระทำอย่างใด
อย่างหนึ่งได้ดี เช่น

kháw phûut *dây* khiŋ

เขาพูดได้คล่อง

He speaks fluently.

khun khĩan *dây* sũay

คุณเขียนได้สวย

You write nicely.

mêe tham aahãan *dây* aròy

แม่ทำอาหารได้อร่อย

Mum is a good cook. ('cooks food tastily')

5) VERB (PHRASE) + *hây* + ADJECTIVE

รูปแบบนี้หน่วยวิเศษณ์ใช้กริยาก่อเหตุ 'ให้' เพื่อแสดงคำสั่ง เช่น

kin *hây* mòt

กินให้หมด

Eat everything up!

tham *hây* sèt

ทำให้เสร็จ

Finish it off!

2.2.5.2 การขยายคำวิเศษณ์ (Modification of adverbs) นำเสนอรูปแบบ
การขยายคำวิเศษณ์ 2 รูปแบบ คือ การใช้ส่วนขยายหน้าคำวิเศษณ์ และตามหลังคำวิเศษณ์ โดยใช้
คำว่า 'Adjective' เรียกคำวิเศษณ์ แทนคำว่า 'Adverb' (ดูข้อ 2.2.5.1) ดังนี้

1) VERB (PHRASE) + MODIFIER + ADJECTIVE เช่น

phõm rian *mây* kèn

ผมเรียนไม่เก่ง

I don't do well in my studies.

kháw phûut *mây* khòy chát

เขาพูดไม่ค่อยชัด

He doesn't speak very clearly.

tham aahăan khò̃n khẫn cầ snùk

ทำอาหารค่อนข้างจะสนุก

Cooking is quite fun.

2) VERB (PHRASE) + ADJECTIVE + MODIFIER เช่น

khun phûut rew mâak

คุณพูดเร็วมาก

You speak very quickly.

kháw tề̃n tua ríapró̃y khừ̃n

เขาแต่งตัวเรียบร้อยขึ้น

He dresses more respectably.

2.2.5.3 คำวิเศษณ์กับการเปรียบเทียบ (Comparison of adverbs) นำเสนอรูปแบบการใช้คำวิเศษณ์กับคำแสดงการเปรียบเทียบระดับต่างๆ ซึ่งมีลักษณะเดียวกับวิธีการใช้คำเปรียบเทียบกับคำคุณศัพท์ แต่รูปแบบของการใช้คำวิเศษณ์จะต้องมีคำกริยาหรือกริยาวลี นำหน้าคำวิเศษณ์ ซึ่งในที่นี้ใช้คำว่า 'Adjective' ในความหมายว่าเป็นคำวิเศษณ์ (ดูข้อ 2.2.5.1) กลวิธีการนำเสนอจะเริ่มจากนำเสนอรูปแบบพื้นฐานของการเปรียบเทียบด้วยคำว่า 'กว่า' **kwâa** จากนั้นเป็นการนำเสนอรูปแบบการเปรียบเทียบในระดับต่างๆ รูปแบบพื้นฐานของการเปรียบเทียบ คือ VERB (PHRASE) + ADJECTIVE + **kwâa** เช่น

khun tham aahăan arỳ̃ kwâa chán

คุณทำอาหารอร่อยกว่าฉัน

You are a better cook than me. (you-make food-more tasty than-me)

kháw phûut thay dẫy chá̃t kwâa phỏ̃m

เขาพูดไทยได้ชัดกว่าผม

He speaks Thai more clearly than me.

การเปรียบเทียบในระดับต่างๆ มีรูปแบบ ดังนี้

1) การเปรียบเทียบในระดับที่เท่ากัน (Equal comparisons) มีรูปแบบดังนี้

- X + VERB (PHRASE) + ADJECTIVE + **thâw kàp** + Y เช่น

chán rian nàk thâw kàp phii

ฉันเรียนหนักเท่ากับพี่

I study as hard as my sister.

- X + **kàp** + Y + VERB (PHRASE) + ADJECTIVE +

thâw (thâw) kan/ phɔw (phɔw) kan เช่น

chán kàp phîi rian nàk thâw (thâw) kan

ฉันกับพี่เรียนหนักเท่า (ๆ) กัน

I and my sister study as hard as each another.

- X + VERB (PHRASE) + ADJECTIVE + **mǎn** + Y เช่น

lûuk sǎaw tềng tua sǎay mǎn daaraa nǎng

ลูกสาวแต่งตัวสวยเหมือนดารานั่ง

Her daughter dresses as beautifully as a film star.

2) การเปรียบเทียบระดับที่มากเกินไป (The excessive construction)

มีรูปแบบ VERB (PHRASE) + ADJECTIVE + **(kǎn) pay** เช่น

khun phûut rew (kǎn) pay

คุณพูดเร็วเกินไป

You speak too quickly.

3) การเปรียบเทียบขั้นสูงสุด (The superlative construction) มีรูปแบบ

VERB (PHRASE) + ADJECTIVE + **thîi sùt** เช่น

thǎo rǔwng phrǔ thîi sùt

เธอร้องเพราะที่สุด

She is the best singer.

4) การเปรียบเทียบตามสำนวน 'As ... as possible' มี 2 รูปแบบคือ

- VERB (PHRASE) + **yàang** + ADJECTIVE + **thîi sùt** +

(thâw) thîi cà + ADJECTIVE + **dây** เช่น

kháw wíng yàang rew thîi sùt (thâw) thîi cà rew dâay

เขาวิ่งอย่างรวดเร็วที่สุด(เท่า)ที่จะเร็วได้

He ran as quickly as possible.

- VERB (PHRASE) + **yàang** + ADJECTIVE + **thîi sùt** +

(thâw) thîi cà + tham + dâay เช่น

phǎm cà tham yàang dii thîi sùt (thâw) thîi cà tham dâay

ผมจะทำอย่างดีที่สุด(เท่า)ที่จะทำได้

I shall do it as well as possible.

2.2.5.4 คำวิเศษณ์บอกเวลา (Adverbs of time) นำเสนอเนื้อหา โดยให้ตัวอย่าง คำวิเศษณ์บอกเวลา และกฎเกณฑ์การใช้ พร้อมตัวอย่างประโยค มี 2 ลักษณะ คือ

1) ใช้หน้าหน้า หรือตามหลังกริยาวลี ได้แก่คำที่แสดงกาลของประโยค แบ่งเป็นกลุ่ม ได้ดังนี้

เวลาปัจจุบัน :	dǎw ní	เดี๋ยวนี้	now, at this moment
	ทวน ní	ตอนนี้	now
	thúk wan ní	ทุกวันนี้	these days
เวลาอดีต :	mâa kòwn	เมื่อก่อน	before, formerly
	ทวน nán	ตอนนั้น	at that time
	mâa kǐi ní	เมื่อกี้	a minute ago
เวลาอนาคต :	phrúŋ ní	พรุ่งนี้	tomorrow
	wan lǎŋ	วันหลัง	another day, some other day
	khraŋ nâa	ครั้งหน้า	next time

ตัวอย่าง

ทวน ní kháw mây wân

ตอนนี้เขาไม่ว่าง

He is not free at the moment.

mâa kòwn chán mây chíw

เมื่อก่อนฉันไม่ชอบ

Before, I did not like it.

phǒm pay yám wan lǎŋ

ผมไปเยี่ยมวันหลัง

I'll go to visit her another day.

2) ใช้เฉพาะตำแหน่งใดตำแหน่งหนึ่งในประโยค ได้แก่ คำว่า 'ยัง' **yan** (still) ใช้หน้าคำกริยาหรือกริยาวลีเท่านั้น และคำว่า 'แล้ว' **léew** (already) ใช้ตามหลังคำกริยาหรือกริยาวลีเท่านั้น เช่น

chán yan hǐw

ฉันยังหิว

I'm still hungry.

kháw pay léew

เขาไปแล้ว

He's already gone.

2.2.5.5 คำวิเศษณ์บอกความถี่ (Adverbs of frequency) นำเสนอการใช้โดยให้ ตัวอย่างคำวิเศษณ์บอกความถี่ และกฎเกณฑ์การใช้ พร้อมยกตัวอย่างประโยค มี 3 ลักษณะ คือ

1) ใช้ตามหลังคำกริยาหรือกริยาวลี ได้แก่

bỳ bỳ	บ่อยๆ	often
samǎ	เสมอ	always
pen pracam	เป็นประจำ	regularly
pen rayá rayá	เป็นระยะๆ	periodically

ตัวอย่าง

raw pay thîaw mư̄ng thay bỳ bỳ

เราไปเที่ยวเมืองไทยบ่อยๆ

We visit Thailand often.

kháw tham aahǎan phèt samǎ

เขาทำอาหารเผ็ดเสมอ

She always makes spicy food.

chán pay hǎa mǎw pen rayá rayá

ฉันไปหาหมอเป็นระยะๆ

I go to see the doctor periodically.

2) ใช้เริ่มต้นอนุพากย์ หรือประโยค ได้แก่

thammadaa	ธรรมดา	normally, usually
pòkkatì	ปกติ	normally, usually

ตัวอย่าง

thammadaa phǎm mǎy kin lâw

ธรรมดาผมไม่กินเหล้า

Normally I don't drink alcohol.

pokkatì mii khon mâak

ปกติมีคนมาก

Usually there are a lot of people.

3) ใช้หน้าหน้าประธานของประโยคหรือลงท้ายประโยค ได้แก่

baaŋ khráŋ	บางครั้ง	sometimes
thúk wan	ทุกวัน	daily
aathít lá sǎwŋ khráŋ	อาทิตย์ละสองครั้ง	twice a week

ตัวอย่าง

baaŋ khráŋ chán rúusùk bûa

บางครั้งฉันรู้สึกเบื่อ

Sometimes I feel bored.

chán rúusùk bûa baaŋ khráŋ

ฉันรู้สึกเบื่อบางครั้ง

I feel bored sometimes.

2.2.5.6 คำวิเศษณ์บอกระดับความมาก น้อย (Adverbs of degree) นำเสนอโดยการให้ตัวอย่างคำวิเศษณ์บอกระดับ และกฎเกณฑ์การใช้ พร้อมตัวอย่างประโยค คำชนิดนี้ได้แก่

mâak	มาก	a lot, very much, really
bâaŋ	บ้าง	somewhat
mǎan kan	เหมือนกัน	somewhat; fairly/ reasonably
nítnòy	นิดหน่อย	a little (bit)
nòy	น้อย	a little

คำเหล่านี้จะใช้หลังคำกริยา หรือกริยาวลี เช่น

kháw maw mâak

เขาเมามาก

He's really drunk.

chán hǐw nítnòy

ฉันหิวนิดหน่อย

I'm a bit hungry.

thon nòy ná

ทนหน่อยนะ

Be a little patient!

นอกจากนี้ยังได้เพิ่มเติมรูปแบบการใช้คำว่า 'เหมือนกัน' **mǎan kan** และ 'บ้าง' **bâaŋ** ดังนี้

1) 'เหมือนกัน' จะใช้แสดงความเห็นด้วยอย่างสุภาพโดยใช้รูปแบบ **kǎ ...**

+ VERB (VERB PHRASE) + **mǎan kan** เช่น

aacaan sǎwn dii máy?

อาจารย์สอนดีไหม

Is he a good teacher?

- k໋ວ ... dii mǎan kan
- ก็ ... ดีเหมือนกัน
- Well ... yes.

2) ‘บ้าง’ **bâaŋ** เป็นคำบ่งปริมาณคล้ายกับ ‘บาง’ **baaŋ** ต่างกันที่ ‘บาง’ **baaŋ** จะต้องมีลักษณนามตามหลัง ส่วน ‘บ้าง’ **bâaŋ** จะไม่มีลักษณนามตามหลัง เช่น

chán chǐwɔp kin aahǎan khèek baaŋ yàaŋ

ฉันชอบกินอาหารแขก**บ้าง**อย่าง

I like some kinds of Indian food.

baaŋ khon dii baaŋ khon mây dii

บางคนดี**บ้าง**คนไม่ดี

Some people are good, some are bad.

kháw phûut phaasǎa thay dǎay bâaŋ

เขาพูดภาษาไทยได้**บ้าง**

He speaks some Thai.

chán yàak pay kin aahǎan khèek bâaŋ

ฉันอยากไปกินอาหารแขก**บ้าง**

I'd like to eat some Indian food.

kháw phûut ciŋ bâaŋ mây ciŋ bâaŋ

เขาพูดจริง**บ้าง**ไม่จริง**บ้าง**

Some of what he says is true, some isn't.

(he - speak - true -somewhat, not - true -somewhat)

นอกจากนี้คำว่า ‘บ้าง’ ยังใช้ในประโยคว่า ‘บ้างก็ ... บ้างก็ ...’ **bâaŋ kǐ ... bâaŋ kǐ...** (some ... and some ...) เป็นประโยคที่ใช้ในความหมายว่า ‘บางคน’ **baaŋ khon** เช่น

bâaŋ kǐ dii bâaŋ kǐ mây dii

บ้างก็ดี บ้างก็ไม่ดี

Some people are good, some are bad.

bâaŋ kǐ chǐwɔp bâaŋ kǐ mây chǐwɔp

บ้างก็ชอบ บ้างก็ไม่ชอบ

Some like it, some don't.

2.2.6 คำบุพบท (Location markers and other prepositions) เนื้อหาในส่วนนี้ นำเสนอการใช้คำบุพบทบอกสถานที่ และการนำคำบุพบทบางคำในภาษาอังกฤษมาเปรียบเทียบกับความหมายกับคำบุพบทในภาษาไทย มีการลำดับเนื้อหา ดังนี้

2.2.6.1 การบ่งชี้ตำแหน่งที่ตั้ง (Location: thii and yuu) นำเสนอการใช้คำกริยา ‘อยู่’ yuu (to be situated at) กับคำบุพบทต่างๆ กลวิธีการนำเสนอจะเริ่มจากการบอกสถานที่ตั้งอย่างง่าย ๆ โดยใช้คำบุพบท ‘ที่’ thii (at) นำหน้าคำชี้เฉพาะ ‘นี้’ ‘นั่น’ ‘โน่น’ แล้วจึงนำเสนอคำบุพบทอื่นๆ ที่บอกตำแหน่งที่ตั้งเฉพาะเจาะจงมากขึ้น เช่น ใน นอก บน ล่าง ฯลฯ ดังนี้

1) คำบุพบท ‘ที่’ thii ใช้บอกสถานที่อย่างง่าย ๆ โดยใช้หน้าคำชี้เฉพาะ ได้แก่ ‘ที่นี่’ thii nii (here) ‘ที่นั่น’ thii nan (there) และ ‘ที่โน่น’ thii non (over there) การใช้คำบุพบท ‘ที่’ จะใช้ตามหลังคำกริยา ‘อยู่’ หรืออาจจะละคำบุพบท ‘ที่’ ก็ได้ เช่น

yuu thii nii

อยู่ที่นี่

Here it is/It's here.

bâan yuu thii non

บ้านอยู่ที่โน่น

The house is over there.

chán yuu muan thay naan

ฉันอยู่(ที่)เมืองไทยนาน

I have lived in Thailand a long time.

khâw yuu bâan toun yen

เขาอยู่(ที่)บ้านตอนเย็น

He is at home in the evenings.

2) คำบุพบทบอกตำแหน่งเฉพาะเจาะจง เช่น ใน นอก บน ล่าง หน้า หลัง ระหว่าง ตรงข้าง ฯลฯ คำเหล่านี้จะมีรูปคำ 2 ลักษณะ คือ คำบุพบทที่มีคำเติมหน้าด้วยคำว่า ข้าง- ภาย- ทาง- และบุพบทที่ไม่มีคำเติมหน้า ดังนี้

- ใช้คำเติมหน้า ‘ข้าง-’ (side) **khâan** + PREPOSITION ได้แก่

khâan nay ข้างใน in

khâan nâwk ข้างนอก outside of

khâan bon ข้างบน on, on top of; upstairs

khâan lâan ข้างล่าง underneath; downstairs

khâan nâa ข้างหน้า in front of

khâan lăŋ ข้างหลัง behind

ตัวอย่าง

yùu khâŋ nŏwk

อยู่ข้างนอก

It's outside.

yùu khâŋ bon

อยู่ข้างบน

It's on top/upstairs.

ถ้ามีคำนามหรือนามวลีตามหลังคำบุพบท อาจจะละ 'ข้าง' ก็ได้ เช่น

yùu nay rŏt

อยู่ในรถ

It's in the car.

yùu lăŋ bâan

อยู่หลังบ้าน

It's behind the house.

- ใช้คำเติมหน้า 'ภาย-' (side part) **phaay** + PREPOSITION 'ได้แก่

phaay nay ภายใน within, internal

phaay nŏwk ภายนอก outside, external

phaay tâay ภายใต้ under, inferior position

phaay nâa ภายหน้า ahead, in the future

phaay lăŋ ภายหลัง afterwards, later on

ตัวอย่าง

phaay nay cèt wan

ภายในเจ็ดวัน

within seven days

phaay tâay ìtthíphon khwŏŋ kháw

ภายใต้อิทธิพลของเขา

under his influence

- ใช้คำเติมหน้า 'ทาง-' (way) **thaan** + right/left เป็นการบอกตำแหน่ง

ที่ตั้ง โดยใช้ 'ทาง' เติมหน้า 'ซ้าย' **sáay** (left) 'ขวา' **khwăa** (right) และอาจจะลงท้ายด้วยคำว่า 'มือ' **muu** (hand) ก็ได้ เช่น

yùu thaaj khwǎa

อยู่ทางขวา

It's on the right.

yùu thaaj sáay m̄x̄

อยู่ทางซ้ายมือ

It's on the left-hand side.

- คำบุพบทที่ไม่มีคำเติมหน้า (Non-prefixed prepositions) ได้แก่

rawàaj	ระหว่าง	between
klay	ไกล	far
klây	ใกล้	near
troj khâm	ตรงข้าม	opposite
rim	ริม	on the edge of
taam	ตาม	along

2.2.6.2 การเปรียบเทียบความหมายของคำบุพบทในภาษาอังกฤษกับคำบุพบทในภาษาไทย ได้แก่ คำบุพบท 'to' 'for' 'by' และ 'with' เพื่อนำเสนอว่า คำบุพบทภาษาไทย มีคำใดบ้าง ที่ใช้ได้ตรงกับคำบุพบทภาษาอังกฤษแต่ละคำ กลวิธีการนำเสนอจะใช้คำบุพบทภาษาอังกฤษเป็นตัวตั้ง แล้วเสนอคำบุพบทภาษาไทย พร้อมกฎเกณฑ์การใช้ และประโยคตัวอย่าง ดังนี้

1) คำบุพบท 'to' เปรียบเทียบกับการใช้คำบุพบทในภาษาไทยได้ 2 ลักษณะ คือ

- ถ้า 'to' ในประโยคภาษาอังกฤษแสดงความหมายว่า เป็นกริยาการเคลื่อนไหวกจากที่หนึ่งไปยังที่หนึ่ง หรือแสดงความหมายว่า 'ให้' (to give) ในประโยคภาษาไทยจะไม่ใช้บุพบท เช่น

phǒm dǎm thaaj pay m̄x̄aj thay

ผมเดินทางไปเมืองไทย

I travelled to Thailand.

kháw hây nǎj s̄x̄ chán

เขาให้หนังสือฉัน

He gave the book to me.

- ถ้า 'to' ในประโยคภาษาอังกฤษแสดงความหมายว่า เป็นกริยาการพูดกับผู้อื่น (speaking to someone) ในประโยคภาษาไทยจะใช้บุพบท 'กับ' เช่น

chán yàak cà phúut kàp kháv

ฉันอยากจะพูดกับเขา

I'd like to speak to him.

2) คำบุพบท 'For' เปรียบเทียบได้กับคำบุพบท 'ให้' **hây** 'เพื่อ' **phêa** 'สำหรับ' **sămràp** 'ส่วน' **sùan** และ 'ที่' **thîi** ดังนี้

บุคคลหนึ่ง เช่น

- คำบุพบท 'ให้' **hây** ใช้เพื่อแสดงการกระทำสิ่งใดสิ่งหนึ่งให้กับบุคคลใด

phǒm sǔm nǎngsǔm hây khun

ผมซื้อหนังสือให้คุณ

I bought a book for you.

phǒm cà bòvk (kháv) hây (khun)

ผมจะบอกเขาให้คุณ

I'll tell him for you.

chûay pít pratuu hây (chán) nòy

ช่วยปิดประตูให้(ฉัน)หน่อย

Please shut the door for me.

- คำบุพบท 'เพื่อ' **phêa** ใช้แสดงการกระทำที่ให้ผลประโยชน์ หรือ เสียสละต่อผู้อื่นหรือสิ่งอื่น อีกคำหนึ่งทีออกเสียงใกล้เคียงกันคือ 'เพื่อ' **phêa** ก็ใช้ในความหมายของ 'for' ซึ่งใช้ในลักษณะของการขอร้องให้ผู้อื่นกระทำแทนตนเอง เช่น

thúk sị̄ng thúk yaàŋ phǒm tham phêa khun

ทุกสิ่งทุกอย่างผมทำเพื่อคุณ

Everything I do is for you.

chán tham ŋaan phêa anaakhót khǎwŋ raw

ฉันทำงานเพื่ออนาคตของเรา

I am working for our future.

kháv sǎ salà tua phêa prathêet châat

เขาเสียสละตัวเพื่อประเทศชาติ

He sacrificed himself for the nation.

kin phêa dūay ná

กินเผื่อด้วยนะ

Eat some for me, too, OK?

- คำบุพบท ‘สำหรับ’ **sămràp** ใช้ในความหมายว่า ‘for’ ‘as for’ ‘as far as ... is concerned’ เช่น

nîi sảmràp khun

นี่สำหรับคุณ

This is for you.

sảmràp aahăan yen raw cà pay kin khâan nỏk

สำหรับอาหารเย็นเราจะไปกินข้างนอก

As far as the evening meal is concerned, we will eat out.

- คำบุพบท ‘ส่วน’ **sủan** ใช้เริ่มต้นประโยคในความหมายว่า ‘as for’ ซึ่งแสดงการแยกจากเนื้อความอื่น เช่น

sủan phỏm khít wảa mảy dii lỏy

ส่วนผม คิดว่าไม่ดีเลย

As for me, I don't think it is good at all.

- คำบุพบท ‘ที่’ **thủi** ใช้ในประโยคที่แสดงเหตุผลโดยใช้นำหน้าส่วนที่แสดงสาเหตุ เช่น

chán krỏt kháw thủi (kháw) ninthaa chán

ฉันโกรธเขาที่(เขา)นินทาฉัน

I am angry with him for gossiping about me.

khỏwthỏot thủi phỏm mảa cháa

ขอโทษที่ผมมาช้า

I am sorry that I'm late.

ความหมายของ ‘for’ อีกลักษณะหนึ่งคือ ไม่ต้องใช้คำบุพบท ถ้าประโยคในภาษาอังกฤษมีความหมายแสดงระยะเวลา (duration of time) เช่น

phỏm rian phaasảa thay sảam pii lỏew

ผมเรียนภาษาไทยสามปีแล้ว

I have studied Thai for three years.

raw pay sỏvỏ wan thủwnán

เราไปสองวันเท่านั้น

We are only going for two days.

3) คำบุพบท 'By' เปรียบเทียบกับการใช้คำบุพบทในภาษาไทยได้ ดังนี้

- 'by' ที่ให้ความหมายว่า เป็นวิธีการของการกระทำต่าง ๆ หรือใช้แสดงว่าเป็นเครื่องมือในการกระทำกริยา จะใช้คำบุพบท 'โดย' **dooy** และ 'ด้วย' **dūay** เช่น

chán pay dooy rót mee

ฉันไปโดยรถเมล์

I went by bus.

raw bin pay m̄aŋ thay dooy s̄ay kaan bin thay

เราบินไปเมืองไทยโดยสายการบินไทย

We flew to Thailand by Thai Airways.

khun tham dūay/dooy wíthii n̄y?

คุณทำด้วย/โดยวิธีไหน

How did you do it? (you - do - by - method - which?)

khun tham dūay m̄m̄ l̄ə?

คุณทำด้วยมือหรือ

You did it by hand, then?

จากตัวอย่างแรกซึ่งแสดงความหมายที่เกี่ยวข้องกับการใช้ยานพาหนะหรือการเดินทางนั้น ในส่วนนี้ได้มีการเพิ่มเติมเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับการใช้ยานพาหนะไว้ว่า ถ้าต้องการแสดงว่าเป็นผู้โดยสาร จะใช้รูปแบบประโยคว่า **n̄ŋ** (to sit) + VEHICLE + **pay/maa** + PLACE เช่น

chán n̄ŋ rót mee pay Chiangm̄ay

ฉันนั่งรถเมล์ไปเชียงใหม่

I went to Chiangmai by bus.

ถ้าต้องการแสดงว่าเป็นผู้ขับขี่ จะใช้คำว่า 'ขับ' **khàp** (for cars) 'ขี่' **khii** (for motorcycles, horses, bicycles) และ 'ถีบ' **thiip** (for pedal trishaws) เช่น

ph̄m khàp rót maa

ผมขับรถมา

I came by car (as the driver)/ I drove here.

raw khii m̄w̄t̄ə̄say pay h̄ua h̄in

เราขี่มอเตอร์ไซด์ไปหัวหิน

We went to Hua Hin by motorcycle/ We motorcycled to Hua Hin.

- 'by' ในความหมายที่เป็นคำบอกตำแหน่ง สถานที่ (location word) จะใช้คำบุพบท 'ใกล้ๆ' **klây klây** (near) หรือ 'ข้างๆ' **khâŋ khâŋ** (next to, beside) เช่น

yùu klây klây / khâŋ khâŋ thii wii

อยู่ใกล้ๆ / ข้างๆ ทีวี

It is by the TV.

- 'by' ในความหมายที่เป็นการกำหนดเวลา (time limit) จะใช้คำว่า 'ก่อน' **kòon** (before) หรือ 'ภายใน' **phaay nay** (within) เช่น

chán tŭŋ tham hây sèt kòon / phaay nay wan sùk

ฉันต้องทำให้เสร็จก่อน / ภายในวันศุกร์

I have to finish it by Friday.

4) คำบุพบท 'With' เปรียบเทียบกับการใช้คำบุพบทในภาษาไทยได้ ดังนี้

- 'with' ในความหมายว่าเป็นการกระทำด้วยกัน หรือควบคู่กัน จะใช้คำบุพบท 'กับ' **kàp** เช่น

chán pay kàp phâan

ฉันไปกับเพื่อน

I went with a friend.

- 'with' ในความหมายว่าเป็นเครื่องมือ (instrument) ของการกระทำ จะใช้คำบุพบท 'ด้วย' **dūay** โดยมีรูปแบบประโยค SUBJECT + VERB (PHRASE) + **dūay** + INSTRUMENT แต่ส่วนมากในภาษาพูดจะใช้อีกรูปแบบหนึ่ง คือ SUBJECT + **cháy** (to use) + INSTRUMENT + VERB (PHRASE) เช่น

thəə cháy máy tii phũa

เธอใช้ไม้ตีด้วย

She hit her husband with a stick / She used a stick to hit ...

raw tŭŋ cháy mxx kin

เราต้องใช้มือกิน

We shall have to eat with our hands.

นอกจากนี้ ยังมีคำบุพบท 'กับ' **kàp** ที่นำมาใช้แสดงเครื่องมือของการกระทำได้ เช่น

hěn kàp taa

เห็นกับตา

to see with one's eyes

faŋ kàp hǔu

ฟังกับหู

to hear with one's own ears

5) คำบุพบท 'From' เปรียบเทียบกับการใช้คำบุพบทในภาษาไทยได้ ดังนี้

- 'from' ในความหมายว่า 'จาก' ใช้บุพบท 'จาก' **càak** เช่น**kháw maa càak Chiangmày**เขามาจากเชียงใหม่

He comes from Chiangmai.

chán dāay còtmāay càak mēฉันได้จดหมายจากแม่

I got a letter from my mother.

raw nāŋ rôt mee càak hǔa hǐn pay krunthēepเรานั่งรถเมย์จากหัวหินไปกรุงเทพฯ

We went from Hua Hin to Bangkok by bus.

- 'from' แสดงการเริ่มต้นของระยะเวลา จะใช้คำว่า 'ตั้งแต่' **tāŋtèe**(since) และ 'ถึง' **thǎŋ** (till) โดยมีสองรูปแบบคือ **tāŋtèe** + TIME WORD + **thǎŋ** + TIME WORD และ **tāŋtèe** + TIME WORD + **maa** เช่น**tāŋtèe cháaw thǎŋ yen**ตั้งแต่เช้าถึงเย็น

from morning till evening

tāŋtèe pii sǎwŋ phan hāa rǎw sǐi sǐp maaตั้งแต่ปี ๒๕๔๐ มา

from the year 2540/since 2540

tāŋtèe wan nán maaตั้งแต่วันนั้นมา

from that day

2.2.7 คำเสริม หรืออนุภาคของประโยค (Sentence particles) ได้แก่คำที่ใช้เสริมท้ายประโยคเพื่อแสดงเจตนาและท่าทีของผู้พูด แบ่งเป็น 3 ประเภท คือ คำเสริมแสดงการถาม คำเสริมแสดงความสุภาพ และคำเสริมบอกมาลา การนำเสนอมีลำดับดังนี้

2.2.7.1 คำเสริมแสดงการถาม (Question particles) เป็นคำที่ใช้แสดงการถามที่ต้องการ การตอบรับ หรือปฏิเสธ (Yes/No questions) ได้แก่ 'ไหม' **máy?** 'หรือ' **rǎm/ǎo**

‘ใช่ไหม’ **chây máy?** ‘นะ’ **ná?** ‘หรือเปล่า’ **rú plàaw?** ‘หรือยัง’ **rú yan?** เนื้อหาในส่วนนี้ไม่ได้นำเสนอรูปแบบการใช้ เนื่องจากได้นำไปเสนอไว้ในส่วนของเนื้อหาเรื่องประโยคคำถามตอบรับหรือปฏิเสธแล้ว (ดูข้อ 2.3.3.1)

2.2.7.2 คำเสริมแสดงความสุภาพ (Polite particles) ได้แก่คำที่ใช้ลงท้ายคำพูดเพื่อให้เกียรติผู้สนทนา การนำเสนอเนื้อหาในส่วนนี้ แบ่งเป็น 2 ช่วง คือ ช่วงแรกจะกล่าวถึงลักษณะทั่วไปของการใช้คำสุภาพ ช่วงที่สองจะนำเสนอตัวอย่างคำเสริมที่ใช้ในโอกาสต่างๆ ซึ่งจะมีทั้งคำสุภาพ และไม่สุภาพ ดังนี้

1) ลักษณะทั่วไปของคำเสริมที่แสดงความสุภาพ จะใช้ลงท้ายประโยค เช่น ‘ครับ’ **kh ráp** เป็นคำสำหรับเพศชาย ใช้ลงท้ายประโยคบอกเล่า และประโยคคำถาม ‘ค่ะ’ **kh â** เป็นคำสำหรับเพศหญิงใช้ลงท้ายประโยคบอกเล่า ‘คะ’ **kh á** เป็นคำสำหรับเพศหญิง ใช้ลงท้ายประโยคคำถาม เช่น

pay năy kh ráp?

ไปไหนครับ

Where are you going? (male asking)

- **klàp bâan kh â**

- กลับบ้านค่ะ

- I'm going home. (female responding)

aròy máy kh á?

อร่อยไหมคะ

Is it tasty? (female asking)

- **aròy kh ráp**

- อร่อยครับ

- Yes. (male responding)

การใช้คำเสริมแสดงความสุภาพอีกลักษณะหนึ่งคือ ใช้ในการตอบรับ หรือปฏิเสธ ซึ่งจะใช้ตามหลังคำปฏิเสธ ‘ไม่’ **mây** นอกจากนี้ยังใช้ในการเรียกชื่อบุคคลโดยใช้ตามหลังชื่อบุคคล หรือใช้ขานรับเมื่อมีผู้อื่นเรียกชื่อตน เช่น

khun m êe kh äa?

คุณแม่ขา

Mummy? (daughter speaking)

- **c äa**

- จ้า

- Yes? (mother responding)

2) ตัวอย่างคำเสริมที่ใช้ในโอกาสต่างๆ ในที่นี้นอกจากจะนำเสนอ คำสุภาพ และคำไม่สุภาพแล้ว ยังมีคำที่ใช้กับพระมหากษัตริย์ พระราชวงศ์ อีกด้วย การนำเสนอเนื้อหาในส่วนนี้ David Smyth ได้เสนอเฉพาะคำอธิบายการใช้คำต่างๆ โดยไม่มีการยกตัวอย่างประโยคประกอบ ดังนี้

- **kháp** (ครับ) เป็นคำสำหรับเพศชาย ใช้ลงท้ายประโยคบอกเล่า และประโยคคำถาม โดยใช้ตามหลังชื่อบุคคลในการเรียกชื่อบุคคล และใช้ขานรับเมื่อผู้อื่นเรียกชื่อก่อน นอกจากนี้ยังใช้ในการตอบรับ หรือปฏิเสธ โดยตามหลังคำปฏิเสธ 'ไม่' **mây**

- **kháp phôm** (ครับผม) เป็นคำสำหรับเพศชาย ใช้ในลักษณะเดียวกับ **kháp** และเป็นการแสดงความเคารพนับถือมากขึ้น

- **khá** (คะ) เป็นคำสำหรับเพศหญิง ใช้ลงท้ายประโยคคำถาม ตามหลังชื่อบุคคลในการเรียกชื่อบุคคล และใช้ตามหลังคำเสริมบอกมาลา 'ซี' **sí** เพื่อแสดงการร้องขอ อย่างสุภาพ นอกจากนี้ยังใช้ขานรับเมื่อผู้อื่นเรียกชื่อก่อน

- **khâ** (คะ) เป็นคำสำหรับเพศหญิง ใช้ลงท้ายประโยคบอกเล่า เพื่อขานรับเมื่อผู้อื่นเรียกชื่อก่อน ซึ่งมักจะออกเสียงยาวขึ้นเป็น 'คำ' **khâa** นอกจากนี้ยังใช้เป็นคำตอบรับ หรือปฏิเสธซึ่งจะใช้ตามหลังคำปฏิเสธ 'ไม่' **mây**

- **khãa** (ขา) เป็นคำสำหรับเพศหญิง ใช้ตามหลังชื่อบุคคล เพื่อเรียกชื่อบุคคล และใช้ขานรับเมื่อผู้อื่นเรียกชื่อก่อน

- **há?** / **há** (ฮะ) เป็นคำสำหรับเพศชาย และหญิง เพศชายใช้ในลักษณะไม่เป็นทางการแทนคำว่า **kháp** (ครับ) เพศหญิงใช้ในลักษณะไม่เป็นทางการแทนคำว่า **khá** (คะ) ในการออกเสียงนั้นสำหรับเพศชายจะออกเสียงลงท้ายด้วยเสียงกัก คือ **há?** ส่วนเพศหญิง จะออกเสียงปกติ

- **hâ** (ฮะ) เป็นคำสำหรับเพศหญิง ใช้ในลักษณะไม่เป็นทางการแทนคำว่า **khâ** (คะ)

- **cá** (จ๊ะ) เป็นคำสำหรับเพศชายและเพศหญิงที่เป็นผู้ใหญ่ ใช้ลงท้ายประโยคคำถาม และใช้ตามหลังชื่อในการเรียกชื่อบุคคล คำนี้จะใช้กับเด็กหรือผู้ที่มีสถานภาพต่ำกว่า ผู้พูด และใช้ในกลุ่มเพื่อนเพื่อแสดงความรักความสนิทสนม นอกจากนี้ยังใช้ตามหลังคำเสริมบอกมาลา **sí** (ซี) เพื่อแสดงการร้องขออย่างสุภาพ

- **câ** (จ๊ะ) เป็นคำสำหรับเพศชายและเพศหญิงที่เป็นผู้ใหญ่ ใช้ลงท้ายประโยคบอกเล่าเมื่อพูดกับเด็กหรือผู้ที่มีสถานภาพต่ำกว่า และใช้ในกลุ่มเพื่อนเพื่อแสดงความรักความสนิทสนม ใช้ขานรับเมื่อผู้อื่นเรียกชื่อก่อน ซึ่งจะออกเสียงยาวขึ้นเป็น **câa** นอกจากนี้ยังใช้เป็นคำตอบรับ หรือปฏิเสธซึ่งจะใช้ตามหลังคำปฏิเสธ 'ไม่' **mây**

- **cǎa** (จ๋า) เป็นคำสำหรับผู้มีอายุทั้งเพศชายและเพศหญิง ใช้เรียกชื่อบุคคลที่มีอายุน้อยกว่ามากๆ เช่น พ่อแม่เรียกลูก หรือผู้ใหญ่เรียกเด็กๆ นอกจากนี้ยังใช้ขานรับเมื่อผู้อื่นเรียกชื่อตน ซึ่งโดยมากจะเป็นเพศหญิง

- **wá/wâ/wóoy** (วะ/วะ/ไวย) เป็นคำไม่สุภาพ ใช้อย่างไม่เป็นทางการ ซึ่งแสดงถึงความหยาบคาย ความโกรธ ก้าวร้าว **wá** (วะ) ใช้ลงท้ายประโยคคำถาม ส่วน **wâ** (วะ) กับ **wóoy** (ไวย) ใช้ลงท้ายประโยคบอกเล่า โดยมากแล้วผู้ชายจะใช้มากกว่าผู้หญิง

- **yá/yâ** (ยะ/ยะ) เป็นคำไม่สุภาพ ใช้อย่างไม่เป็นทางการ ลักษณะเช่นเดียวกับคำ **wá/wâ** แต่โดยมากแล้วผู้หญิงจะใช้มากกว่าผู้ชาย

- **phâyâkhâ** (พะยะคะ) / **pheekhá** (เพคะ) เป็นคำที่บุคคลธรรมดาใช้กับพระราชวงศ์ชั้นสูง โดยผู้ชายใช้ **phâyâkhâ** ส่วนผู้หญิงใช้ **pheekhá**

2.2.7.3 คำเสริมบอกมาลา (Mood particle) เป็นคำที่ลงท้ายคำพูดเพื่อแสดงจุดมุ่งหมายหรือเจตนาของผู้พูด นำเสนอโดยการให้ตัวอย่างคำ การใช้คำ และประโยคตัวอย่าง ดังนี้

1) **dûay** (ด้วย) ใช้ในการร้องขอ และการขอโทษ เช่น

khǎwthôot dûay

ขอโทษด้วย

Sorry!

chék bin dûay

เช็คบิลด้วย

Can I have the bill, please?

chûay dûay

ช่วยด้วย

Help!

2) **lá** (ละ) แปรเสียงมาจาก **léew** (already) ใช้ในลักษณะต่างๆ ดังนี้

- แสดงการกระทำหรือสภาวะต่างๆ ที่ได้ดำเนินไปถึงจุดมุ่งหมายแล้ว

เช่น

phow lá

พอละ

That's enough.

thùuk lá

ถูกละ

That's right/correct.

dii lá

ดีละ

That's fine.

aw lá

เอาละ

OK!; Right, then!

- แสดงสถานะที่กำลังจะเปลี่ยนไป หรือในความหมายว่า 'จะ ... แล้ว'

ca ... lǎw (to be about to ...) เช่น

phǒm klàp bâan lá

ผมกลับบ้านละ

I'm going home.

pay lá

ไปละ

I'm leaving.

ca kin lá

จะกินละ

I'm going to eat.

- ใช้ประกอบกับคำว่า 'อีก' **ìik** (again) เพื่อแสดงความเบื่อหน่าย เช่น

maa ìik lá

มาอีกละ

He's back again.

sǒmchaay ìik lá

สมชายอีกละ

It's Somchai again.

3) **lâ** (ละ) ใช้ในลักษณะต่างๆ ดังนี้

- ใช้ในการถามเพื่อให้ได้คำตอบทันที เช่น

thammay lâ?

ทำไมละ

Why?

pay năy lâ?

ไปไหนล่ะ

Where are you going?

- แสดงความขัดเคืองใจ เช่น

thammay tŋ pay bŏk kháv lâ?

ทำไมต้องไปบอกเขาล่ะ

Why on earth did you have to go and tell her?

aw pay sŭn wáy thii năy lâ?

เอาไปซ่อนไว้ที่ไหนล่ะ

Where on earth have you gone and hidden it?

- เพื่อเบนความสนใจ หรือเปลี่ยนหัวข้อการสนทนา โดยใช้ตามรูปแบบ

lĕew ... lâ (And how about ...? , What about ... ?) เช่น

lĕew khun lâ?

แล้วคุณล่ะ

And how about you?

lĕew phrŭŋ nii lâ?

แล้วพรุ่งนี้ล่ะ

And how about tomorrow?

4) **ná** (นะ) เป็นคำที่ช่วยให้ประโยค หรือคำพูด มีความสุภาพ ลดความ
แข็งกร้าวลง ใช้ในลักษณะต่างๆ ดังนี้

- ใช้ในความหมายเดียวกับ ‘..., OK?’ หรือ ‘..., right?’ เช่น

pay lá ná

ไปล่ะนะ

I’m going now, OK?

chán mây wāa ná

ฉันไม่ว่านะ

I don’t mind, OK?

yàa bŏk thəə ná

อย่าบอกเธอนะ

Don’t tell her, OK?

- ใช้ในการร้องขอให้ผู้อื่น พูดซ้ำอีกครั้งหนึ่ง เช่น

aray ná?

อะไรนะ

Pardon? What was that again?

khay ná?

ใครนะ

Who was that again?

khun klàp m̄arà y ná?

คุณกลับเมื่อไรนะ

When was that again, that you're going back?

นอกจากนี้ **ná** ยังใช้เพื่อต้องการให้ผู้อื่นยอมรับ หรือเห็นด้วยกับตน เช่น 'วันนี้ร้อนนะ' ซึ่งได้นำไปเสนอไว้ในส่วนของกลวิธีการนำเสนอเนื้อหาเรื่องประโยคคำถามตอบรับ หรือปฏิเสธ (ดูข้อ 2.3.3.1)

5) **nâ/nâa** (นะ/น่า) ใช้ในลักษณะดังนี้

- ใช้เพื่อโน้มน้าวให้ผู้อื่นทำตาม เช่น

yâ pay nâa

อย่าไปน่า

Oh, come on, do't go.

- ใช้เพื่อเน้นข้อความสำคัญของประโยค ซึ่งในภาษาอังกฤษจะใช้คำว่า

'right' เช่น

phûuyĩng nâ k̄i pen yàaŋ nán

ผู้หญิงนะก็เป็นอย่างนั้น

Women, right, are like that.

tɔɔk khruu s̄wɔk yùu nâ phǒm faŋ mâ y rúu r̄aŋ læy

ตอนครูสอนอยู่นะผมฟังไม่รู้เรื่องเลย

When the teacher is teaching, right, I don't understand a word.

6) **nòy** (หน่อย) เป็นคำที่ใช้ในการร้องขออย่างสุภาพ โดยอาจจะใช้ร่วมกับคำว่า **khǎw** (ขอ) และ **chûay** (ช่วย) เช่น

phûut cháa cháa nòy dâay máy?

พูดช้าๆ หน่อยได้ไหม

Could you speak slowly, please?

khấv duu nặy?

ขอดูหน่อย

Could I have a look, please?

7) **ngay** (ไง) เป็นคำที่ใช้ตอบรับ หรือโต้ตอบ เพื่อแสดงว่าข้อโต้ตอบนั้น มีความชัดเจนในตัวเองอยู่แล้ว เช่น

kháw mây yoom khâa man

เขาไม่ยอมฆ่ามัน

He wouldn't kill it.

- **kớ pen bàap ngay lâ**

- ก็เป็นบาปไงล่ะ

- Well, it's sinful, of course.

sủa chán háay pay nặy?

เสื้อฉันหายไปไหน

Where's my blouse disappeared to?

- **nừi ngay yừu trong nừi eeng**

- นี้ไง อยู่ตรงนี่เอง

- Here it is. Right here.

นอกจากนี้ยังใช้พูดขณะที่ให้สิ่งหนึ่งสิ่งใดกับผู้อื่น ในความหมายว่า 'here you are' เช่น

nừi ngay lâ khráp/khá

นี้ไงล่ะครับ/คะ

Here you are!

8) **rỏk / lỏk** (หรอก) ใช้ในลักษณะต่างๆ ดังนี้

- ใช้ในประโยคพูด เพื่อแสดงความขัดแย้ง เช่น

mây tờng lỏk

ไม่ต้องหรอก

There's no need. (when declining an offer)

phេeng khráp

แพงครับ

It's expensive.

- **mây phេeng lỏk khâ**

- ไม่แพงหรอกค่ะ

- No it isn't.

- ใช้ในประโยคพูด เพื่อแสดงความเห็นด้วย เช่น

kǐ cing lõk

ก็จริงหรือ

That's true (but) ...

kháw phûut thay kèn

เขาพูดไทยเก่ง

He speaks Thai well.

- **kǐ kèn lõk tɛɛ ɲaŋ khǎn mâɲ pen**

- ก็เก่งหรือแต่ยังเขียนไม่เป็น

- Yes ... but he can't write yet.

- ใช้พูดในเชิงเสียดสี และแสดงความรู้สึกรำคาญเล็กน้อย เช่น

pen phív tua yàaŋ lõk

เป็นพ่อตัวอย่างหรือ

He's model parent!

phǎm phûut dâay eɛŋ lõk

ผมพูดได้เองหรือ

I can speak for myself.

9) **sǐ/sǐ/sii/sii** (ซึ/สิ/ซี/ซี่) ใช้ในลักษณะต่างๆ ดังนี้

- ใช้แสดงการขอร้อง และคำสั่ง โดยคำที่มีสระเสียงสั้นและลงท้าย ด้วยคำเสริมแสดงความสุภาพ จะใช้ในการขอร้อง ถ้าเป็นการสั่งจะใช้คำที่มีสระเสียงยาวและมีเสียงวรรณยุกต์โท เช่น

chəən nâŋ sǐ khá

เชิญนั่งซึคะ

Please sit down.

duu sǐ khráp

ดูซึครับ

Look!, Take a look!

phûut iik thii sǐ khá

พูดอีกที่ซึคะ

Please say that again.

nâŋ sîi

นั่งซื่อ

Sit down! (and listen)

pît pratuu sîi

ปิดประตูซื่อ

Shut the door! (I've told you once already)

- ใช้นั้นย้าคำตอบรับ เช่น

pay máy?

ไปไหม

Shall we go?

- **pay sîi**

- ไปซื่อ

- Yes, let's

yàak loŋ máy?

อยากลองไหม

Do you want to try it?

- **yàak sîi**

- อยากซื่อ

- Yes, I would.

- ใช้ได้แย้งกับคำพูดในประโยคปฏิเสธ เช่น

kháw khonj mây maa

เขาคงไม่มา

He probably won't come.

- **maa sîi**

- มาซื่อ

- Oh yes, he will!

10) **thè/hè** (เถอะ/เหอะ) เป็นคำที่ใช้กระตุ้นให้ผู้อื่นทำตามคำสั่ง คำแนะนำ คำเชิญ และคำร้องขอ เปรียบเทียบได้กับสำนวนในภาษาอังกฤษ 'you'd/we'd better ...' 'why don't you/we ...' 'go ahead and ...' 'let's ...' ถ้าใช้เพื่อบอกให้ผู้อื่นกระทำตาม อาจจะทำให้เหตุผลตามด้วยก็ได้ ถ้าใช้เพื่อแสดงการกระทำร่วมกัน จะนำหน้าด้วยคำว่า 'กัน' **kan** (together) ในภาษาพูดอย่างไม่เป็นทางการ จะออกเสียงเป็น 'เหอะ' **hè** เช่น

klàp bâan thè dùk íéw

กลับบ้านเถอะ ดึกแล้ว

You'd better go home. It's late.

pay kin kan thè

ไปกินกันเถอะ

Let's go and eat.

dǎw hè

เด็ยวเถอะ

Steady on! / Not so fast!

11) **thii** (ที) เป็นคำที่ใช้แสดงการร้องขอ คล้ายกับคำว่า 'หน่อย' **nòy** เช่น

khǎwthòot thii

ขอโทษที

Sorry!

khǎw phûut thii

ขอพูดที

Can I say something/get a word in?

chûay pít thii wii thii

ช่วยปิดทีวีที

Please turn the TV off.

2.2.8 คำอุทาน (Exclamatory particles) ได้แก่ คำที่แสดงความรู้สึก การนำเสนอ เนื้อหาในส่วนนี้จะให้ตัวอย่างคำที่แสดงความรู้สึกต่างๆ พร้อมกับเปรียบเทียบกับคำในภาษาอังกฤษ แต่ไม่ได้แสดงตัวอย่างการนำไปใช้ในประโยค ดังนี้

âaw	อ้าว	แสดงความขัดแย้ง ตำนินติเตียน และความรู้สึก ผิดหวัง เทียบได้กับ Hey!; Oh! (Is that so?)
é	เอ๊ะ	แสดงความประหลาดใจ เทียบได้กับ Eh?; What?
ée	เอื	แสดงว่ากำลังใช้ความคิด หรือสงสัย ไม่แน่ใจ เทียบได้กับ Ermm ...
hóay	เฮ้ย	ใช้เรียกความสนใจ เทียบได้กับ Hey! Hold on a minute!
mǎe	แหม	แสดงความประหลาดใจ เทียบได้กับ Goodness!
ôo hoo	โอโฮ	แสดงความประหลาดใจ ชุ่มเคืองใจ เทียบได้กับ Wow! Oh yeah!
wǎ	อ้อ	แสดงความเข้าใจ เทียบได้กับ Ah! (Now I understand)

táay	ต้าย	แสดงความตกใจ ความน่ากลัว เป็นคำใช้แสดงความรู้สึกของผู้หญิง ซึ่งจะรวมถึงคำว่า táay taay (ต้าย ตาย) taay léew (ตายแล้ว) taay cin (ตายจริง) เทียบได้กับ Good Lord!
úy	อ๊วย	แสดงความเจ็บปวด ตกใจ เทียบได้กับ Ouch! Oops!

สรุปได้ว่า กลวิธีการเสนอเนื้อหาในเรื่องคำ เป็นการนำเสนอแบบนิรนัย กล่าวคือเริ่มจากการให้ความรู้ลักษณะคำชนิดต่างๆ กฎเกณฑ์การนำไปใช้ แล้วจึงให้ตัวอย่าง แต่ละตัวอย่างประกอบด้วย สัทอักษร ภาษาไทย และภาษาอังกฤษควบคู่กันไป การยกตัวอย่าง มี 2 ลักษณะคือ ให้คำอธิบายแล้วยกตัวอย่างประกอบคำอธิบายนั้น อีกลักษณะหนึ่งคือ แสดงรูปแบบของโครงสร้างวลีหรือประโยคตามกฎเกณฑ์ไวยากรณ์ แล้วจึงให้ตัวอย่าง เช่น รูปแบบ SUBJECT + **thùuk** + (AGENT) + VERB (PHRASE) เป็นรูปแบบของการใช้คำกริยาในประโยคกรรมวาจกรูปแบบ NOUN + ADJECTIVE + CLASSIFIER + ADJECTIVE เป็นรูปแบบของการขยายคำนามด้วยคำคุณศัพท์ 2 คำ เป็นต้น นอกจากนี้ การนำเสนอลักษณะของคำในภาษาไทย แต่ละชนิด จะมีการเปรียบเทียบกับคำในภาษาอังกฤษควบคู่กันไป ทั้งในลักษณะที่มีความหมายเดียวกัน และความหมายใกล้เคียงกัน ซึ่งจะช่วยให้ผู้เรียนที่ใช้ภาษาอังกฤษเกิดความเข้าใจดีขึ้น

2.3 กลวิธีการนำเสนอเนื้อหาเรื่อง ประโยค

เนื้อหาเรื่องประโยค จะนำเสนอโดยเริ่มจากการให้ความรู้เกี่ยวกับโครงสร้างพื้นฐานของประโยคในภาษาไทยก่อน แล้วจึงให้ความรู้เกี่ยวกับโครงสร้างประโยคที่ซับซ้อนขึ้น เช่น โครงสร้างของอนุพจน์ชนิดต่างๆ ประโยคปฏิเสธ และประโยคคำถาม เป็นต้น โดยได้เรียงลำดับเนื้อหา ดังนี้

2.3.1 โครงสร้างของอนุพจน์และประโยค (Clauses and sentences) กลวิธีการนำเสนอเนื้อหาในส่วนนี้ จะเริ่มจากการให้ความรู้เกี่ยวกับโครงสร้างพื้นฐานของประโยค เพื่อแสดงให้เห็นถึงองค์ประกอบที่สำคัญของประโยค หลังจากนั้นจึงนำเสนอโครงสร้างอนุพจน์ต่างๆ ที่ประกอบกันเป็นประโยคซับซ้อนมากขึ้น นำเสนอเนื้อหา ดังนี้

2.3.1.1 การลำดับคำ และเนื้อหาหลักของประโยค (Word order and topicalisation) นำเสนอการลำดับคำในประโยคที่มีโครงสร้างปกติ คือ ประธาน กริยา และกรรมกับประโยคที่เริ่มต้นด้วยเนื้อหาหลัก มีกลวิธีการนำเสนอ ดังนี้

1) ประโยคพื้นฐาน มีรูปแบบคือ SUBJECT + VERB + OBJECT เช่น

Subject	Verb	Object
phív	sáx	rót
พ่อ	ซื้อ	รถ
Father	bought	a car

Subject	Verb	Object
chán	rák	khun
ฉัน	รัก	คุณ
I	love	you

2) ประโยคที่มีสรรพนามแทนนามที่เป็นประธาน จะใช้สรรพนามนั้นตามหลังประธาน เช่น

phôw kháw súx rót

พ่อเขาซื้อรถ

(father - he - buy - car)

Father bought a car.

khruu kháw mây maa

ครูเขาไม่มา

(teacher - he - not - come)

The teacher didn't come.

rót man tít

รถมันติด

(cars - they - stuck)

The traffic is jammed.

3) ประโยคที่มีเฉพาะคำกริยาหลายตัวเรียงกัน ซึ่งสามารถละประธาน และกรรม ได้ โดยอาศัยความเข้าใจจากบริบท เช่น

tǝŋ rǝp pay súx háy

ต้องรีบไปซื้อให้

(must - hurry - go - buy - give)

I must rush off and buy some for her.

4) ประโยคที่ขึ้นต้นด้วยเนื้อหาหลัก (topicalisation) ซึ่งอาจจะเป็นคำ หรือวลีก็ได้ เช่น

súx kàw ca aw pay bǝwricàak phrǝŋ ní

เสื้อผ้าจะเอาไปบริจาคพรุ่งนี้

(clothes - old - will - take - donate - tomorrow)

I'll give away the old clothes tomorrow.

faràŋ thǝi tǝeŋ ɲaan kàp khon thay dǝaw ní mǝi yá

ฝรั่งที่แต่งงานกับคนไทยเดี๋ยวนี้มีเยอะ

(Westerners-who-marry-with-Thais-now-there are-many)

Now there are lots of Westerners who are married to Thais.

phũuyĩng khon nán (phǒm) khít wâa pen khon yĩipùn

ผู้หญิงคนนั้น(ผม)คิดว่าเป็นคนญี่ปุ่น

(girl – classifier – that – (I) – think – that – is – person – Japanese)

I think that girl is Japanese.

ประโยคที่ขึ้นต้นด้วยเนื้อหาหลักนี้ ในภาษาเขียนมักจะมีคำนำหน้าเนื้อหาขึ้น ด้วยคำว่า ‘ส่วน’ **sùan** (as for) ‘สำหรับ’ **sǎmràp** (as for) ‘เรื่อง’ **rĕang** (about, concerning) และ ใช้คำว่า ‘นั้น’ **nán** ลงท้ายส่วนของเนื้อหาหลัก ซึ่งเป็นอนุพากย์แรกของประโยค ส่วนอนุพากย์ที่ ตามมาจะนำหน้าด้วยคำว่า ‘ก็’ **kĩ** (so, therefore, well, then) เช่น

sùan aahǎan kaan kin kàp thĩi pháak kĩ cháay dāay

ส่วนอาหารการกินกับที่พักก็ใช้ได้

(as for – food – eating – with – place to stay – well, then – acceptable)

As for the food and accommodation, it was alright

2.3.1.2 อนุพากย์ หรือประโยคย่อย (Subordinate clauses) นำเสนอรูปแบบของ อนุพากย์ หรือประโยคย่อยที่สอดแทรกอยู่ในประโยคหลัก โดยใช้คำเชื่อม หรือสันธานเป็นตัวเชื่อม อนุพากย์ นำเสนอโดยการให้ตัวอย่างคำเชื่อมก่อน แล้วจึงนำเสนอรูปแบบของอนุพากย์ชนิดต่างๆ การให้ตัวอย่างของคำเชื่อมจะให้เป็นคู่ (paired conjunctions) ดังนี้

thāa (hàak wāa) ... kĩ ...	if ... then ...
kaan thĩi ... kĩ ...	the fact that ..., so ...
thǎng mĕe wāa ... tĕe ...	although ..., but ...
nĩwĩk càak (nán lĕew) ... yan ...	apart from (that) ..., still ...
phow ... púp ...	no sooner ... than ...
... púp ... páp	no sooner ... than ...

คำเชื่อมเหล่านี้นำไปยกตัวอย่างตามชนิดของอนุพากย์ ดังนี้

1) อนุพากย์แสดงเงื่อนไข (Conditional clauses: ‘if’) นำเสนอรูปแบบของ ประโยคเงื่อนไขโดยใช้คำเชื่อมที่ให้ความหมายเดียวกับคำว่า ‘if’ ซึ่งได้แก่ ‘ถ้า’ **thāa** ‘ถ้าหากว่า’ **thāa hàak wāa** ‘หากว่า’ **hàak wāa** ‘หากแต่ว่า’ **hàak tĕe wāa** โดยมีรูปแบบประโยค คือ **thāa ... kĩ + VERB** (if ... then ...) เช่น

thāa hàak wāa fĩn tòk chán kĩ (ca) mĕy pay

ถ้าหากว่าฝนตกฉันก็(จะ)ไม่ไป

If it rains, I’m not going/If it had rained, I wouldn’t have gone, etc.

ประโยคลักษณะนี้ เมื่อใช้ในการสนทนาอาจจะละคำเชื่อมก็ได้ เช่น

fǒn tòk (kǐ) mây pay

ฝนตก (ก็) ไม่ไป

If it rains, I'm not going/If it had rained, I wouldn't have gone,
etc.

นอกจากนี้ยังอาจจะใช้คำว่า 'ละก็' **la kǐ** เป็นตัวเชื่อมก็ได้ เช่น

(thāa khun) mây rīip la kǐ mây than.

(ถ้าคุณ) ไม่รีบละก็ไม่ทัน

If you don't hurry, you won't be in time.

2) อนุพากย์แสดงเหตุผล (Reason clauses: 'the fact that/ because')

นำเสนอรูปแบบประโยคแสดงเหตุผล มี 2 รูปแบบ คือ

- **kaan thīi ... kǐ + phrǔ wāa ...** ('The fact that ... is because ...')

รูปแบบนี้จะแสดงผลที่เกิดในอนุพากย์แรก ส่วนอนุพากย์หลังจะแสดงเหตุของอนุพากย์แรก เช่น

kaan thīi phǒm klàp dèk kǐ phrǔ wāa pay thīaw kàp phān

การที่ผมกลับบ้านก็เพราะว่าไปเที่ยวกับเพื่อน

The fact that I'm home late is because I went out with friends.

kaan thīi kháw mây ywǎm bin pay kǐ phrǔ wāa kháw klua

การที่เขาไม่ยอมบินไปก็เพราะว่าเขากลัว

The fact that he won't agree to fly is because he is scared.

- **kaan thīi ... kǐ + VERB** ('the fact that/ because ... so ...')

รูปแบบนี้จะแสดงสาเหตุในอนุพากย์แรก ส่วนอนุพากย์หลังจะแสดงผลที่

เกิดขึ้น เช่น

kaan thīi fǒn tòk nàk raw kǐ maa cháa nòy

การที่ฝนตกหนักเราก็มาช้าหน่อย

Because it was raining heavily, we were a bit late.

kaan thīi kháw kin mòt kǐ mây dāay mǎay khwaam wāa aròy

การที่เขากินหมดก็ไม่ได้หมายความว่าอร่อย

The fact that he ate it all doesn't mean it tasted good.

รูปแบบประโยคที่ขึ้นต้นด้วย 'การที่' **kaan thīi** นี้ อาจจะละคำว่า 'การ' ใช้เฉพาะคำว่า 'ที่' ขึ้นต้นประโยคก็ได้ เช่น

thîi phǒm phûut yàaŋ nán kǐ phró wâa kròot
 ที่ผมพูดอย่างนั้นก็เพราะว่าโกรธ

The fact that I spoke like that was because I was angry.

thîi kháw yaŋ mây klàp maa chán kǐ tǐŋ rɔw
 ที่เขายังไม่กลับมาฉันก็ต้องรอ

Because he hasn't come back yet, I shall have to wait.

นอกจากใช้คำว่า ‘การที่’ **kaan thîi** แล้ว ยังมีคำที่ใช้ในลักษณะเดียวกัน
 อีก คือ ‘เนื่องจาก’ **nǎaŋ càak** (owing/ due to ...) หรือ ‘เนื่อง(มา)จากการที่’ **nǎaŋ (maa)
 càak kaan thîi** (owing to the fact ...) โดยใช้ ‘จึง’ **cun** แทน ‘ก็’ **kǐ** เช่น

nǎaŋ càak rôt tìt mâak kháw kǐ khoŋ maa cháa
 เนื่องจากรถติดมากเขาก็คงมาช้า

Due to the heavy traffic jam, he will probably be late.

kaan thîi yaŋ mây mii khàaw cun mây sǎamâat bòok dâay
 การที่ยังไม่มีข่าวจึงไม่สามารถบอกได้

Because there is still no news, it is therefore impossible to say.

3) อนุพากย์แสดงความขัดแย้ง (Concessive clauses: ‘although’) นำเสนอ
 รูปแบบประโยคที่ประกอบด้วยอนุพากย์ที่แสดงความขัดแย้งกัน โดยอนุพากย์แรกจะนำหน้าด้วย
 คำเชื่อม ‘(ถึง) แม้ว่า’ (**thǎŋ**) **méε wâa** (although) ‘ทั้งๆ ที่’ **thán thán thîi** (although) ‘ไม่ว่าจะ’
mây wâa ca (regardless, no matter) ส่วนอนุพากย์หลังจะแสดงความขัดแย้งกับอนุพากย์แรก ซึ่ง
 จะนำหน้าด้วยคำเชื่อม ‘แต่ (ก็)’ **tèε(kǐ)** (but) และ ‘ก็’ **kǐ** รูปแบบประโยคดังกล่าวมี 3 รูปแบบ คือ

- (**thǎŋ**) **méε wâa ... tèε (kǐ) ...** เช่น

(thǎŋ) méε wâa chán sày náam plaa yá tèε (kǐ) yaŋ mây arɔy
(ถึง)แม้ว่าฉันใส่น้ำปลาเยอะแต่(ก็)ยังไม่อร่อย

Although I put a lot of fish sauce in, it still doesn't taste good.

(thǎŋ) méε wâa phǒm rák kháw tèε kháw (kǐ) mây rák phǒm
(ถึง)แม้ว่าผมรักเขาแต่เขา(ก็)ไม่รักผม

Although I love her, she doesn't love me.

- **thán thán thîi ... tèε (kǐ) ...** เช่น

thán thán thîi fǒn tòk tèε raw (kǐ) yaŋ pay

ทั้งๆ ที่ฝนตกแต่เรา(ก็)ยังไป

Although it's raining, we're still going.

- **mây wâa ca + VERB + QUESTION WORD ... kî ...** เช่น

mây wâa ca pheεη khêε năy kî yaη rúusùk khúm

ไม่ว่าจะแพงแค่ไหนก็ยังรู้สึกคุ้ม

Regardless of how expensive it was, I still think it was worth it.

mây wâa ca døən pay năy kî ca hěn tề khon nâa bư

ไม่ว่าจะเดินไปไหนก็เห็นแต่คนหน้าบึ้ง

No matter where you walk, you see only people with sullen faces.

mây wâa ca bằk kîi khráη kháw kî khonj mây ywom faη

ไม่ว่าจะบอกกี่ครั้งเขาก็ยังไม่ยอมฟัง

No matter how many times you tell him, he won't listen.

4) อนุพากย์แสดงจุดประสงค์ (Purpose clauses: 'in order to') นำเสนอรูปแบบประโยคที่มีอนุพากย์แสดงจุดประสงค์ซึ่งจะนำหน้าด้วยคำเชื่อม 'เพื่อ(ที่)จะ' **phêa (thii) ca** (in order to) เช่น

kháw kin aahăan thûuk thûuk phêa (thii) ca prayàt ηəη

เขากินอาหารถูก ๆ เพื่อ(ที่)จะประหยัดเงิน

He eats cheap food in order to economise.

phỏm tham yàηη nán phêa (thii) ca chúay phừan

ผมทำอย่างนั้นเพื่อ(ที่)จะช่วยเพื่อน

I did that in order to help a friend.

raw ca døən thaηη klaηη khừn phêa (thii) ca dây mây sĩa weelaa

เราจะเดินทางกลางคืนเพื่อ(ที่)จะได้ไม่เสียเวลา

We'll travel overnight so as not to waste time.

5) อนุพากย์เสริมความ (Additive clauses: 'apart from') นำเสนอประโยคที่มีอนุพากย์เสริมความเพื่อให้ข้อมูลเพิ่มเติม โดยใช้รูปแบบ 'นอกจาก ... แล้ว ... ยัง ... (ด้วย)'

nằk càak ... léew ... yaη ... (dúay) (apart from ... still ... (too)' เช่น

nằk càak chiaηmày léew raw yaη pay thîaw lampaηη dúay

นอกจากเชียงใหม่แล้ว เรายังไปเที่ยวลำปางด้วย

Apart from Chiangmai, we went to Lampang, too.

nằk càak ca kin náam man yó léew khâa sừm yaη pheεη dúay

นอกจากจะกินน้ำมันเยอะแล้ว ค่าซ่อมยังแพงด้วย

Apart from using a lot of petrol, the repair costs are expensive, too.

ນົວກ ຈັກ ນັນ ເລັວ ຍາງ ມີ ສາເຫດ ອື່ນ ລາຍ ຍ່າງ

นอกจากนั้นแล้ว ยังมีสาเหตุ อื่นหลายอย่าง

Apart from that, there are many other reasons.

6) อนุพากย์แสดงเวลา (Time clauses) นำเสนอประโยคที่มีอนุพากย์แสดงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในเวลาหนึ่งต่อเนื่องกับเวลาหนึ่ง โดยใช้ข้อความเฉพาะ (expression) ที่แสดงเวลา เป็นตัวเชื่อมอนุพากย์ เช่น

phov ... púp (kǎ) ...	พอ ... ปุ๊ป (ก็) ...	no sooner ... than ...
... púp ... páp	... ปุ๊ป ... ป๊ีบ	no sooner ... than ...
mǎa ... (kǎ) ...	เมื่อ ... (ก็) ...	when (past) ...
lǎng cǎak thǐi ... (kǎ) ...	หลังจากที่ ... (ก็) ...	after ...
kǎwǎn thǐi ... (kǎ) ...	ก่อนที่ ... (ก็) ...	before ...
khanà thǐi ... (kǎ) ...	ขณะที่ ... (ก็) ...	while ...
nay rawàaŋ thǐi ... (kǎ) ...	ในระหว่างที่ ... (ก็) ...	while ...

ตัวอย่าง

phov nǎŋ loŋ nǎa thǐi wǐi púp kǎ làp

พอนั่งลงหน้าทีวีปุ๊ปก็หลับ

No sooner does he sit down in front of the TV
than he falls asleep.

kin púp ìm páp

กินปุ๊ปอิ่มปุ๊ป

No sooner do I (start to) eat than I feel full.

mǎa rian nǎŋ sǎm phǎm kǎ sùup burǐi yá

เมื่อเรียนหนังสือผมก็สูบบุหรี่เยอะ

When I was a student, I smoked a lot.

kǎwǎn thǐi ca thǎwǎn nǎŋ chán kǎ tǎŋ prǎksǎa kǎp fǎen

ก่อนที่จะถอนเงิน ฉันก็ต้องปรึกษากับแฟน

Before withdrawing the money, I'll have to discuss it
with my husband.

2.3.1.3 ประโยคที่เป็นคำพูดโดยตรง และโดยอ้อม (Direct and indirect speech)
ได้แก่ประโยคที่นำคำพูดของผู้พูดโดยตรงมาเล่าให้ผู้ฟัง (direct speech) และการนำคำพูดของผู้
อื่นมาเล่าเป็นถ้อยคำของผู้พูดเอง (indirect speech) ประโยคลักษณะนี้จะใช้คำว่า 'ว่า' **wǎa**
นำหน้าอนุพากย์ท้าย ซึ่งก็คือคำพูดที่ได้นำมาเล่า การใช้คำว่า 'ว่า' นี้ เมื่อเทียบกับประโยค ใน

ภาษาอังกฤษ จะได้แก่ การใช้เครื่องหมายจุลภาค (comma) ในประโยคคำพูดโดยตรง และการใช้ 'that' ในประโยคคำพูดโดยอ้อม เช่น

kháw bòk wâa (that) ca mây pay

เขากล่าวว่า (เขา) จะไม่ไป

He said that he's not going.

kháw bòk wâa (phǒm) cà mây pay

เขากล่าวว่า (ผม) จะไม่ไป

He said, I'm not going.

2.3.1.4 ประโยคคำสั่ง (Imperatives) ได้แก่ประโยคที่ขึ้นต้นด้วย คำกริยาหรือกริยาวลี นำเสนอรูปแบบประโยค ดังนี้

1) VERB (PHRASE) + particle ใช้อนุภาคแสดงคำสั่ง (command particle) ลงท้ายประโยค ได้แก่คำว่า 'ซี' **sí** 'ซี' **sii** 'เถอะ' **thè** เช่น

duu sí

ดูซี

Look!

pìt pratuu sí khá

ปิดประตูซีคะ

Shut the door, please.

pay kin khâan nǒk thè

ไปกินข้างนอกเถอะ

Let's go and eat out!

2) VERB (PHRASE) + REDUPLICATED ADJECTIVE ใช้คำซ้ำลงท้ายประโยค เช่น

phûut dii dii

พูดดี ๆ

Speak nicely!

3) VERB + **hây** + ADJECTIVE ใช้กริยาก่อเหตุ 'ให้' เพื่อแสดงการสั่ง เช่น

càt hây ríapróvay

จัดให้เรียบร้อย

Arrange things tidily!

2.3.1.5 การยกตัวอย่างในประโยค (Exemplification) ส่วนของการยกตัวอย่าง จะใช้รูปแบบ ‘เช่น ... เป็นต้น’ **chên ... pen tôn** (for example, ...) หรือใช้คำว่า ‘ยกตัวอย่าง’ **yók (to raise) tua yàaŋ** (example) เช่น

tɔŋ tham læay yàaŋ **chên** sák pháa hŋŋ khâaw tàt yâa **pen tôn**
ต้องทำหลายอย่างเช่น ซักผ้า หุงข้าว ตัดหญ้า เป็นต้น

I have to do lots of things, such as washing, cooking and cutting the grass.

khǎw yók tua yàaŋ nɛŋ

ขอยกตัวอย่างหนึ่ง

Let me give an example.

2.3.2 ประโยคปฏิเสธ (Negation) นำเสนอการใช้คำแสดงการปฏิเสธในประโยค รูปแบบต่างๆ การนำเสนอจะลำดับเนื้อหาจากการให้ตัวอย่างคำที่ใช้ในการปฏิเสธก่อน แล้วจึง นำเสนอรูปแบบประโยคต่างๆ เช่น

- ‘ไม่’ **mây** ‘มี’ **mí** (not, no) ใช้ในประโยคปฏิเสธ และใช้ลำพังเพื่อปฏิเสธประโยคคำถาม
- ‘อย่า’ **yàa** (don't) และ ‘ห้าม’ **hâam** (to forbid) ใช้ในประโยคคำสั่ง
- ‘เปล่า’ **plàaw** (no) ใช้ตอบปฏิเสธ หรือแสดงความขัดแย้งกับคำถาม
- ‘ยัง’ **yaŋ** (not yet) ใช้ตอบปฏิเสธประโยคคำถามที่ลงท้ายด้วย ‘หรือยัง’

... **rǎu yaŋ?**

การนำเสนอประโยคปฏิเสธรูปแบบต่างๆ มีดังนี้

2.3.2.1 การปฏิเสธกริยาหลัก (Negating main verbs) นำเสนอรูปแบบประโยคปฏิเสธที่ใช้คำปฏิเสธ ‘ไม่’ **mây** (not, no) นำหน้ากริยาหลักหรือกริยาวลี มีรูปแบบคือ **mây + VERB (PHRASE)** เช่น

chán mây pay

ฉันไม่ไป

I'm not going.

aahǎan mây aròy

อาหารไม่อร่อย

The food isn't tasty.

2.3.2.2 การปฏิเสธกริยาก่อผล (Negating resultative verbs) นำเสนอรูปแบบประโยคปฏิเสธที่ใช้คำปฏิเสธ ‘ไม่’ **mây** (not, no) นำหน้าคำกริยาก่อผล มีรูปแบบคือ **VERB + (OBJECT) + mây + RESULTATIVE VERB** เช่น

raw ɲoɔn mâʔ làp

เรานอนไม่หลับ

We didn't sleep.

kháw hǎa mâʔ cəɔ

เขาหาไม่เจอ

He can't find it.

การปฏิเสธในรูปแบบนี้ อาจจะใช้คำว่า 'ยัง' **yaŋ** (not yet) นำหน้าคำปฏิเสธ 'ไม่' **mâʔ** หรือ นำหน้าคำกริยาหลัก เพื่อแสดงการกระทำที่ยังไม่เสร็จสิ้น เช่น

chán duu nǎŋ yaŋ mâʔ còp / chán yaŋ duu nǎŋ mâʔ còp

ฉันดูหนังยังไม่จบ / ฉันยังดูหนังไม่จบ

I haven't yet finished watching the film.

kháw tham ɲaan yaŋ mâʔ sèt / kháw yaŋ tham ɲaan mâʔ sèt

เขาทำงานยังไม่เสร็จ / เขายังทำงานไม่เสร็จ

He hasn't yet finished work.

2.3.2.3 การปฏิเสธกริยาช่วย (Negating auxiliary verbs) มี 3 รูปแบบ คือ

1) **mâʔ** + AUXILIARY VERB + VERB (PHRASE) คำกริยาช่วยที่

นำมาใช้ได้แก่

khəəy เคย used to do/ be, have ever done/ been

khuan (ca) ควร(จะ) should/ ought

nâa (ca) น่า(จะ) should/ ought

yàak (ca) อยาก(จะ) want to, would like to

tǐŋ ต้อง have to, must

ตัวอย่าง

chán mâʔ khəəy kin

ฉันไม่เคยกิน

I've never eaten it.

khun mâʔ khuan (ca) sǐm

คุณไม่ควร(จะ) ซื้อ

You shouldn't have bought it.

raw mâʔ yàak (ca) klàp bâan

เราไม่อยาก(จะ) กลับบ้าน

We don't want to go home.

2) AUXILIARY VERB + **mây** + VERB (PHRASE) คำกริยาช่วยที่

นำมาใช้ เช่น

ca	จะ	future time marker
àat (ca)	อาจ(จะ)	may/ might
khonj (ca)	คง(จะ)	will probably, sure to
mák (ca)	มัก(จะ)	tend to, usually
hễn ca	เห็นจะ	seems that
thâa ca	ถ้าจะ	might, it could be

ตัวอย่าง

phỏm àat ca mây payผมอาจจะไม่ไป

I might not go.

khun khonj ca mây sỏn cayคุณคงจะไม่สนใจ

You probably won't be interested.

kháw mák ca mây chỏpเขามักจะไม่ชอบ

She usually doesn't like it.

3) VERB (PHRASE) + **mây** + AUXILIARY VERB รูปแบบประโยคนี้จะใช้คำกริยาช่วยที่แสดงความสามารถ และการอนุญาต ได้แก่ 'เป็น' **pen** 'ได้' **dây** 'ไหว' **wây** เช่น**kháw phỏt thay mây pen**เขาพูดไทยไม่เป็น

He can't speak Thai.

khun pay mây dỏyคุณไปไม่ได้

You can't go.

chỏn thon mây wỏyฉันทนไม่ไหว

I can't stand it.

2.3.2.4 การใช้คำปฏิเสธ 'ไม่ได้' นำเสนอรูปแบบประโยคปฏิเสธด้วยคำว่า 'ไม่ได้' ซึ่งจะใช้นำหน้ากริยาหรือกริยาวลี โดยมีรูปแบบ **mây dỏy** + VERB (PHRASE) นำไปใช้ในลักษณะต่างๆ ดังนี้

1) การปฏิเสธเหตุการณ์ในอดีต ใช้คำปฏิเสธ 'ไม่ได้' นำหน้าคำกริยาแสดง
การกระทำ (action verb) ไม่ใช้กับคำกริยาที่แสดงสภาพ (stative verb) เช่น

raw mâ y dâ y sũ

เราไม่ได้ซื้อ

We don't buy it.

phũan mâ y dâ y maa

เพื่อนไม่ได้มา

My friend didn't come.

2) การปฏิเสธที่แสดงการโต้แย้ง โดยไม่เจาะจงว่าเป็นเหตุการณ์ในอดีต หรือ
ปัจจุบัน เช่น

bãan yũu krũn thũep lǎo?

บ้านอยู่กรุงเทพฯ หรือ

Your house is in Bangkok, then?

- **plàaw mâ y dâ y yũu krũn thũep**

เปล่า ไม่ได้อยู่กรุงเทพฯ

No, it's not in Bangkok.

kháw pen fœn lǎo?

เขาเป็นแฟนหรือ

She's your girlfriend, then?

- **plàaw mâ y dâ y pen**

เปล่า ไม่ได้เป็น

No, she's not.

khun sũwũn phaasãa aŋkrít lǎo?

คุณสอนภาษาอังกฤษหรือ

You taught English, then?

- **plàaw mâ y dâ y sũwũn**

เปล่า ไม่ได้สอน

No, I didn't.

3) การปฏิเสธคำกริยา 'ชื่อ' **chũu** (to be named) และคำกริยา 'เป็น' **pen**
(to be) เช่น

kháw mâ y dâ y chũu tũy

เขาไม่ได้ชื่อต้อย

Her name isn't Toi.

phǒm mây dâu pen khon ameerikanผมไม่ได้เป็นคนอเมริกัน

I'm not an American.

2.3.2.5 การใช้คำปฏิเสธ 'ไม่ใช่' นำเสนอรูปแบบประโยคปฏิเสธด้วยคำว่า 'ไม่ใช่' โดยใช้นำหน้านาม มีรูปแบบ **mây chây + NOUN** เช่น

nîi mây chây bâan khávนี้ไม่ใช่บ้านเขา

This isn't his house.

kháv mây chây phâanเขาไม่ใช่เพื่อน

He's not a friend.

การใช้รูปแบบ **mây chây + NOUN** อาจจะใช้แทนรูปแบบ **mây dâu pen + NOUN** ซึ่งเป็นรูปแบบของการปฏิเสธคำกริยา 'เป็น' (ดูข้อ 2.2.3.1) เช่น

chán pen khruu mây chây mǎwฉันเป็นครูไม่ใช่หมอ

I'm a teacher, not a doctor.

นอกจากนี้ยังได้นำเสนอการใช้ 'ไม่ใช่' ในสำนวนว่า '... ก็ไม่ใช่ ... ก็ไม่เชิง' (It is neither ..., nor ...) โดยมีรูปแบบ **NOUN 1 + kî mây chây + NOUN 2 + kî mây chǎeŋ** เช่น

phàk kî mây chây phonlamáay kî mây chǎeŋผักก็ไม่ใช่ ผลไม้ก็ไม่เชิง

It's neither vegetable, nor fruit.

2.3.2.6 การใช้คำปฏิเสธ 'ไม่มี' นำเสนอรูปแบบประโยคปฏิเสธ 2 ลักษณะคือ

1) ใช้นำหน้านาม เพื่อแสดงความหมายของคำว่า 'not any' และ 'no' เช่น

mây mii rót meeไม่มีรถเมล์

There aren't any buses.

mǎy mii phâan maa yîam chánไม่มีเพื่อนมาเยี่ยมฉัน

No friends came to visit me.

2) ใช้นำหน้าสรรพนามไม่ชี้เฉพาะ (Indefinite pronouns) ได้แก่ 'ใคร' **khroy** (anyone) 'อะไร' **aray** (anything) 'ที่ไหน' **thîinǎy** (anywhere) เช่น

mây mii khray rúu

ไม่มีใครรู้

No one knows.

mây mii aray kàət khân

ไม่มีอะไรเกิดขึ้น

Nothing happened.

mây mii thii năy thii m̀

ไม่มีที่ไหนที่เหมาะสม

There's nowhere suitable.

2.3.2.7 การขยายเพื่อความปฏิเสธ (Modifying negatives: intensifying and softening) ได้แก่ การขยายความประโยคปฏิเสธเพื่อให้ความหมายชัดเจนขึ้น โดยนำเสนอการใช้คำขยาย 2 ลักษณะ คือ คำขยายที่เน้นความหมายให้หนักแน่นขึ้น (intensifying) และคำขยายที่แสดงความรู้สึกหรือสภาพที่เบาลง (softening) การนำเสนอจะแสดงตัวอย่างคำขยายก่อน แล้วจึงแสดงประโยคตัวอย่าง ซึ่งมีรูปแบบ **mây + VERB (PHRASE) + INTENSIFIER / SOFTENER** ดังนี้

- 1) การขยายเพื่อเน้นความหมายให้หนักแน่นขึ้น คำขยายที่ใช้ ได้แก่

mây ... ləəy	ไม่ ... เลย	not at all ...
mây ... nêɛ	ไม่ ... แน่	not ... for sure
mây ... dèt khàət	ไม่ ... เด็ดขาด	absolutely not ...

เช่น

chán mây ch̀wəp ləəy

ฉันไม่ชอบเลย

I don't like it at all.

kháw mây maa nêɛ

เขาไม่มาแน่

He is not coming for sure.

การขยายความลักษณะนี้สามารถจะขยายความให้มากขึ้นอีก โดยใช้รูปแบบ **mây ... méɛ t̀ɛɛ + CLASSIFIER + diaw** (not ..., not even a single ...) เช่น

phǒm mây rúucàk khray méɛ t̀ɛɛ khon diaw

ผมไม่รู้จักใครแม้แต่คนเดียว

I don't know even a single person.

kháw mây sǎn cay méε tēε nít diaw

เขาไม่สนใจแม่แต่นิดเดียว

He is not even the slightest bit interested.

- 2) การขยายความที่แสดงความรู้สึกหรือสภาพที่เบาบาง คำขยายที่ใช้ได้แก่

mây (khôy) ... thâwray ไม่(ค่อย) ... เท่าไร not very ...**mây (khôy) ... nâk** ไม่(ค่อย) ... นึก not very ...**mây (sûu) ... nâk** ไม่(สู้) ... นึก not very ...

เช่น

nǎng mây khôy sanùk thâwray

หนังไม่ค้อยสนุกเท่าไร

The film wasn't much fun.

chán mây khôy chǎw

ฉันไม่ค้อยชอบ

I don't like it very much.

2.3.2.8 การใช้คำปฏิเสธที่แสดงคำสั่ง (Negative imperatives) โดยใช้คำว่า 'อย่า' **yàa** (Don't) และ 'ห้าม' **hâam** (It's forbidden to ...) นำหน้ากริยาหรือกริยาวลี และอาจจะใช้คำเสริมตามหลังกริยาหรือกริยาวลี เพื่อเน้นความ ได้แก่ คำว่า 'เป็นอันขาด' **pen an khàat** 'เด็ดขาด' **dèt khàat** รวมทั้งคำเสริมบอกมาลาอื่นๆ ด้วย เช่น

yàa / hâam bòók kháw (ná)อย่า / ห้ามบอกเขา (นะ)

Don't tell him (right?).

yàa / hâam thoo maa ìik pen an khàatอย่า / ห้ามโทรมาอีกเป็นอันขาด

Don't ever, under any circumstances, ring me again.

นอกจากนี้ยังได้เพิ่มเติมการใช้คำปฏิเสธ 'อย่าเพิ่ง' **yàa phǎng** ซึ่งใช้รูปแบบประโยคเดียวกับ 'อย่า' **yàa** เพื่อแสดงการปฏิเสธการกระทำในช่วงเวลาหนึ่ง เช่น

yàa phǎng pít εε náอย่าเพิ่งปิดแอร์นะ

Don't turn the air-conditioning off just yet, OK?

yàa phǎng bòók kháw náอย่าเพิ่งบอกเขานะ

Don't tell him just yet, OK?

2.3.2.9 การปฏิเสธกริยาก่อเหตุ (Negative causatives) นำเสนอรูปแบบประโยคปฏิเสธที่มีคำกริยาก่อเหตุ โดยใช้คำปฏิเสธร่วมกับกริยาก่อเหตุ 3 คำ คือ ‘ทำ’ **tham** ‘ให้’ **hây** และ ‘ทำให้’ **tham hây** ซึ่งรูปแบบของประโยคของการใช้คำเหล่านี้ จะกำหนดลักษณะประธาน และกรรม ไว้ด้วย กล่าวคือ ลักษณะประธาน ได้แก่ นามที่เป็นบุคคล (human) และนามที่ไม่ใช่บุคคล (non-human) ลักษณะกรรม ได้แก่ นามที่มีชีวิต (animate object) และนามที่ไม่มีชีวิต (inanimate object) รูปแบบประโยคปฏิเสธ มีดังนี้

- 1) SUBJECT (human/non-human) + **mây + tham +**
(inanimate OBJECT) + VERB

รูปแบบนี้เป็นการปฏิเสธกริยาก่อเหตุ ‘ทำ’ **tham** โดยประธานของประโยคจะเป็นบุคคลหรือไม่ก็ได้ ส่วนกรรมนั้นจะมีหรือไม่ก็ได้ แต่ถ้ามีจะต้องเป็นสิ่งไม่มีชีวิต เช่น

khăw yəm nòy ca mây tham sĩa

ขอยืมหน่อย จะไม่ทำเสีย

Can I borrow it? I won't damage it.

phỏm mây dâu tham tềk khráp

ผมไม่ได้ทำแตกครับ

I don't break it.

- 2) SUBJECT (human) + **mây + hây +** (animate OBJECT) +
VERB (PHRASE)

รูปแบบนี้เป็นการปฏิเสธกริยาก่อเหตุ ‘ให้’ **hây** โดยประธานของประโยคจะต้องเป็นบุคคล ส่วนกรรมนั้นจะมีหรือไม่ก็ได้ แต่ถ้ามีจะต้องเป็นสิ่งที่มีความมีชีวิต เช่น

kháw mây hây phanrayaa tham ๓aan

เขาไม่ให้ภรรยาทำงาน

He doesn't let his wife work.

phỏw mây hây lủuk klàp bản dủk

พ่อไม่ให้ลูกกลับบ้านดึก

The father doesn't let his children come home late.

raw mây dâu hây kháw maa

เราไม่ได้ให้เขามา

We didn't let him come.

- 3) SUBJECT (human) + specifying verb + **mây** + **hây** +
(animate OBJECT) + VERB (PHRASE)

รูปแบบนี้เป็นการปฏิเสธกริยาก่อเหตุ 'ให้' **hây** โดยใช้กริยาระบุเฉพาะ (specifying verb) นำหน้าส่วนของการปฏิเสธ กริยาระบุเฉพาะในที่นี้หมายถึงคำระบุเฉพาะวิธีการที่เป็นสาเหตุไม่ให้ผู้อื่นแสดงการกระทำ ประธานของประโยคจะต้องเป็นบุคคล ส่วนกรรมจะต้องเป็นสิ่งมีชีวิต เช่น

kháv bòok mây hây chán cháy ɲən mâak
เขาบอกไม่ให้ฉันใช้เงินมาก

He told me not to spend a lot of money.

mia tɯan mây hây kháv klàp bâan dùk
เมียเตือนไม่ให้เขากลับบ้านดึก

His wife warned him not to come home late.

phív hâam mây hây chán kin lâw
พ่อห้ามไม่ให้ฉันกินเหล้า

My father forbids me to drink alcohol.

hũa nâa patisèet mây hây phỏm laa pùay
หัวหน้าปฏิเสธไม่ให้ผมลาป่วย

My boss refuses to let me take sick leave.

นอกจากนี้ส่วนของกรรม และส่วนของการปฏิเสธ อาจจะสลับตำแหน่งกันได้ โดยให้กรรมอยู่หลังคำกริยาระบุเฉพาะ และอยู่หน้าส่วนของการปฏิเสธ เช่น

kháv bòok chán mây hây cháy ɲən mâak
เขาบอกฉันไม่ให้ใช้เงินมาก

He told me not to spend a lot of money.

phív hâam chán mây hây kin lâw
พ่อห้ามฉันไม่ให้กินเหล้า

My father forbids me to drink alcohol.

- 4) SUBJECT (human) + **mây** + specifying verb + **hây** +
(animate OBJECT) + VERB (PHRASE)

รูปแบบนี้เป็นการปฏิเสธกริยาก่อเหตุ 'ให้' **hây** โดยใช้คำปฏิเสธนำหน้ากริยาระบุเฉพาะ (specifying verb) ประธานของประโยคจะต้องเป็นบุคคล ส่วนกรรมของประโยคจะต้องเป็นสิ่งมีชีวิต เช่น

mêe mây anúyàat hây lúuk pay rooŋ rian

แม่ไม่อนุญาตให้ลูกไปโรงเรียน

The mother does not allow her children to go to school.

chán mây yoom hây kháv tham yàaŋ nán

ฉันไม่ยอมให้เขาทำอย่างนั้น

I don't let him do that.

kháv mây dâŋ tuan hây raw rawaŋ khamooy

เขาไม่ได้เตือนให้เราระวังขโมย

He didn't warn us to watch out for burglars.

5) SUBJECT (human or non-human) + **mây** + **tham hây** +
(OBJECT) + VERB (PHRASE)

รูปแบบนี้เป็นการปฏิเสธกริยาก่อเหตุ 'ทำให้' **tham hây** โดยประธาน
ของประโยค จะเป็นบุคคลหรือไม่ก็ได้ ส่วนกรรมจะมีหรือไม่ก็ได้ เช่น

rót tít yuŋ kàt mây tham hây chán dèat rón

รถติด ยุงกัด ไม่ทำให้ฉันเดือดร้อน

Traffic jams and mosquito bites don't bother me.

tùun sǎay mây tham hây pay tham ŋaan cháa

ตื่นสายไม่ทำให้ไปทำงานช้า

Getting up late doesn't make me late for work.

2.3.2.10 การปฏิเสธประโยคคำถาม (Negative questions) นำเสนอการใช้คำ
ปฏิเสธในประโยคคำถามซึ่งโดยทั่วไปจะใช้กับประโยคคำถามตอบรับ-ปฏิเสธ ที่ลงท้ายด้วยคำบอก
การถาม '... หรือ' '...ใช่ไหม' และ '...ไม่ใช่หรือ' มีรูปแบบ ดังนี้

1) การปฏิเสธในประโยคคำถามด้วย 'หรือ' (หรือ) โดยใช้ 'ไม่' นำหน้า
กริยา และคำแสดงการถาม รูปแบบคือ **mây** + VERB + **lǎo?**

2) การปฏิเสธในประโยคคำถามด้วย 'ใช่ไหม' โดยใช้ 'ไม่' นำหน้ากริยาและ
คำแสดงการถาม รูปแบบคือ **mây** + VERB + **chây máy?**

3) การปฏิเสธในประโยคคำถามด้วย 'หรือ' (หรือ) โดยใช้ 'ไม่ใช่' นำหน้า
คำแสดงการถาม รูปแบบคือ SUBJECT + VERB + **mây chây lǎo?**

ประโยคปฏิเสธทั้ง 3 รูปแบบนี้ David Smyth ได้อธิบายเพิ่มเติมว่า เป็นประโยคที่
เปรียบเทียบได้กับประโยคในภาษาอังกฤษ 'You didn't ... did you?' แต่การตอบรับ (yes) หรือ
ตอบปฏิเสธ (no) ในภาษาไทยกับภาษาอังกฤษจะตรงกันข้าม กล่าวคือ การตอบรับภาษาอังกฤษจะ
ให้ความหมายว่า Yes (I did) และการตอบปฏิเสธจะให้ความหมายว่า No (I didn't) ส่วนใน

ภาษาไทยถ้าตอบรับจะให้ความหมายว่า Yes (I didn't) และการตอบปฏิเสธจะให้ความหมายว่า No (I did) ดังนั้นเพื่อไม่ให้เกิดการเข้าใจผิดพลาด การตอบคำถามของประโยคเหล่านี้จึงควรมีข้อความเพิ่มเติม ตามหลังคำตอบรับหรือปฏิเสธ ซึ่ง David Smyth ได้แสดงไว้ในวงเล็บ ดังตัวอย่างต่อไปนี้

khun mây sǔm lǎo?

คุณไม่ซื้อหรือ

You're not buying it, right?

- **kháp (mây sǔm) / sǔm sí khá**
- ครับ (ไม่ซื้อ) / ซื้อสิคะ
- No (I'm not) / Yes, I am.

nîi rót khǎwng khun mây chây lǎo?

นี่รถของคุณไม่ใช่หรือ

This is your car, isn't it?

- **chây (khǎwng phǎm) / mây chây**
- ใช่ (ของผม) / ไม่ใช่
- Yes (it's mine) / No.

นอกจากนี้การปฏิเสธในประโยคคำถามยังมีอีกรูปแบบหนึ่งคือ การปฏิเสธในประโยคถามเพื่อความ เฉพาะที่ใช้คำแสดงการถาม 'ทำไม' (Why?) เท่านั้น ซึ่งได้นำเสนอไว้ในส่วนของประโยคถามเพื่อความ (ดูข้อ 2.3.3.2)

2.3.2.11 การปฏิเสธอย่างมีเงื่อนไขในอนุพากย์ (Negative conditional clauses)

โดยการใช้ข้อความปฏิเสธอย่างมีเงื่อนไข นำหน้าอนุพากย์ อันได้แก่ 'ไม่อย่างนั้น' **mây yàaŋ nán** (otherwise) 'มิฉะนั้น' **míchanán** (otherwise) เช่น

mây yàaŋ nán raw ca pay ráp

ไม่อย่างนั้นเราจะไปรับ

Otherwise we'll go and pick (her) up.

míchanán phǎm mây pay

มิฉะนั้นผมไม่ไป

Otherwise I'm not going.

ถ้าเป็นอนุพากย์รูปแบบ 'ถ้า ... ก็ ...' อาจจะใช้เฉพาะคำปฏิเสธ 'ไม่' นำหน้าอนุพากย์ โดยละคำว่า 'ถ้า' ก็ได้ เช่น

mây yàak pay kǎw mây tǎŋ

(ถ้า)ไม่ยอมไปก็ไม่ต้อง

If you don't want to go, (you) don't have to.

mây bằk kỏw chủay mây dầay
(ถ้า)ไม่บอกก็ช่วยไม่ได้

Unless (you) tell (me), (I) can't help.

2.3.2.12 การตอบปฏิเสธ (Saying 'no') นำเสนอการตอบปฏิเสธประโยคคำถามตอบรับ-ปฏิเสธ (yes/no question) ซึ่งจะต้องใช้รูปแบบการตอบให้สอดคล้องกับลักษณะของประโยคคำถาม การนำเสนอจะให้เฉพาะรูปแบบไม่ได้ให้ตัวอย่างประโยค แต่ได้นำเสนอไว้ในส่วนของประโยคคำถามตอบรับ-ปฏิเสธ (ดูข้อ 2.3.3.1) รูปแบบการตอบปฏิเสธมีดังนี้

Questions ending in:	No answer
... máy?	mây + VERB
... ั้้อ?	mây (+ POLITE PARTICLE)
... ั้้อ?	mây + VERB
	plàaw
... chây máy?	mây chây
	mây chỏ๓
... ั้๓w rứ y๓?	y๓ (+ POLITE PARTICLE)
	y๓ mây + VERB
... rứ plàaw?	mây + VERB
	plàaw
... ná?	mây + VERB

2.3.2.13 ข้อความเฉพาะที่ใช้แสดงการปฏิเสธ (Useful negative expressions) นำเสนอตัวอย่างเฉพาะที่สำคัญๆ พร้อมความหมายในภาษาอังกฤษ ดังนี้

mây pen ray	ไม่เป็นไร	never mind!
mây mii tha๓	ไม่มีทาง	no way!
mây mii wan	ไม่มีวัน	never!
mây mii panhắa	ไม่มีปัญหา	no problem!; without question
cháy mây dầay	ใช้ไม่ได้	(it's) no good
mây pen rứ๓	ไม่เป็นเรื่อง	(it's) nonsense
mây khắw rứ๓	ไม่เข้าเรื่อง	(it's) irrelevant
mây aw nắy	ไม่เอาไหน	(it's) useless, good-for-nothing
pen pay mây dầay	เป็นไปไม่ได้	(it's) impossible

ตัวอย่าง

khắw phủ๓t mây pen rứ๓

เขาพูดไม่เป็นเรื่อง

He's talking nonsense.

kháw pen khon mâý aw năy

เขาเป็นคนไม่เอาไหน

He's a good-for-nothing.

2.3.2.14 การใช้คำปฏิเสธ 'มิ' และ 'หา ... ไม่' ประโยคปฏิเสธทั้ง 2 แบบนี้ใช้ในภาษาเขียน โดย 'มิ' **mí** เป็นคำแสดงความสุภาพโดยรูปคำแปรมาจาก 'ไม่' **mây** และใช้ในรูปแบบเดียวกัน เช่น

kháw tham dooy mí dâý wăŋ prayòot aray

เขาทำโดยมิได้หวังประโยชน์อะไร

He did it without hoping for any benefit.

ส่วน 'หา ... ไม่' จะใช้รูปแบบ **hăa + VERB (PHRASE) + mâý** เช่น

kháw hăa dâý còp mahăawítthayaalay mâý

เขาหาได้จบมหาวิทยาลัยไม่

He did not graduate from university.

2.3.3. ประโยคคำถาม หรือประโยคถามให้ตอบ (Questions) นำเสนอรูปแบบต่างๆ ของประโยคถาม และประโยคตอบ โดยจะนำเสนอตามลักษณะของประโยคคำถาม 4 แบบ คือ การถามเพื่อให้ตอบรับ-ปฏิเสธ (Yes/No questions) การถามเพื่อความ (Wh- questions) การถามเพื่อให้เลือก (Alternative questions) และการถามโดยอ้อม (Indirect questions) ดังนี้

2.3.3.1 การถามเพื่อให้ตอบรับ-ปฏิเสธ (Yes/No questions) ประโยคคำถามลักษณะนี้จะใช้คำบอกการถาม (Question particle) เติมท้ายประโยคบอกเล่า เช่น

Statement	Question
aahăan yîipùn phεεŋ อาหารญี่ปุ่นแพง	aahăan yîipùn phεεŋ máy? อาหารญี่ปุ่นแพงไหม
Japanese food is expensive	Is Japanese food expensive?
kháw pen phûan เขาเป็นเพื่อน	khaw pen phûan châý máy? เขาเป็นเพื่อนใช่ไหม
He's a friend.	He's a friend, is he?

คำบอกการถามนี้จะนำไปใช้ถามเพื่อจุดประสงค์ต่างๆ กัน ดังนั้นการนำเสนอเนื้อหาในส่วนนี้จึงให้กฎเกณฑ์การใช้คำบอกการถามแต่ละคำ พร้อมรูปแบบประโยคถาม และประโยคตอบควบคู่กันไป ดังนี้

1) การถามด้วย '... ไหม' (...**máy?** questions) เป็นการถามที่ต้องการทราบข้อมูล (information-seeking) ผู้ถามไม่ทราบเรื่องราวมาก่อน และไม่ได้คาดว่าคำตอบจะเป็นการตอบรับหรือปฏิเสธ โดยมีรูปแบบการตอบดังนี้

Yes: VERB

No: **mây** + VERB

ตัวอย่าง

klay máy?

ไกลไหม

Is it far?

- **klay** / **mây klay**
- ไกล / ไม่ไกล
- Yes / No

ถ้าในประโยคคำถามมีคำกริยามากกว่าหนึ่งคำ จะใช้คำกริยาแรกในการตอบ

เช่น

yàak pay duu nǎng máy?

อยากไปดูหนังไหม

Would you like to go and see a film?

- **yàak** / **mây yàak**
- อยาก / ไม่อยาก
- Yes / No

2) การถามด้วย ‘... หรือ’ (... **lǎo?** / **rǎm?** questions) เป็นการถามที่ต้องการคำยืนยัน (confirmation-seeking) ในการตอบรับหรือปฏิเสธต่อเนื้อหาของคำถาม ซึ่งผู้ถามทราบเรื่องราวมาก่อน โดยมีรูปแบบการตอบ ดังนี้

Yes: **kháp** / **khâ** (+VERB) หรือ VERB + **kháp** / **khâ**

No: **mây** + VERB หรือ **plàaw** + **kháp** / **khâ** (+ **mây** + VERB)

ตัวอย่าง

kháw chǎw lǎo?

เขาชอบหรือ

He likes it, does he?

- **kháp chǎw**
- ครับ ชอบ
- Yes.
- **mây chǎw** / **plàaw khâ mây chǎw lǎo**
- ไม่ชอบ / เปล่าค่ะ ไม่ชอบเลย
- No. / No, she doesn't like it at all.

3) การถามด้วย ‘... ใช่ไหม’ (... **chây máy?** questions) เป็นการถามเพื่อต้องการคำยืนยัน เช่นเดียวกับการถามด้วย ‘... หรือ’ **rǎm?** ส่วนการตอบจะมีรูปแบบ ดังนี้

Yes: **chây**

No: **mây chây**

ตัวอย่าง

mêe pen khon thay chây máy?

แม่เป็นคนไทยใช่ไหม

Your mother is Thai, isn't she?

- **chây / mây chây**
- ใช่ / ไม่ใช่
- Yes / No

4) การถามด้วย ‘... นะ’ (... **ná?** questions) เป็นการถามเชิงขอความคิดเห็น (agreement-seeking) ว่าเห็นด้วยหรือไม่เห็นด้วย มักจะใช้เป็นประโยคเริ่มต้นในการสนทนา ส่วนการตอบจะมีรูปแบบดังนี้

Yes: **kháp / khâ** หรือ VERB + **kháp / khâ**

No: **mây** + VERB + **kháp / khâ**

ตัวอย่าง

wan ní rỏn ná?

วันนี้ร้อนนะ

It's hot today, isn't it?

- **khâ (kháp) / rỏn khâ (kháp)**
- ค่ะ (ครับ) / ร้อนค่ะ (ครับ)
- Yes.
- **mây rỏn khâ (kháp)**
- ไม่ร้อนค่ะ (ครับ)
- No.

5) การถามด้วย ‘... หรือเปล่า’ (... **rủ plàaw?** questions) เป็นการถามที่ต้องการคำตอบรับหรือปฏิเสธ มีรูปแบบการตอบ 2 ลักษณะ คือ

- คำถามที่อ้างถึงเหตุการณ์ปัจจุบันอนาคต รูปแบบการตอบ คือ

Yes: VERB

No: **mây** + VERB หรือ **plàaw** (+ **mây** + VERB)

ตัวอย่าง

khun ca pay rỏ plàaw?

คุณจะไปหรือเปล่า

Are you going (or not)?

- pay / mây pay
- ไป / ไม่ไป
- Yes / No.

kháw bûa rú plàaw?

เขาเบื่อหรือเปล่า

Is he bored (or not)?

- bûa / mây bûa หรือ plàaw mây bûa
- เบื่อ / ไม่เบื่อ หรือ เปล่า ไม่เบื่อ
- Yes / No.

- คำถามที่อ้างถึงเหตุการณ์ในอดีต รูปแบบการตอบ คือ

Yes: VERB + lếw หรือ STATIVE VERB (+ khráp / khâ)

No: mây dâ + VERB

หรือ plàaw + khráp / khâ (+ mây dâ + VERB)

หรือ mây + STATIVE VERB

หรือ plàaw + khráp / khâ (+ mây + STATIVE VERB)

ตัวอย่าง

khun bòk kháw rú plàaw?

คุณบอกเขาหรือเปล่า

Did you tell him (or not)?

- bòk lếw / mây dâ bòk
- บอกแล้ว / ไม่ได้บอก
- Yes / No.

khun bûa rú plàaw?

คุณเบื่อหรือเปล่า

Were you bored (or not)?

- bûa / mây bûa หรือ plàaw khráp (khâ) mây bûa
- เบื่อ / ไม่เบื่อ หรือ เปล่าครับ (ค่ะ) ไม่เบื่อ
- Yes / No.

6) การถามด้วย ‘... (แล้ว) หรือยัง’ (... (lếw) rú yan? questions) เป็นการถามเพื่อต้องการทราบว่าเหตุการณ์ได้เกิดขึ้นหรือยัง ในภาษาพูดอาจจะละคำว่า ‘แล้ว’ lếw (already) ส่วนรูปแบบการตอบมีดังนี้

Yes: VERB + lếw

No: yan khráp/khâ

ในการตอบปฏิเสธ อาจจะขยายความต่อด้วย **yaŋ mây dâw + VERB** หรือ **yaŋ mây + STATIVE VERB** ตัวอย่าง

kin khâaw (léew) rú yaŋ?

กินข้าว (แล้ว) หรือยัง

Have you eaten yet?

- **kin léew / yaŋ khráp (khâ) yaŋ mây dâw kin**
- กินแล้ว / ยังครับ (ค่ะ) ยังไม่ได้กิน
- Yes / No. I haven't.

phow (léew) rú yaŋ?

พอ (แล้ว) หรือยัง

Is that enough?

- **phow léew / yaŋ yaŋ mây phow**
- พอแล้ว / ยัง ยังไม่พอ
- Yes / No.

7) การถามด้วย ‘จะ ... หรือยัง’ (**ca ... rú yaŋ?** questions) เป็นการถามถึง การกระทำที่ยังไม่เกิดขึ้น ใช้ในความหมายว่า ‘Do you want to ... yet?’ หรือ ‘Are you ready to ... ?’ มีรูปแบบการตอบดังนี้

Yes: VERB หรือ **ca + VERB + léew**

No: **yaŋ khráp / khâ** หรือ **yaŋ mây + VERB**

ตัวอย่าง

ca kin rú yaŋ?

จะกินหรือยัง

Are you ready to eat yet?

- **kin** หรือ **ca kin léew / yaŋ khráp yaŋ mây kin**
- กิน หรือ จะกินแล้ว / ยังครับ ยังไม่กิน
- Yes / No, not yet.

การนำเสนอคำบอกการถามในประโยคคำถามตอบรับ-ปฏิเสธนี้ จะสังเกตได้ว่า สัทอักษรที่ใช้แทนเสียงในบางคำจะใช้ตามการออกเสียงในการพูด ซึ่งได้แก่

‘... ใหม่’	... măy?	ออกเสียงเป็น	máy?
‘... หรือ’	... rúh?	ออกเสียงเป็น	lǎ?
‘... ไข่ใหม่’	... chây măy?	ออกเสียงเป็น	chây máy?
‘... หรือเปล่า’	... rúh plàaw?	ออกเสียงเป็น	rú plàaw?
‘... หรือยัง’	... rúh yaŋ?	ออกเสียงเป็น	rú yaŋ?

2.3.3.2 การถามเพื่อความ (Wh- questions) ประโยคคำถามลักษณะนี้เป็นการถามเพื่อต้องการข้อมูลที่เป็นข้อความ โดยใช้คำแสดงคำถาม เช่น 'ใคร' (who?) 'อะไร' (what?) 'ที่ไหน' (where?) 'ทำไม' (why?) 'เมื่อไร' (when?) 'ไหน' (which?) 'อย่างไร' (how?) เป็นต้น คำเหล่านี้อาจจะอยู่ในตำแหน่งต้นหรือลงท้ายประโยคคำถามก็ได้ ขึ้นอยู่กับการทำหน้าที่ในประโยค ส่วนการตอบนั้นจะใช้เนื้อความที่เป็นการตอบ แทนที่ตำแหน่งของคำแสดงคำถามนั้น กลวิธีการนำเสนอจะนำเสนอทั้งรูปแบบของประโยคคำถามที่ใช้คำแสดงคำถามเหล่านี้ และรูปแบบการตอบควบคู่กันไป ดังนี้

1) การถามด้วย 'ใคร' (Who? questions) นำเสนอรูปแบบประโยคคำถามและการตอบ 2 รูปแบบ คือ

- รูปแบบการถาม VERB + **khray?**

รูปแบบการตอบ (VERB) + PERSON เช่น

khun pay kàp khray?

คุณไปกับใคร

Who are you going with?

- **(pay) kàp phǎan**
- (ไป) กับเพื่อน
- With a friend.

- รูปแบบการถาม **khray? + VERB (PHRASE)**

รูปแบบการตอบ PERSON + (VERB (PHRASE)) เช่น

khray sǎwn?

ใครสอน

Who taught you?

- **aacaan maanát (sǎwn)**
- อาจารย์มานัส (สอน)
- Acharn Manat (did).

2) การถามด้วยคำแสดงการเป็นเจ้าของ (Whose? questions) มีรูปแบบ NOUN + (**khǎwŋ**) + **khray** ถ้ามีนามขึ้นต้นคำถามจะละคำว่า 'ของ' **khǎwŋ** (of) ก็ได้ แต่ถ้าไม่มีนามจะละคำว่า 'ของ' **khǎwŋ** ไม่ได้ เช่น

bâan (khǎwŋ) khray?

บ้าน (ของ) ใคร

Whose house?

- **bâan (khǎwŋ) raw / khǎwŋ raw**
- บ้าน (ของ) เรา / ของเรา
- Our house / Ours.

nîi khwǎŋ khrai?

นี่ของใคร

Whose is this?

- **khwǎŋ phǒm**
- ของผม
- It's mine.

3) การถามด้วย 'อะไร' (What? questions) มีรูปแบบ VERB (PHRASE) + **aray?** (what?) บางคำถามจะมีตัวบ่งชี้การณลักษณะ (aspect marker) หรือคำกริยาบอกทิศทาง (directional verbs) ปรากฏท้ายคำถาม เช่น

kháw chǐu aray?

เขาชื่ออะไร

What's her name?

- **chǐu tǎy**
- ชื่อต๋อย
- Her name is Toi.

khun tham aray yùu?

คุณทำอะไรอยู่

What are you doing?

- **duu thii wii yùu**
- ดูทีวีอยู่
- Watching TV.

khun sǐu aray maa?

คุณซื้ออะไรมา

What did you buy?

kəət aray khǐn?

เกิดอะไรขึ้น

What's happening?

4) การถามด้วย 'ไหน' (Which? questions) มีรูปแบบ VERB + (NOUN) + CLASSIFIER + **nǎy?** (which?) เช่น

aw nǎŋsǐu lêm nǎy?

เอาหนังสือเล่มไหน

Which book do you want?

- **aw lêm nán**
- เอาเล่มนั้น
- I want that one.

khun khuy kàp phûuyĩng khon nǎy?

คุณคุยกับผู้หญิงคนไหน

Which girl did you chat with?

- **(khuy kàp) khon yĩipùn**
- (คุยกับ) คนญี่ปุ่น
- (I chatted with) the Japanese one.

kháw klàp wan nǎy?

เขากลับวันไหน

Which day is he returning?

- **(klàp) wan aathít**
- (กลับ) วันอาทิตย์
- (He is returning) on Sunday.

5) การถามด้วย 'ที่ไหน' (Where? questions) มีรูปแบบ VERB (PHRASE) + **thîi nǎy?** (where?) โดยมีรูปแบบการตอบคือ (VERB (PHRASE) +) **thîi** + LOCATION เช่น

khun pháak yùu thîi nǎy?

คุณพักอยู่ที่ไหน

Where are you staying?

- **(phák yùu) thîi roonrɛɛm riinoo**
- (พักอยู่) ที่โรงแรมรีโน
- (I'm staying) at the Reno Hotel.

kháw kəət thîi nǎy?

เขาเกิดที่ไหน

Where was he born?

- **(kəət) thîi krunthêep**
- (เกิด) ที่กรุงเทพฯ
- (He was born) in Bangkok.

การใช้คำถาม 'ที่ไหน' อาจจะละ 'ที่' **thîi** ได้ เมื่อ **thîi nǎy?** ตามหลังคำกริยา 'ไป' **pay** (to go) 'มาจาก' **maa càak** (to come from) และ 'อยู่' **yùu** (to be situated at) เช่น

pay nǎy?

ไปไหน

Where are you going?

- **pay sǎm khǎwŋ**
- ไปซื้อของ
- I'm going shopping.

kháw maa càak nǎy?

เขามาจากไหน

Where does he come from?

- **(maa càak) chianmày**
- (มาจาก) เชียงใหม่
- (He comes from) Chiangmai.

bâan yùu nǎy?

บ้านอยู่ที่ไหน

Where is your house?

- **yùu thanǎn sukhǎmwít**
- อยู่ถนนสุขุมวิท
- It's on Sukhumvit Road.

6) การถามด้วย 'เมื่อไร' (When? questions) มีรูปแบบ VERB (PHRASE) + **mǎaray?** (when?) หรือ อาจจะใช้ 'เมื่อไร' นำหน้าประโยคคำถามก็ได้ เป็นการเน้นเพื่อให้ได้คำตอบที่แน่นอน โดยมีรูปแบบการตอบ คือ VERB (PHRASE) + EXPRESSION OF TIME เช่น

khun klàp mǎaray?

คุณกลับเมื่อไร

When are you returning?

- **(klàp) aathít nâa**
- (กลับ) อาทิตย์หน้า
- (I'm returning) next week.

khun ca bòk kháw mǎaray?

คุณจะบอกเขาเมื่อไร

When are you going to tell her?

mǎaray khun ca bòk kháw?

เมื่อไรคุณจะบอกเขา

When are you going to tell her?

7) การถามด้วย 'ทำไม' (Why? questions) มีรูปแบบ **thammay** (why?) + (SUBJECT) + **(thǎŋ)** + VERB (PHRASE) คำว่า 'ถึง' **thǎŋ** จะมีหรือไม่มีก็ได้ เป็นคำที่แปรเสียง

มาจาก 'จึง' **cuŋ** (therefore) ส่วนการตอบจะขึ้นต้นประโยคตอบด้วยคำว่า 'เพราะ(ว่า)' (because) โดยมีรูปแบบ **phró** (wâa) + VERB (PHRASE) กลวิธีการนำเสนอจะแสดงการใช้ คำถาม 'ทำไม' 4 ลักษณะ ซึ่งบางตัวอย่างมีทั้งคำถามและคำตอบ บางตัวอย่างมีเฉพาะคำถาม ไม่มีคำตอบดังนี้

- ใช้ 'ทำไม' ขึ้นต้นประโยคคำถาม ตามรูปแบบที่กล่าวข้างต้น เช่น

thammay thǎŋ sǎm?

ทำไมถึงซื้อ

Why did you buy it?

- **phró** (wâa) **thùuk**
- เพราะ (ว่า) ถูก
- Because it was cheap.

- ใช้ 'ทำไม' ลงท้ายประโยคคำถาม ซึ่งใช้แบบไม่เป็นทางการ เช่น

bòok thammay?

บอกทำไม

Why did you tell her?

- ใช้ 'ทำไม' ในประโยคคำถามปฏิเสธ โดยใช้คำปฏิเสธ 'ไม่' นำหน้า

คำกริยาหรือกริยาวลี มีรูปแบบ คือ **thammay** + (SUBJECT) + (**thǎŋ**) + **mây** ('not') + VERB (PHRASE) เช่น

thammay kháv thǎŋ mây kin?

ทำไมเขาถึงไม่กิน

Why didn't he eat it?

- **phró** (wâa) **phèt pay**
- เพราะ (ว่า) เผ็ดไป
- Because it was too spicy.

- ใช้ 'ทำไม' ในการโต้ตอบข้อความของประโยคบอกเล่า เช่น

chán pĕian cay léew

ฉันเปลี่ยนใจแล้ว

I've changed my mind.

- **thammay lâ?**
- ทำไมล่ะ
- Why?

8) การถามด้วย 'อย่างไร' เพื่อต้องการทราบลักษณะอาการ หรือการกระทำ (How? questions: manner) การนำเสนอจะใช้สัทอักษรแทนเสียง 'อย่างไร' **yàanray** เป็น 'ยังไง' **yanŋay?** หรือลดเสียงลงเป็น 'ไง' **ŋay?** ซึ่งเป็นการออกเสียงตามภาษาพูด รูปแบบของประโยค

คือ VERB (PHRASE) + **yanṅay?** ประโยคคำถามลักษณะนี้เมื่อเทียบกับประโยคในภาษาอังกฤษ จะให้ความหมายเดียวกับ 'How?' หรือ 'What?' เช่น

kin yanṅay?

กินอย่างไร

How do you eat it?

khun ca tham yanṅay?

คุณจะทำอย่างไร

What will you do?

9) การถามที่เกี่ยวข้องกับการวัดขนาด ปริมาณ หรือระดับความมากน้อยของ สิ่งต่างๆ (How? questions: degree) โดยใช้คำถาม 'เท่าไร' และ 'มากแค่ไหน' ดังนี้

- การถามด้วย 'เท่าไร' เป็นการถามเพื่อต้องการทราบจำนวน หรือ ขนาดของสิ่งต่างๆ โดยคาดหวังคำตอบที่แสดงจำนวนตัวเลขที่แน่นอน ประโยคคำถามจะลงท้าย ด้วย 'เท่าไร' **thâwrày?** (how much?) โดยใช้ตามหลังคำแสดงการวัด (measure word) มีรูปแบบ คือ MEASURE WORD + **thâwrày?** เช่น

khun pay naan thâwrày?

คุณไปนานเท่าไร

How long are you going for?

nàk thâwrày?

หนักเท่าไร

How heavy is it?

sũṅ thâwrày?

สูงเท่าไร

How tall is it?

- การถามด้วย 'มากแค่ไหน' เป็นการถามเพื่อต้องการทราบระดับ ความมากน้อยของสิ่งต่างๆ โดยไม่คาดหวังคำตอบที่เป็นจำนวนตัวเลขที่แน่นอน ประโยคคำถาม จะลงท้ายด้วย 'มากแค่ไหน' **mâak khêe năy** (to what extent?) โดยใช้ตามหลังคำกริยา หรือ กริยาวลี มีรูปแบบคือ VERB (PHRASE) + **mâak khêe năy?** เช่น

bĕa mâak khêe năy?

เบื่อมากแค่ไหน

How bored were you?

- **bĕa mâak ciṅ ciṅ**

- เบื่อมากจริง ๆ

- I was really bored.

sǔay mâak khêe nǎy?

สวยมากแค่ไหน

How good-looking is she?

- kǐ ... sǔay mǎan kan
- ก็ ... สวยเหมือนกัน
- Well ... quite good-looking.

phæŋ mâak khêe nǎy?

แพงมากแค่ไหน

How expensive is it?

- phæŋ mâak yàaŋ mây nâa chǎa
- แพงมากอย่างไม่น่าเชื่อ
- Unbelievably expensive.

10) การถามที่เกี่ยวข้องกับจำนวนเงิน ราคาของสิ่งต่างๆ (How much? questions) นำเสนอ 2 รูปแบบคือ

- VERB (PHRASE) + thâwrà? เช่น

nǐ thâwrà?

นี่เท่าไร

How much is this?

khun sǔu thâwrà?

คุณซื้อเท่าไร

How much did you buy it for?

- (NOUN +) CLASSIFIER + lá thâwrà? เป็นการถามเพื่อต้องการทราบราคาของสิ่งต่างๆ ต่อ 1 หน่วย หรือในความหมายว่า 'how much per ...?' เช่น

sôm loo lá thâwrà?

ส้มโลละเท่าไร

How much are oranges a kilo?

dʉan lá thâwrà?

เดือนละเท่าไร

How much a month?

11) การถามที่เกี่ยวข้องกับจำนวนหน่วยนับของสิ่งต่างๆ (How many? questions) โดยใช้คำว่า 'กั' kǐi (how many?) ร่วมกับคำลักษณนาม ประโยคคำถามมีรูปแบบ VERB + (NOUN) + kǐi + CLASSIFIER ส่วนการตอบมีรูปแบบ NUMBER + CLASSIFIER เช่น

aw kaafɛ kii thûay?

เอากาแฟกี่ถ้วย

How many cups of coffee do you want?

- **sǎwɿ thûay**
- สองถ้วย
- Two.

mii lûuk kii khon?

มีลูกกี่คน

How many children do you have?

- **sǎam khon**
- สามคน
- Three.

pay kii wan?

ไปกี่วัน

How many days are you going for?

- **cèt wan**
- เจ็ดวัน
- Seven.

12) การถามเพื่อต้องการความเห็น (Wh- questions + **dii**) โดยใช้คำแสดงการถามเนื้อความ (Wh- questions) ร่วมกับ คำว่า 'ดี' **dii** มีรูปแบบ VERB (PHRASE) + WH- QUESTION + **dii** เช่น

súx aray dii?

ซื้ออะไรดี

What shall I / we buy?

pay mǎarà dii?

ไปเมื่อไรดี

When shall I / we go?

13) การถามเพื่อต้องการทราบรายการของสิ่งต่างๆ (Wh- questions + **bâaŋ**) เป็นการถามเพื่อมุ่งหวังให้ได้คำตอบมากกว่าหนึ่ง โดยใช้คำแสดงคำถาม (Wh- questions) ร่วมกับคำว่า 'บ้าง' **bâaŋ** มีรูปแบบ VERB (PHRASE) + WH- QUESTION + **bâaŋ** ส่วนการตอบจะมีรูปแบบ X + Y + **léw kô** ('and') + Z เช่น

kháw súx aray bâaŋ?

เขาซื้ออะไรบ้าง

What (plural) did he buy?

- (ซุ่ม) **phàk khǐŋ léew kǐ plaa**
- (ซุ่ม) ผัก ขิง แล้วก็ปลา
- (He bought) vegetables, ginger and fish.

khuy kàp khray bâaŋ?

คุยกับใครบ้าง

Who (plural) did you chat with?

- (**khuy kàp**) **nók úut léew kǐ cíap**
- (คุยกับ) นก อู๊ด แล้วก็เจี๊ยบ
- (I chatted with) Nok, Oot and Jiap.

khun pay thīaw thīi nǎy bâaŋ?

คุณไปเที่ยวที่ไหนบ้าง

Where (plural) did you go?

- (**pay thīaw**) **laaw phamàa léew kǐ ciin**
- (ไปเที่ยว) ลาว พม่า แล้วก็ จีน
- (I went to) Laos, Burma and China.

นอกจากนี้ได้นำเสนอการใช้ ‘บ้าง’ ในประโยคคำถามอีกลักษณะหนึ่งคือ การใช้ในประโยคเพื่อการทักทาย เช่น

pen yanŋay bâaŋ?

เป็นอย่างไบบ้าง

How are things?

- **sabaay dii khráp / khâ**
- สบายดีครับ/ค่ะ
- Fine.

14) การถามด้วย ‘แล้ว ... ละ’ (How / What about ... ? questions) เป็นการถามคู่สนทนา เมื่อทั้งสองฝ่ายได้ทราบ และเข้าใจเนื้อหาการสนทนาในขณะนั้นแล้ว และอาจจะต้องการข้อมูลเพิ่มเติม หรือเปลี่ยนหัวข้อการสนทนา การถามลักษณะนี้จึงไม่ใช่เป็นคำถามเริ่มต้นการสนทนา มีรูปแบบ คือ **léew + NOUN + lâ?** เช่น

léew khun lâ?

แล้วคุณละ

And how / what about you?

léew phǎan lâ?

แล้วเพื่อนละ

And how / what about your friend?

léew phrûŋ níi lâ?

แล้วพรุ่งนี้ล่ะ

And how / what about tomorrow?

2.3.3.3 การถามเพื่อให้เลือก (Alternative questions) นำเสนอรูปแบบของประโยคคำถามเพื่อให้เลือกอย่างใดอย่างหนึ่ง โดยใช้ 'หรือ' **rû** (or) เป็นตัวเชื่อมระหว่างวลีที่เป็นตัวเลือก ซึ่งในภาษาพูดออกเสียงเป็น **rú** เช่น

pay duu nǎŋ rú klàp bâan?

ไปดูหนังหรือกลับบ้าน

Shall we see a film or go home?

aw nám chaa rú kaafɛɛ?

เอาน้ำชาหรือกาแฟ

Do you want tea or coffee?

การถามเพื่อให้เลือกอีกรูปแบบหนึ่งคือ VERB + **mây** + VERB ซึ่งใช้ในภาษาพูด เช่น

pay mây pay

ไปไม่ไป

Are you going or not? (lit. go - not - go)

sûu mây sûu

ซื้อไม่ซื้อ

Are you going to buy it or not? (lit. buy - not - buy)

จากตัวอย่างของทั้งสองประโยคนี้ อาจจะไปขยายรูปแบบได้โดยใช้ '**rú**' ได้แก่ **ca pay rú ca mây pay?** (will - go - or - will - not - go) และ **ca sûu rú ca mây sûu?** (will - buy - or - will - not - buy)

2.3.3.4 การถามโดยอ้อม (Indirect questions) เป็นการถามโดยนำประโยคคำถามมาพูดด้วยคำพูดของผู้พูด จะมีรูปแบบ SUBJECT + **thăam** (to ask) + (DIRECT OBJECT) + **wâa** (that) + DIRECT QUESTION นำเสนอตัวอย่างโดยการเปรียบเทียบประโยคคำถามโดยตรง (Direct question) กับ ประโยคคำถามโดยอ้อม (Indirect question) ดังนี้

Direct question

ca klàp khưn níi máy?

จะกลับคืนนี้ไหม

Will you be back tonight?

Indirect question

kháw thǎam wâa cà klàp khun níi máy?

เขาถามว่าจะกลับคืนนี้ไหม

He asked if I'd be back tonight.

Direct question

mii fɛɛn rú yan?

มีแฟนหรือยัง

Do you have a boyfriend?

Indirect question

phǒm thǎam kháw wâa mii fɛɛn rú yan?

ผมถามเขาว่ามีแฟนหรือยัง

I asked her if she had a boyfriend.

สรุปได้ว่า กลวิธีการนำเสนอเนื้อหาเรื่องประโยค จะนำเสนอเนื้อหาจากง่ายไปหายาก โดยเริ่มจากการให้ความรู้โครงสร้างพื้นฐานประโยคในภาษาไทยอันได้แก่ ประธาน กริยา และกรรม หลังจากนั้นจึงเพิ่มองค์ประกอบอื่นๆ ที่ซับซ้อนขึ้น เช่น การขยายประโยครูปแบบต่างๆ อนุพจน์ ประโยค หรือประโยคย่อยชนิดต่างๆ เป็นต้น การลำดับเนื้อหาเกี่ยวกับประโยคชนิดต่างๆ จะเริ่มจากประโยคบอกเล่า ประโยคปฏิเสธ และประโยคคำถาม ซึ่งเป็นรูปแบบทั่วไปของตำราไวยากรณ์ ในประโยคแต่ละชนิด จะนำเสนอเนื้อหาแบบนิรนัย กล่าวคือ เริ่มจากการให้ความรู้เกี่ยวกับลักษณะ และกฎเกณฑ์การนำไปใช้ก่อน แล้วจึงให้ประโยคตัวอย่างซึ่งประกอบด้วย สัทอักษร ภาษาไทย และภาษาอังกฤษ กฎเกณฑ์ที่นำไปใช้จะนำเสนอในลักษณะของรูปแบบประโยค (pattern) ซึ่งเป็นการเรียงลำดับหน่วยคำ หรือกลุ่มคำ ให้เกิดเป็นประโยคตามกฎเกณฑ์ไวยากรณ์ เช่น รูปแบบ *mây + AUXILIARY VERB + VERB (PHRASE)* เป็นรูปแบบหนึ่งของประโยคปฏิเสธที่มีกริยาช่วย เป็นต้น

สรุป

จากการวิเคราะห์เนื้อหา และกลวิธีการนำเสนอเนื้อหาของหนังสือ Thai : An Essential Grammar ผู้วิจัยสรุปได้ ดังนี้

เนื้อหา	กลวิธีการนำเสนอ
1. เรื่องเสียง	นำเสนอเสียงพยัญชนะ สระ และวรรณยุกต์ โดยใช้สัทอักษรแทนเสียง และเปรียบเทียบการออกเสียงกับเสียงในภาษาอังกฤษ พร้อมยกตัวอย่างคำทั้งภาษาไทย และภาษาอังกฤษ

เนื้อหา	กลวิธีการนำเสนอ
1.1 เสียงพยางค์	แบ่งเป็นพยางค์ต้น พยางค์ท้าย และพยางค์ควบกล้ำ นำเสนอจำนวนเสียง และการออกเสียงโดยยกตัวอย่างคำทั้งในภาษาไทยและภาษาอังกฤษ
1.2 เสียงสระ	แบ่งเป็นสระเดี่ยว และสระประสม นำเสนอจำนวนเสียงและการออกเสียง โดยยกตัวอย่างคำทั้งในภาษาไทย และ ภาษาอังกฤษ
1.3 เสียงวรรณยุกต์	นำเสนอเสียงวรรณยุกต์ 5 เสียง โดย เริ่มจากเสียงวรรณยุกต์ระดับก่อน ได้แก่ เสียงสามัญ เสียงตรี เสียงเอก ตามด้วย เสียงวรรณยุกต์เปลี่ยนระดับ ได้แก่ เสียงจัตวา และเสียงโท
2. เรื่องคำ	นำเสนอเนื้อหาตามชนิดของคำ โดยใช้ กลวิธีแบบนิรนัย คือ อธิบายลักษณะของคำ และกฎเกณฑ์การใช้ แล้วจึงยกตัวอย่าง
2.1 คำนาม	เริ่มจากการอธิบายลักษณะของคำนาม โดย แบ่งเป็นนามชื่อเฉพาะ และนามทั่วไป จากนั้นจึงนำเสนอเนื้อหาอื่นที่เกี่ยวข้อง ได้แก่ การสร้างคำนาม นามวลี และการใช้ คำลักษณนาม
2.2 คำสรรพนาม	อธิบายลักษณะ และการใช้สรรพนาม ชนิดต่างๆ โดยเริ่มจากบุรุษสรรพนามที่ใช้ ในการสนทนาตั้งแต่ระดับพื้นฐาน จนถึง ระดับที่สูงขึ้นไป แล้วจึงนำเสนอสรรพนาม อื่นๆ ที่ทำหน้าที่แตกต่างกันไป เช่น

เนื้อหา

กลวิธีการนำเสนอ

สรรพนามระบุเฉพาะ สรรพนามไม่ระบุเฉพาะ
สรรพนามที่ใช้ตั้งคำถาม และ สรรพนามที่ใช้
เชื่อมความ เป็นต้น

2.3 คำกริยา

อธิบายลักษณะ และการใช้คำกริยา
ชนิดต่างๆ โดยเริ่มจากการใช้คำกริยา
ง่ายๆ ก่อน ซึ่งได้แก่ 'เป็น' 'อยู่' 'คือ' 'มี'
แล้วจึงนำเสนอคำกริยาชนิดต่างๆ ซึ่งจะมี
กฎเกณฑ์การนำไปใช้ในประโยคที่ซับซ้อน
มากขึ้น เช่น คำกริยาก่อนผล คำกริยาก่อนเหตุ
คำกริยาบอกทิศทาง คำกริยาช่วย เป็นต้น

2.4 คำคุณศัพท์

เริ่มด้วยการอธิบายลักษณะ และการใช้
คำคุณศัพท์ โดยเปรียบเทียบว่าเป็นคำที่มี
ลักษณะเดียวกับคำกริยาแสดงสภาพ พร้อม
ยกตัวอย่างประโยคง่ายๆ เพื่อให้เข้าใจใน
เบื้องต้นว่า คำคุณศัพท์ในภาษาไทยจะไม่ใช้
ร่วมกับคำกริยา 'เป็น' เหมือนอย่างการใช้
คำคุณศัพท์ในภาษาอังกฤษ หลังจากนั้นจึง
นำเสนอเนื้อหาอื่นๆ ที่เกี่ยวข้องกับ เช่น
การสร้างคำ การขยายคำ การใช้คำคุณศัพท์
ในการเปรียบเทียบ เป็นต้น

2.5 คำวิเศษณ์

นำเสนอลักษณะ และการใช้คำวิเศษณ์ที่
บอกลักษณะอาการก่อน เพื่อให้เข้าใจถึง
หน้าที่ของคำวิเศษณ์ คือ การขยายคำกริยา
หรือกริยาวลี หลังจากนั้นจึงนำเสนอ
คำวิเศษณ์ประเภทอื่น ได้แก่ คำวิเศษณ์
บอกความถี่ คำวิเศษณ์บอกกาล เวลา และ
คำวิเศษณ์บอกระดับความมากน้อย ในการ
นำเสนอ ได้ให้ตัวอย่างคำ และรูปแบบของ
หน่วยวิเศษณ์ที่นำไปขยายกริยา หรือกริยาวลี

เนื้อหา

- 2.6 คำบุพบท
- กลวิธีการนำเสนอ**
- เริ่มจากการใช้คำบุพบทในการบ่งชี้ตำแหน่งที่ตั้งก่อน เช่น ‘บน’ ‘ล่าง’ ‘ใน’ ‘ข้างหน้า’ ‘ข้างหลัง’ จากนั้นจึงนำเสนอคำบุพบทที่ใช้แสดงจุดประสงค์อื่นๆ เช่น ‘โดย’ ‘ด้วย’ ใช้แสดงเครื่องมือในการกระทำกริยา ‘เพื่อ’ ใช้แสดงการกระทำที่ให้ผลประโยชน์แก่ผู้อื่น
- การนำเสนอคำบุพบทในส่วนนี้ เป็นการนำคำบุพบทภาษาอังกฤษ ได้แก่ ‘to’ ‘for’ ‘by’ และ ‘with’ มาเปรียบเทียบความหมาย กับ คำในภาษาไทย เนื่องจากคำบุพบทภาษาอังกฤษ บางคำอาจมีความหมายในภาษาไทยได้หลายคำ
- 2.7 คำเสริมหรืออนุภาคประโยค
- นำเสนอคำเสริมแต่ละประเภท โดยอธิบายขอบเขต และเจตนาในการใช้คำ ซึ่งจัดไว้ 3 ประเภท คือ คำเสริมแสดงการถาม คำเสริมแสดงความรู้สึก และคำเสริมบอกมาลา
- 2.8 คำอุทาน
- นำเสนอคำอุทาน โดยแสดงความหมายเปรียบเทียบกับคำอุทานในภาษาอังกฤษ แต่ไม่ได้ยกตัวอย่างประโยค
3. เรื่องประโยค
- นำเสนอโครงสร้างประโยคหลัก 3 ชนิด คือ ประโยคบอกเล่า ประโยคปฏิเสธ และประโยคคำถาม โดยเริ่มจากโครงสร้างประโยคพื้นฐาน ซึ่งประกอบด้วย ประธาน กริยา และกรรม จากนั้นนำเสนอองค์ประกอบอื่นๆ ที่สร้างประโยคซับซ้อนขึ้น ได้แก่ อนุพากย์ หรือประโยคย่อยรูปแบบต่างๆ ประโยคปฏิเสธ และประโยคคำถาม ตามลำดับ

เนื้อหา

3.1 โครงสร้างประโยค และ อนุพากย์ประโยค

กลวิธีการนำเสนอ

นำเสนอโครงสร้างประโยคพื้นฐาน ในลักษณะของประโยคบอกเล่า โดยเริ่มจากการเรียงลำดับคำตามโครงสร้างปกติ คือ ประธาน กริยา และกรรม หลังจากนั้นจึงนำเสนอโครงสร้างประโยคที่ซับซ้อนขึ้น เช่น ประโยคที่ประกอบด้วยอนุพากย์ต่างๆ ประโยคคำพูดโดยตรงและโดยอ้อม เป็นต้น

3.2 ประโยคปฏิเสธ

นำเสนอการปฏิเสธในประโยครูปแบบต่างๆ โดยเริ่มจากการใช้คำปฏิเสธ 'ไม่' กับกริยาหลัก และกริยาชนิดอื่นๆ หลังจากนั้นจึงเป็นการใช้คำปฏิเสธอื่นๆ เช่น 'ไม่ได้' 'ไม่ใช่' 'ไม่มี' และการปฏิเสธในรูปประโยคอื่น เช่น ประโยคคำสั่ง ประโยคคำถาม เป็นต้น

3.3 ประโยคคำถาม

เริ่มจากการสร้างประโยคคำถามอย่างง่ายๆ คือ ใช้คำแสดงการถามให้ตอบรับ-ปฏิเสธ ลงท้ายประโยคบอกเล่า เช่น 'ไหม' 'หรือ' 'ใช่ไหม' 'หรือเปล่า' เป็นต้น หลังจากนั้นจึงนำเสนอประโยคคำถามที่มีรูปแบบมากขึ้น ได้แก่ การถามเพื่อความ การถามเพื่อให้เลือก และการถามโดยอ้อม ในการนำเสนอตัวอย่าง ส่วนใหญ่จะมีทั้งประโยคถาม และประโยคตอบ ควบคู่กันไป

บทที่ 4

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิเคราะห์หนังสือ Thai : An Essential Grammar เขียนโดย Dr. David Smyth ซึ่งเป็นหนังสือที่ให้ความรู้ไวยากรณ์ไทยสำหรับผู้เรียนชาวต่างประเทศ มีรายละเอียดสรุปได้ดังนี้

ความมุ่งหมายของการวิจัย

เพื่อวิเคราะห์หนังสือ Thai : An Essential Grammar ของ Dr. David Smyth ในด้านเนื้อหา และกลวิธีการนำเสนอ

ความสำคัญของการวิจัย

ทำให้ได้เรียนรู้เนื้อหาเกี่ยวกับไวยากรณ์ไทย และกลวิธีการนำเสนอ เพื่อนำความรู้ที่ได้มาประยุกต์ใช้ในการสอน และเป็นแนวทางในการสร้างแบบเรียนภาษาไทยสำหรับชาวต่างประเทศ

ขอบเขตของการวิจัย

การวิจัยนี้ เป็นการวิเคราะห์หนังสือ Thai : An Essential Grammar ฉบับพิมพ์ครั้งที่ 1 ปี ค.ศ. 2002 ของ Dr. David Smyth โดยวิเคราะห์เนื้อหา และกลวิธีการนำเสนอ เฉพาะเรื่องของเสียง คำ และประโยค โดยไม่วิเคราะห์เนื้อหาด้านวัฒนธรรม

วิธีดำเนินการศึกษา

1. ขออนุญาต Dr. David Smyth โดยทางจดหมายอิเล็กทรอนิกส์
2. ศึกษาเอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ได้แก่
 - 2.1 ศึกษาเอกสารเกี่ยวกับไวยากรณ์ไทย
 - 2.2 ศึกษาเอกสารเกี่ยวกับหนังสือเรียน และการวิเคราะห์หนังสือเรียน
 - 2.3 ศึกษาเอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวกับการวิเคราะห์หนังสือเรียนภาษาไทยสำหรับชาวต่างประเทศ
3. วิเคราะห์หนังสือ Thai : An Essential Grammar ในด้านเนื้อหา และกลวิธีการนำเสนอ
4. สรุปผลแบบพรรณนาวิเคราะห์

สรุปผลการวิเคราะห์

1. การวิเคราะห์ด้านเนื้อหา

หนังสือ Thai : An Essential Grammar เป็นหนังสือตำราเรียนภาษาไทยสำหรับชาวต่างประเทศ ที่มุ่งให้ความรู้ด้านไวยากรณ์ไทย ซึ่งองค์ประกอบสำคัญของเนื้อหาด้านไวยากรณ์ จะต้องประกอบด้วย ความรู้เรื่อง เสียง คำ และประโยค จากการวิเคราะห์เนื้อหาของหนังสือเล่มนี้ พบว่า ได้นำเสนอเนื้อหาตามองค์ประกอบดังกล่าวครบทุกองค์ประกอบ ลักษณะของเนื้อหา คือการอธิบายความรู้โดยทั่วไป และไวยากรณ์หลักๆ ที่เป็นพื้นฐานสำคัญต่อการนำไปใช้สื่อสารได้ตามความเป็นจริงของสังคม ซึ่งสังเกตได้จากตัวอย่าง วลี หรือประโยค จะเป็นภาษาที่ใช้พูดโดยทั่วไป เนื้อหาส่วนใหญ่ของแต่ละเรื่องมีความสอดคล้องกับเนื้อหาตามระบบไวยากรณ์ไทย สรุปได้ดังนี้

1.1 เนื้อหาเรื่องเสียง นำเสนอหน่วยเสียงตามระบบเสียงภาษาไทย 3 ประเภทคือ หน่วยเสียงพยัญชนะ หน่วยเสียงสระ และหน่วยเสียงวรรณยุกต์

1.1.1 หน่วยเสียงพยัญชนะ ประกอบด้วย พยัญชนะต้น 20 เสียง พยัญชนะท้าย 8 เสียง และพยัญชนะควบกล้ำ 11 เสียง จากหน่วยเสียงพยัญชนะทั้งหมดนี้ พบว่า เสียงพยัญชนะต้น และเสียงพยัญชนะท้ายไม่ได้นับรวมหน่วยเสียง อ /ʔ/ ตามระบบเสียงภาษาไทย เพราะผู้เขียนถือว่า พยัญชนะตัว อ ไม่มีเสียง ใช้เป็นพยัญชนะต้นเมื่อคำนั้นขึ้นต้นด้วยเสียงสระ

1.1.2 หน่วยเสียงสระ ประกอบด้วย สระเดี่ยวเสียงสั้นและเสียงยาว 18 เสียง และสระประสม 20 เสียง จากเสียงสระทั้งหมดนี้ พบว่า สระเดี่ยวมีจำนวนเสียงและรูปสระ ตรงกับระบบเสียงภาษาไทย ส่วนเสียงสระประสม มีจำนวนเสียงและรูปสระ ตรงกับระบบเสียงภาษาไทย เพียง 3 หน่วยเสียง คือ เอ-ย เอ-อ ัว ส่วนอีก 17 เสียง เป็นการประสมเสียงสระตามลักษณะการออกเสียงคำนั้นๆ เช่น -uy ในคำว่า 'คุย' -ew ในคำว่า 'เร็ว' เป็นต้น ซึ่งสระประสมลักษณะนี้จะพบได้ในหนังสือภาษาไทยสำหรับชาวต่างประเทศ เล่มอื่นๆ เช่นกัน

1.1.3 หน่วยเสียงวรรณยุกต์ ประกอบด้วย เสียงสามัญ เสียงเอก เสียงโท เสียงตรี และเสียงจัตวา

นอกจากเนื้อหาเรื่องหน่วยเสียงประเภทต่างๆ แล้ว ยังได้นำเสนอการออกเสียง พยางค์และคำ ที่ใช้ในการสนทนา เช่น การเปลี่ยนเสียงวรรณยุกต์จัตวาเป็นเสียงตรี การเน้นเสียงหนัก เบา ในคำสองพยางค์ เป็นต้น

1.2 เนื้อหาเรื่องคำ นำเสนอลักษณะคำชนิดต่างๆ ได้แก่ คำนาม คำสรรพนาม คำกริยา คำคุณศัพท์ คำวิเศษณ์ คำบุพบท คำเสริมหรืออนุภาคของประโยค และคำอุทาน เนื้อหาหลักที่กล่าวถึงในคำแต่ละชนิดคือ ลักษณะของคำ หน้าที่ และกฎเกณฑ์การนำไปใช้ ในรูปแบบต่างๆ นอกจากนั้นจะเป็นเนื้อหาอื่นๆ ที่เกี่ยวข้องกับคำแต่ละชนิด เช่น การสร้างคำ การขยายคำ และโครงสร้างวลี เป็นต้น

1.3 เนื้อหาเรื่องประโยค นำเสนอลักษณะของประโยคหลัก 3 ชนิด ได้แก่ ประโยคบอกเล่า ประโยคปฏิเสธ และประโยคคำถาม เนื้อหาหลักของประโยคแต่ละชนิด จะประกอบไปด้วยลักษณะประโยคพื้นฐาน และประโยครูปแบบต่างๆ ที่มีองค์ประกอบมากขึ้น เช่น อนุภาคย์ หรือประโยคย่อย การขยายความด้วยคำชนิดต่างๆ เป็นต้น นอกจากประโยคหลักทั้ง 3 ชนิดนี้แล้ว ยังมีประโยคลักษณะอื่นๆ ด้วย เช่น ประโยคคำสั่ง ประโยคที่แสดงคำพูดโดยตรงและโดยอ้อม เป็นต้น ลักษณะเนื้อหาโดยรวมเป็นการกล่าวถึงลักษณะ กฎเกณฑ์ และการสร้างประโยคที่ถูกต้อง ตามสถานการณ์หรือเจตนาของผู้พูด

2. การวิเคราะห์ด้านกลวิธีการนำเสนอ

จากการศึกษาเนื้อหาไวยากรณ์ที่นำเสนอในหนังสือ Thai : An Essential Grammar พบว่า กลวิธีการนำเสนอเนื้อหาโดยรวม จะใช้การบรรยาย และยกตัวอย่างประกอบ โดยใช้ภาษาอังกฤษในการบรรยายเนื้อหา ส่วนการยกตัวอย่างจะใช้ สัทอักษร ภาษาไทย และคำแปลภาษาอังกฤษ ควบคู่กันไป เนื้อหาแต่ละเรื่องใช้การนำเสนอแบบนिरนัย กล่าวคือ อธิบายลักษณะและกฎเกณฑ์ไวยากรณ์ของเรื่องที่จะนำเสนอก่อน แล้วยกตัวอย่าง ซึ่งเป็นลักษณะของการเรียนไวยากรณ์จากกฎ อันเป็นวิธีหนึ่งของการสอนไวยากรณ์ (ทอร์นบอริ. 2546: 41) ส่วนการนำเสนอเนื้อหาโดยละเอียดของแต่ละเรื่องคือ เรื่องเสียง คำ และประโยค มีกลวิธีการนำเสนอสรุปได้ดังนี้

2.1 กลวิธีการนำเสนอเนื้อหาเรื่องเสียง นำเสนอตามประเภทของหน่วยเสียง ซึ่งได้แก่ หน่วยเสียงพยัญชนะ หน่วยเสียงสระ และหน่วยเสียงวรรณยุกต์ ตามลำดับ กลวิธีการนำเสนอเนื้อหาในแต่ละประเภท จะเริ่มจากการให้ความรู้เกี่ยวกับลักษณะของหน่วยเสียงตามระบบเสียงภาษาไทย แล้วจึงนำเสนอวิธีการออกเสียงซึ่งมีกลวิธีการนำเสนอ 2 ลักษณะ คือ

2.1.1 เปรียบเทียบหน่วยเสียงภาษาไทยกับเสียงในภาษาอังกฤษ และให้ตัวอย่างคำทั้งในภาษาไทยและภาษาอังกฤษที่ออกเสียงเดียวกันหรือคล้ายกัน กลวิธีนี้ใช้ในการนำเสนอหน่วยเสียงพยัญชนะต้น และหน่วยเสียงสระ เช่น

หน่วยเสียงพยัญชนะต้น **k** similar to g in get e.g. **kày** (ไก้) chicken

หน่วยเสียงสระ **-a** similar to u in run e.g. **yaŋ** (ยัง) still

2.1.2 ให้ตัวอย่างเฉพาะคำในภาษาไทย โดยไม่มีการเปรียบเทียบกับคำภาษาอังกฤษ เนื่องจากหน่วยเสียงนั้นๆ ไม่มีในภาษาอังกฤษ ซึ่งได้แก่ หน่วยเสียงพยัญชนะควบกล้ำ และหน่วยเสียงวรรณยุกต์ เช่น

หน่วยเสียงพยัญชนะควบกล้ำ **kh-** as in **khay** (ใคร) who?

หน่วยเสียงวรรณยุกต์สามัญ **pay** (ไป) to go **maa** (มา) to come

2.2 กลวิธีการนำเสนอเนื้อหาเรื่องคำ นำเสนอตามชนิดของคำโดยลำดับดังนี้ คือ คำนาม คำสรรพนาม คำกริยา คำคุณศัพท์ คำวิเศษณ์ คำบุพบท คำเสริม และคำอุทาน โดยใช้กลวิธีการนำเสนอแบบนิรนัย กล่าวคือเริ่มจากให้ความรู้เกี่ยวกับลักษณะของคำ กฎเกณฑ์การใช้คำ ตัวอย่างคำพร้อมคำแปลภาษาอังกฤษ หลังจากนั้นจะยกตัวอย่างประโยคที่ใช้คำชนิดนั้นๆ การยกตัวอย่างมี 2 ลักษณะ คือยกตัวอย่างประกอบคำอธิบาย กับ นำกฎเกณฑ์ไวยากรณ์มาสร้างเป็นรูปแบบ (pattern) ก่อน แล้วยกตัวอย่างตามรูปแบบนั้น เช่น รูปแบบ SUBJECT + **thùuk** + (AGENT) + VERB (PHRASE) เป็นรูปแบบการใช้คำกริยาในประโยคกรรมวาจก รูปแบบ NOUN + ADJECTIVE + CLASSIFIER + ADJECTIVE เป็นรูปแบบของการขยายคำนามด้วยคำคุณศัพท์ 2 คำ เป็นต้น

2.3 กลวิธีการนำเสนอเนื้อหาเรื่องประโยค นำเสนอลักษณะของประโยคหลักที่ใช้ในการสื่อสาร 3 ประเภท คือ ประโยคบอกเล่า ประโยคปฏิเสธ และประโยคคำถาม กลวิธีการนำเสนอเป็นแบบนิรนัย กล่าวคือ อธิบายลักษณะ และกฎเกณฑ์ไวยากรณ์ของประโยคก่อน แล้วจึงยกตัวอย่าง โดยเริ่มจากการสร้างความเข้าใจถึงลักษณะของโครงสร้างประโยคในภาษาไทย อย่างง่ายๆ ได้แก่ แสดงการลำดับคำในประโยคพื้นฐาน คือ ประธาน กริยา และกรรม หลังจากนั้นจึงนำเสนอองค์ประกอบอื่นๆ ที่นำไปใช้สร้างประโยคลักษณะต่างๆ ตามจุดประสงค์ได้มากขึ้น เช่น อนุภาคที่แสดงเจตนาต่างๆ การสร้างประโยคปฏิเสธ ประโยคคำถาม ประโยคคำสั่ง เป็นต้น ในการนำเสนอตัวอย่างประโยคมี 2 ลักษณะ คือ ยกตัวอย่างประกอบคำอธิบาย กับ นำกฎเกณฑ์ไวยากรณ์มาสร้างเป็นรูปแบบก่อน เพื่อแสดงการลำดับคำ หรือกลุ่มคำ แล้วยกตัวอย่างประโยคตามรูปแบบนั้น เช่น รูปแบบ **mây** + AUXILIARY VERB + VERB (PHRASE) เป็นรูปแบบประโยคปฏิเสธที่มีกริยาช่วย รูปแบบ SUBJECT + **thăam** (to ask) + (DIRECT OBJECT) + **wâa** (that) + DIRECT QUESTION เป็นรูปแบบประโยคคำถามโดยอ้อม เป็นต้น

อภิปรายผล

จากการวิเคราะห์หนังสือ Thai : An Essential Grammar ผู้วิจัยมีความคิดเห็น ดังนี้

1. **เนื้อหา** จากการวิเคราะห์โดยใช้หนังสือหลักภาษาไทย ของพระยาอุปกิตศิลปสาร (2546) เป็นหลักในการเปรียบเทียบเนื้อหา พบว่า

1.1 เรื่องเสียง มีเนื้อหาประกอบด้วย เสียงสระ เสียงพยัญชนะ และเสียงวรรณยุกต์ครบถ้วนสอดคล้องกับหลักภาษาไทย แต่มีเนื้อหาที่แตกต่างกันในเรื่อง เสียงสระประสม ซึ่งตามหลักภาษาไทย มี 6 เสียง ได้แก่ เียะ เีย เือะ เือ ัวะ ัว แต่ในหนังสือ Thai : An Essential Grammar มี 20 เสียง ในจำนวนนี้มีเสียงเดียวกับหลักภาษาไทย 3 เสียง คือ เสียงสระ เีย เือ ัว และอีก 3 เสียงคือ ไ- ใ- เ-า ที่หนังสือเล่มนี้จัดไว้เป็นสระประสมนั้น ตามหลักภาษาไทยถือว่าเป็นสระเกิน ส่วนเสียงสระประสมอื่นๆ แม้ว่าจะไม่มีในหลักภาษาไทย แต่ในทางสัทศาสตร์ถือว่าเป็น

สระประสมได้เช่นกัน (กาญจนา นาคสกุล. 2541: 45) และจากการศึกษาหนังสือไวยากรณ์ไทยที่เขียนโดยชาวต่างประเทศ เล่มอื่นๆ ผู้วิจัยพบว่า มีเสียงสระประสมในลักษณะเดียวกัน คือ เป็นการประสมเสียงสระตั้งแต่ 2 เสียงขึ้นไป ตามการออกเสียงจริงเพื่อให้ง่ายต่อผู้เรียนชาวต่างประเทศ

1.2 เรื่องคำ มีการจำแนกคำเป็นชนิดต่างๆ แบบเดียวกับหนังสือหลักภาษาไทย ไม่ได้จำแนกเป็นหมวดคำเหมือนกับหนังสือไวยากรณ์ไทยเล่มอื่นๆ หนังสือ Thai : An Essential Grammar นำเสนอคำชนิดต่างๆ คือ คำนาม คำสรรพนาม คำกริยา คำคุณศัพท์ คำวิเศษณ์ คำบุพบท คำเสริม และคำอุทาน ส่วนชนิดของคำตามหลักภาษาไทย คือ คำนาม คำสรรพนาม คำกริยา คำวิเศษณ์ คำบุพบท คำสันธาน และคำอุทาน จะเห็นได้ว่าหนังสือทั้งสองเล่มมีการแบ่งชนิดของคำลักษณะเดียวกัน ต่างกันที่หนังสือ Thai: An Essential Grammar ไม่ได้นำเสนอคำสันธาน เป็นชนิดของคำ แต่ก็ได้กล่าวถึงคำสันธานไว้บ้างในส่วนของเนื้อหาเรื่อง อนุพากย์ หรือ ประโยคย่อย (Smyth. 2002: 118) ข้อสังเกตประการหนึ่งคือ คำคุณศัพท์ และคำเสริม ที่นำเสนอในหนังสือ Thai : An Essential Grammar ไม่ถือว่าเป็นชนิดของคำตามหลักภาษาไทย แต่หนังสือหลักภาษาไทยก็ได้กล่าวถึงคำทั้ง 2 ชนิดไว้บ้าง โดยรวมอยู่ในคำวิเศษณ์ (พระยาอุปกิตศิลปสาร. 2546: 87-95) อย่างไรก็ตาม เมื่อวิเคราะห์เนื้อหาของคำแต่ละชนิด ในหนังสือ Thai : An Essential Grammar ผู้วิจัยเห็นว่า มีเนื้อหาที่สอดคล้องกับหนังสือหลักภาษาไทย และหนังสือไวยากรณ์ไทยเล่มอื่นๆ ด้วย เช่น หนังสือไวยากรณ์ไทย ของ นววรรณ พันธุมธา (2549) เป็นต้น

1.3 เรื่องประโยค นำเสนอประโยคหลัก 3 ประเภท คือ ประโยคบอกเล่า ประโยคปฏิเสธ และประโยคคำถาม ซึ่งเป็นลักษณะประโยคที่ใช้แสดงเจตนา (นววรรณ พันธุมธา. 2549: 297) อาจกล่าวได้ว่าเป็นการนำเสนอประโยคที่นำไปใช้ในการสื่อสาร ลักษณะเนื้อหาในหนังสือ Thai : An Essential Grammar จึงต่างกับเนื้อหาเรื่องประโยคในหนังสือหลักภาษาไทยที่นำเสนอโครงสร้างทางไวยากรณ์ของประโยคชนิดต่างๆ แต่จากการวิเคราะห์เนื้อหาประโยคทั้ง 3 ประเภทดังกล่าว ผู้วิจัยเห็นว่า เป็นเนื้อหาที่มีรากฐานสำคัญ มาจากหนังสือหลักภาษาไทย นำมาเรียบเรียงไว้ในประโยคแต่ละประเภท เพื่อให้เหมาะสมกับผู้เรียนชาวต่างประเทศ

2. กลวิธีการนำเสนอ การใช้วิธีนำเสนอแบบนิรนัย คือ ให้คำอธิบายเนื้อหา ก่อนแล้วจึงยกตัวอย่าง เป็นกลวิธีที่เหมาะสมวิธีหนึ่งสำหรับการเรียนการสอนไวยากรณ์ของภาษา เนื่องจากเป็นวิธีสอนที่ตรงจุด สามารถอธิบายกฎเกณฑ์ไวยากรณ์ให้เข้าใจได้ง่ายและเร็วกว่าที่จะดึงมาจากตัวอย่าง (ทอร์นบอริ. 2546: 44) หนังสือเล่มนี้จึงมีวิธีการนำเสนอแบบเดียวกับหนังสือไวยากรณ์ไทยโดยทั่วไป มีการลำดับเนื้อหาอย่างเป็นขั้นตอนจากง่ายไปยาก โดยเนื้อหาแต่ละเรื่อง เริ่มจากการให้ความรู้พื้นฐาน แล้วเพิ่มเนื้อหาอื่นๆ ที่เกี่ยวข้องที่ซับซ้อนมากขึ้น การนำเสนอเนื้อหา ได้อธิบายอย่างสั้นๆ เพื่อให้ความหมาย และกฎเกณฑ์ แล้วยกตัวอย่างแยกจากคำอธิบาย อย่างเห็นได้ชัดเจน โดยใช้ภาษาอังกฤษที่เข้าใจง่าย ไม่ใช้ศัพท์เฉพาะวิชาการมากเกินไป ดังที่ โกชัย สาริกบุตร; และ สมพร สาริกบุตร (2521: 24) กล่าวว่าถึงกรนำเสนอเนื้อหาแบบเรียนว่าจะต้องนำเสนออย่าง

ตรงไปตรงมา ซึ่งให้เห็นอย่างชัดเจนว่าอะไรคือกฎ หลักการ ตัวอย่าง และการใช้ภาษาจะต้องนำไปสู่ความเข้าใจที่ถูกต้อง ดังนั้นผู้สอนที่จำเป็นต้องใช้ภาษาอังกฤษในบางกรณี เพื่อให้ผู้เรียนเข้าใจได้ง่าย และเร็วขึ้น ก็สามารถใช้เป็นแนวทางในการอธิบายได้เป็นอย่างดี ส่วนการนำเสนอตัวอย่าง โดยการสร้างรูปแบบตามกฎไวยากรณ์ แล้วยกตัวอย่างตามรูปแบบนั้น ผู้วิจัยเห็นว่า เป็นวิธีการที่จะช่วยให้ผู้เรียนมองเห็นการลำดับคำ เข้าใจโครงสร้างของวลีหรือประโยคต่างๆ ได้ง่ายขึ้น และส่งเสริมให้ผู้เรียนสามารถนำไปฝึกสร้างประโยคได้ด้วยตนเอง

กล่าวโดยสรุปแล้ว การวิเคราะห์เนื้อหา และกลวิธีการนำเสนอ ของหนังสือ Thai : An Essential Grammar ในครั้งนี้ จะเป็นประโยชน์ต่อครู ผู้สอนภาษาไทยให้ชาวต่างประเทศ ที่จะใช้เป็นแหล่งความรู้ เพื่อนำไปประยุกต์ใช้เป็นแนวทางในการสอนไวยากรณ์ไทยที่เหมาะสมกับผู้เรียนชาวต่างประเทศ เนื่องจากผู้เขียนเป็นชาวต่างประเทศที่มีความรู้ด้านภาษาไทยเป็นอย่างดี และมีประสบการณ์สูงในการสอนภาษาไทยให้ชาวต่างประเทศ ดังนั้นหนังสือเล่มนี้จึงสะท้อนให้เห็นวิธีการสอนไวยากรณ์ไทยในมุมมองของผู้สอนที่เป็นชาวต่างประเทศ ซึ่งครู ผู้สอนที่เป็นคนไทยควรจะได้ศึกษาไว้เป็นแนวทางในการสอนไวยากรณ์ไทยให้เหมาะสมกับผู้เรียนชาวต่างประเทศได้อย่างแท้จริง นับได้ว่าหนังสือเล่มนี้เป็นตำราไวยากรณ์ไทยสำหรับชาวต่างประเทศที่ดีเล่มหนึ่ง

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะการนำหนังสือไปใช้ในการสอน

ผู้สอนควรจะใช้หนังสือเล่มนี้เป็นแนวทางในการสร้างบทเรียนไวยากรณ์แต่ละเรื่องขึ้นมาใหม่ เพื่อให้เหมาะสมกับระดับความรู้ภาษาไทยของผู้เรียน เนื้อหาบางเรื่องอาจจะต้องอธิบายและยกตัวอย่างเพิ่มเติม ผู้สอนควรจะใช้หนังสือเล่มนี้ควบคู่ไปกับหนังสือไวยากรณ์ของไทยเล่มต่างๆ ด้วย และถ้าผู้สอนมีความรู้ด้านไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ ก็จะช่วยให้การอธิบายเนื้อหาของหนังสือเล่มนี้ได้ง่ายขึ้น

2. ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

จากแนวคิดเกี่ยวกับความสำคัญของหนังสือเรียน และการสอนไวยากรณ์ สำหรับชาวต่างประเทศ ที่ผู้วิจัยได้นำเสนอไว้ในบทนำแล้วนั้น ผู้วิจัยจึงขอเสนอแนะว่า ควรจะได้มีการวิเคราะห์หนังสือไวยากรณ์สำหรับชาวต่างประเทศเล่มอื่นๆ และเนื้อหาด้านอื่นๆ ให้มากขึ้น ซึ่งแต่ละเล่มมีเนื้อหา และกลวิธีการนำเสนอแตกต่างกันไป เช่น หนังสือ Thai Reference Grammar: The Structure of Spoken Thai เขียนโดย James Higbie & Snea Thinsan (2003) มีการนำเสนอเนื้อหาโดยใช้ไวยากรณ์ภาษาอังกฤษเป็นหัวข้อนำเข้าสู่ไวยากรณ์ไทย เป็นต้น ผู้วิจัยเห็นว่าการได้เรียนรู้เนื้อหาหนังสือหลายๆ เล่ม จะทำให้ผู้เรียน และผู้สอน สามารถเลือกแนวทางในการเรียนการสอน ที่เหมาะสมมากขึ้น

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กระทรวงศึกษาธิการ. (2545). *มาตรฐานสื่อสิ่งพิมพ์วิชาวิทยาศาสตร์*. กรุงเทพฯ: สถาบันส่งเสริมการสอนวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี.
- กาญจนา นาคสกุล. (2541). *ระบบเสียงภาษาไทย*. พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพฯ: โครงการตำรา คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- _____. (2545). *ระบบเสียงภาษาไทย*. ใน *หนังสืออุเทศภาษาไทย ชุด บรรทัดฐานภาษาไทย เล่ม 1 : ระบบเสียง อักษรไทย การอ่านคำ และการเขียนสะกดคำ*. หน้า 14-44. กรุงเทพฯ: สถาบันภาษาไทย กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ.
- _____; และ วิรุพหิรัตน์ ไฉนจุ่น. (2549). *คำประสม คำประสาน คำซ้ำ คำซ้อน*. ใน *หนังสืออุเทศภาษาไทย ชุด บรรทัดฐานภาษาไทย เล่ม 2 : คำ การสร้างคำและการยืมคำ*. หน้า 32-69. กรุงเทพฯ: สถาบันภาษาไทย สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กระทรวงศึกษาธิการ.
- โกชัย สารีบุตร; และ สมพร สารีบุตร. (2521). *แนวทางการวิเคราะห์และประเมินผลแบบเรียน*. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: แสงรุ่งการพิมพ์.
- จินตนา ไบกาชุย. (2520, มีนาคม). *หนังสือเรียนที่ไม่ใช่แบบเรียน*. *ประชาศึกษา*. 28(8): 20-23.
- ทอร์นบอริ, สก๊อต. (2546). *วิธีสอนไวยากรณ์*. แปลโดย สาหรี กุลสิริสวัสดิ์. กรุงเทพฯ: ซีเอ็ดดูเคชั่น.
- นงนารถ ชัยรัตน์. (2542). *การเลือกและการจัดหาทรัพยากรห้องสมุด*. กรุงเทพฯ: ภาควิชาบรรณารักษศาสตร์ คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- นววรรณ พันธุมเมธา. (2544). *คลังคำ*. กรุงเทพฯ: อัมรินทร์.
- _____. (2549). *ไวยากรณ์ไทย*. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ: โครงการเผยแพร่ผลงานวิชาการ คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. (หนังสือชุดบรมราชกุมารีอักษรานุกรษ์ ลำดับที่ 5)
- นววรรณ พันธุมเมธา; และ ปราณี่ กุลละวณิชย์. 2544. *ไวยากรณ์แนวต่างๆ*. ใน *เอกสารการสอนวิชาภาษาไทย 3 หน่วยที่ 7-15*. หน้า 1-58. พิมพ์ครั้งที่ 9. นนทบุรี: สาขาวิชาศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- นิพนธ์ สุขสวัสดิ์. (2521). *ว่าด้วยเรื่องแบบเรียนภาษาไทย*. พิษณุโลก: โครงการตำรา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ พิษณุโลก.
- เบ็ญจวรรณ สุนทรากุล. (2550). *วิวัฒนาการแบบเรียนไทย*. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: โครงการเผยแพร่ผลงานวิชาการ คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. (หนังสือชุดบรมราชกุมารีอักษรานุกรษ์ ลำดับที่ 7)

- ประพนธ์ เรืองณรงค์. (2541, มกราคม-ธันวาคม). เยี่ยมแผนกภาษาและวัฒนธรรมไทยที่ SOAS. *รามคำแหง*. 18(1-4): 245-254.
- ประภาศรี สีหอำไพ. (2524). *วิธีสอนภาษาไทย ระดับมัธยมศึกษา*. กรุงเทพฯ: วัฒนาพานิช.
- ปรียา หิรัญประดิษฐ์. (2545). *รายงานผลการวิจัยเรื่อง สถานภาพการเรียนและการสอน ภาษาไทยให้แก่ชาวต่างประเทศในประเทศไทย*. นนทบุรี: สาขาวิชาศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- พนม พงษ์ไพบูลย์. (2536, ตุลาคม). ทำไมต้องมีตำราเรียนเสรี. *วิจัยสนเทศ*. 14(157): 1-6.
- พยอม ธรรมบุตร. (2524, กุมภาพันธ์). ปฏิรูปการสอนภาษา. *มศว ปทุมวัน*. 6(2): 79-89.
- รัฐจวน อินทรกำแหง. (2520). *การเลือกหนังสือและโสตทัศนวัสดุ*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- ราชบัณฑิตยสถาน. (2546). *พจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542*. กรุงเทพฯ: ราชบัณฑิตยสถาน.
- วิจิตร ภาณุพงศ์. (2538). *โครงสร้างของภาษาไทย : ระบบไวยากรณ์*. กรุงเทพฯ: คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- วิไลวรรณ ขนิษฐานันท์. (2521). *ภาษาและภาษาศาสตร์*. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- วีระดิตร วรรณดี. (2549, กรกฎาคม-สิงหาคม). การวิเคราะห์หนังสือไวยากรณ์ไทย สมัยก่อนการเผยแพร่การศึกษาวิชาภาษาศาสตร์ในประเทศไทย. *จุลสารสถาบันวิจัยและพัฒนา มหาวิทยาลัยศิลปากร*. 15(4): 8-12
- ศักดิ์ศรี ปาณะกุล; ประพิมพ์พรรณ สุธรรมวงศ์; และ นพคุณ คุณาชีวะ. (2521). *การวิเคราะห์หนังสือเรียน*. กรุงเทพฯ: คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- สมทรง บุรุษพัฒน์; สุจิตต์ลักษณ์ ดีผดุง; และ โสภณา ศรีจำปา. (2540). *รายงานการวิจัยเรื่องสถานภาพงานวิจัยภาษาศาสตร์ในประเทศไทย*. กรุงเทพฯ: สำนักงานคณะกรรมการวิจัยแห่งชาติ.
- สุชาติ โสมประยูร; และ วรรณ โสมประยูร. (2550). *การเขียนหนังสือหรือตำรา และบทความ*. กรุงเทพฯ: พัฒนาคุณภาพวิชาการ (พว.).
- สุนันท์ อัญชลินุกูล. (2547). *ระบบคำภาษาไทย*. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: โครงการเผยแพร่งานวิชาการ คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. (ชุดศาสตร์แห่งภาษาลำดับที่ 6)
- สุนีย์ เลิศแสงกิจ; และ พิศิษฐ์ กาญจนพิมาย. (2550). *ห้องสมุดกับการเรียนรู้สารนิเทศ*. กรุงเทพฯ: วังอักษร.
- สุไร พงษ์ทองเจริญ; และ Steel, Miranda. (2547). *Oxford word power : dictionary for Thai learners ฉบับอังกฤษ-ไทย*. กรุงเทพฯ: หน้าต่างสู่โลกกว้าง.

- เสาวณีย์ ลิกขาบัณฑิต. (2540). *การเขียนสำหรับสื่อการสื่อสาร*. กรุงเทพฯ: ดวงกมล.
- หทัย ตันหยง. (2528). *การเขียนหนังสือแบบเรียน*. กรุงเทพฯ: คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- อรสา ปราชญ์นคร. (2523). *หลักสูตรและแบบเรียนมัธยมศึกษา*. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.
- อัมพร พงษ์ธา. (2518). *การวิเคราะห์แบบเรียนภาษาไทยสำหรับผู้เริ่มเรียนชาวต่างประเทศ*.
วิทยานิพนธ์ ค.ม. (มัธยมศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
ถ่ายเอกสาร
- อุปกิตศิลป์สาร, พระยา. (2546). *หลักภาษาไทย*. พิมพ์ครั้งที่ 12. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.
- Higbie, James; & Snea Thinsan. (2003). *Thai Reference Grammar : The Structure of Spoken Thai*. Bangkok: Orchid Press.
- Iwasaki, Shoichi; & Preeya Ingkaphirom. (2005). *A Reference Grammar of Thai*.
Cambridge: Cambridge University Press.
- James, Helen. (2001). *Thai Reference Grammar*. Bangkok: Duang Kamol.
- Smyth, David. (1995). *Teach Yourself Thai : A Complete Course for Beginners*. London:
Hodder Headline.
- _____. (2004). *Thai : An Essential Grammar*. London: Routledge.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

จดหมายขออนุญาตใช้หนังสือ Thai : An Essential Grammar

ภาคผนวก ก

จดหมายขออนุญาตใช้หนังสือ Thai : An Essential Grammar

From: David Smyth <ds5@soas.ac.uk>
To: p_honark@yahoo.com
Sent: Mon, January 12, 2009 10:17:24 PM
Subject: Re: Asking for permission

Dear Khun Prapassorn,

Thank you for your message. Of course you are welcome to use the book; please do not hesitate to contact me if I can be of any assistance, or if you have any queries.

Sincerely,

David Smyth

2009/1/12 prapassorn honark <p_honark@yahoo.com>

Dear Dr.Smyth,

My name is Prapassorn Honark. I'm a Thai student of Graduate School, Srinakharinwirot University, major in Teaching Thai as a Foreign Language. I have to do a Master Project, that I decide to analyze Thai: An Essential Grammar. My purpose is to study what about contents of Thai grammar that foreigner should learn, it will be useful for teachers to have ideas to teach grammar.

I would like to have your permission to use your book Thai: An Essential Grammar for the project, and interview about the book. Please advice me if you need an official letter from University. Thank you very much for your kindness and producing a very useful book.

Yours Faithfully,
Ms Prapassorn Honark

ภาคผนวก ข
ผลงานของ Dr. David Smyth

ภาคผนวก ข
ผลงานของ Dr. David Smyth

[The School of Oriental and African Studies - University of London](#)

Dr David A Smyth

BA PhD (London)

Overview

[Department of South East Asia](#)

(Senior Lecturer in Thai)

[Centre of South East Asian Studies](#)

(Member, Centre of South East Asian Studies)

[Centre for Cultural, Literary and Postcolonial Studies \(CCLPS\)](#)

(Member)

The Thai novel; Thai literary historiography; Thai language; modern Thai history

Teaching

Programmes Convened

- [MA Pacific Asian Studies](#)
- [MA South East Asian Studies](#)

Courses Taught

- [Extended Essay in Thai Studies \(A\)](#)
- [Extended Essay in Thai Studies \(B\)](#)
- [Thai Cultural Studies](#)
- [Thai Language 1](#)
- [Thai Language 2](#)
- [Thai Language 3](#)

Research

The novel in Thailand

Expertise

Regional Expertise

- South East Asia

Country Expertise

- Thailand

Languages

- Cambodian/Khmer
- Thai

Publications

Smyth, David (2009) [Translation of M.R. Nimitmongkol Navarat, 'The Dreams of an Idealist'](#). Chiang Mai: Silkworm Books.

Smyth, David (2009) ['A victim of two political purges.'](#) In: *The Dreams of an Idealist*. Chiang Mai, Thailand: Silkworm Books, pp. 184-289.

Smyth, David, ed. (2009) [Southeast Asian Writers](#). Dictionary of literary biography, v. 348. Detroit: Gale.

Smyth, David (2007) ['Suchart Sawatsi: Thailand's First Man of Letters.'](#) *Asiatic*, 1 (1).

Smyth, David (2007) [Teach Yourself Thai Conversation](#). London: Hodder Education.

Smyth, David (2007) ['James Low, On Siamese Literature \(1839\).'](#) *The Journal of the Siam Society*, 95 . pp. 159-160.

Smyth, David (2006) ['Cambodian Literature'; 'Thai Literature \(revised\)'; 'South East Asian Literature' \(edited and revised\)](#). Encyclopedia Britannica Online.

Smyth, David (2005) ['Kham saraphap kho'ng Noppho'n' \(Nopphon's Confession\).'](#) In: *Khu' Itsarachon, Khu' Khon Di, Khu' Siburapha*. Bangkok: Khana Kammakan Fai Prasan Ngan Khrongkan 100 Pi Kulap Saipradit (Siburapha), pp. 394-399.

Smyth, David (2004) ['Khang Lang Phap and the critics: Thai readings of a classic novel.'](#) *Tenggara*, 47/48 . pp. 172-182.

Smyth, David (2003) ['Prince Bidyalankanawa', 'Dok Mai Sot', 'Drama –Thailand', 'Khun Chang, Khun Phaen', 'Nirat', 'Ramakian', 'Saek', 'Siburapha', 'Sot Kuramarohit', 'Thai Literature'](#). In: Levinson, David and Christensen, Karen, (eds.), *Encyclopedia of Modern Asia*. Massachusetts, USA: Berkshire Reference Works.

Smyth, David (2003) ['Tai-Kadai \(Daic\) Languages', 'Oceanic Languages'](#). In: *Encarta 2004 Encyclopedia (Microsoft)*. London: Websters International Publishers Ltd..

Smyth, David (2003) ['Ban Maha Phai and Phrae Dam: from Silent Movie to Novel?'](#) *The Journal of the Siam Society*, 91 . pp. 223-239.

Smyth, David, ed. (2003) ['No Way Out: a novel \(translation of Chon Trok by Chart Korbjitti\).'](#) Thailand: Howling Books.

Smyth, David (2003) ['Teach yourself Thai.'](#) London: Hodder & Stoughton.

Smyth, David (2002) ['Thai: An Essential Grammar.'](#) London: Routledge.

Smyth, David (2001) ['Farangs and Siamese: a brief history of learning Thai.'](#) In: Tingsabadh, K. and Abramson, A., (eds.), *Essays in Tai Linguistics*. Bangkok: Chulalongkorn University Press, pp. 277-285.

Smyth, David, ed. (2001) ['A Century of Thai Cinema by Dome Sukvong and Sawasdi Suwannapak. \(translated and edited\).'](#) London: Thames and Hudson.

Smyth, David, ed. (2000) ['A Century of Thai Graphic Design by Anek Nawikamun. \(translated and edited\).'](#) London: Thames and Hudson.

Smyth, David (2000) ['Towards the canonizing of the Thai novel.'](#) In: *The Canon in South East Asian Literatures*. London: Curzon Press, pp. 171-181.

Smyth, David (2000) ['"Lonely Heart' by Sujinda Khantayalongkgoch \(translated short story\).'](#) *Tenggara*, 41 . pp. 79-87.

Smyth, David, ed. (2000) ['The Canon in South East Asian Literatures.'](#) London: Curzon Press.

Smyth, David (1999) ['Chart Korbjitti.'](#) In: Serafin, Steven, (ed.), *Encyclopedia of world literature in the 20th century. Vol.1*. New York: The Continuum Publishing Company, pp. 469-470.

Smyth, David (1999) ['Lao Khamhom.'](#) In: Serafin, Steven, (ed.), *Encyclopedia of world literature in the 20th century. Vol.3*. New York: The Continuum Publishing Company, p. 13.

Smyth, David and Chitakasem, Manas (1998) [*The Sergeant's Garland and other stories.*](#)

Kuala Lumpur: Oxford University Press.

Smyth, David (1998) [*Thailand \(World Bibliographical Series\).*](#) Oxford: Clio Press.

Smyth, David (1996) ['Cambodian Language and Literature Studies 1965-1990.'](#) In: Kratz, E. U., (ed.), *South East Asian Languages and Literatures: a bibliographical guide to Burmese, Cambodian, Indonesian, Javanese, Malay, Minangkabau, Thai and Vietnamese.* London: Tauris Academic Studies, pp. 88-101.

Smyth, David (1996) ['Western Studies of the Thai Language since the 1940's.'](#) In: Kratz, E. U., (ed.), *South East Asian Languages and Literatures: a bibliographical guide to Burmese, Cambodian, Indonesian, Javanese, Malay, Minangkabau, Thai and Vietnamese.* London: Tauris Academic Studies, pp. 309-319.

Smyth, David (1995) [*Colloquial Cambodian.*](#) London: Routledge.

Smyth, David and Kien, Tran (1995) [*Practical Cambodian dictionary: English-Cambodian, Cambodian-English.*](#) Tokyo: Charles Tuttle.

Smyth, David, ed. (1994) [*The Prostitute by K. Surangkhanang \(introduced and translated\).*](#) Singapore: Oxford University Press.

Smyth, David (1993) ['Bahnar'; 'Cambodian'; 'Cambodia: Language Situation'.](#) In: Asher, R.E., (ed.), *The Encyclopedia of Language and Linguistics. Vol.1.* Oxford: Pergamon Press, 300, 400-401.

Smyth, David (1993) ['Lao'; 'Southeast Asian Scripts'; 'Tai Languages'.](#) In: Asher, R.E., (ed.), *The Encyclopedia of Language and Linguistics. Vol. 4,8,9.* Oxford: Pergamon Press, 2049, 4031-7, 4520-4521.

Smyth, David (1991) ['Siburapha: the making of a literary reputation.'](#) In: Chitakasem, Manas and Turton, Andrew, (eds.), *Thai Constructions of Knowledge.* London: School of Oriental and African Studies, pp. 63-83.

Smyth, David and Buasai, Somsong (1990) [*Thai in a Week.*](#) Sevenoaks: Hodder & Stoughton.

Smyth, David and Buasai, Somsong (1990) [Hugo Thai Phrase Book](#). Woodbridge: Hugo's Language Books.

Smyth, David, ed. (1990) [Behind the Painting and other stories by Siburapha \(introduced and translated\)](#). Singapore: Oxford University Press.

Smyth, David and Chitakasem, Manas (1988) [Thai at your fingertips](#). London: Routledge.

Smyth, David (1987) '[Thai speakers](#).' In: Swan, Michael and Smith, Bernard, (eds.), *Learner English: a teacher's guide to interference and other problems*. Cambridge: Cambridge University Press, pp. 252-263.

Smyth, David (1987) '[The later short stories of Siburapha](#).' In: Davidson, J.H.C.S., (ed.), *Lai Su' Thai: essays in honour of EHS Simmonds*. London: School of Oriental and African Studies, pp. 98-115.

Smyth, David and Chitakasem, Manas (1984) [Linguaphone Thai Course](#). London: Linguaphone Institute.

Smyth, David (1982) [Those Kind of People by Siburapha \(translation of short story\)](#). Bangkok Post.

Smyth, David (1982) [The Final of the Miss Thailand Contest by Anuj Aphaphirom \(translation of short story\)](#). Bangkok Post.

ที่มา: <http://www.soas.ac.uk>

ประวัติย่อผู้ทำสารนิพนธ์

ประวัติย่อผู้ทำสารนิพนธ์

ชื่อชื่อสกุล	นางสาวประภัสสร ห่อนาค
วัน เดือน ปีเกิด	30 มกราคม 2499
สถานที่เกิด	อำเภอเมือง จังหวัดลพบุรี
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	39/175 ถนนสามัคคี อำเภอปากเกร็ด จังหวัดนนทบุรี 11120
ประวัติการศึกษา	
พ.ศ. 2518	มัธยมศึกษาตอนปลาย จากโรงเรียนโคกกะเทียมวิทยาลัย จังหวัดลพบุรี
พ.ศ. 2522	อ.บ. คณะวิทยาศาสตร์-อักษรศาสตร์ จากมหาวิทยาลัยขอนแก่น
พ.ศ. 2553	ศศ.ม. สาขาการสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ คณะมนุษยศาสตร์ จากมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ